ALCRIS

COLECȚIA DE AUR

57

Mireasă pentru o zi

Marjorie Norrell

MARJORIE NORRELL

Mireasă pentru o zi

Traducerea și adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Stând în picioare în camera lui Carol, Joan Darling o privea pe fiica sa cea mare cu un amestec de tandrețe, mândrie și neliniște.

Aceasta își mai aranja ceva la rochia de mireasă.

— Nu mai face mutra asta, mămico!

O sclipire veselă ilumina ochii albaștri ai fetei. Chipul ei oval, de obicei palid, se înroși ușor.

— Știu că nu ești de acord cu această căsătorie, chiar dacă nu mi-ai spus-o niciodată! Ți-ar fi plăcut să mă vezi rămânând toată viața infirmieră la Saint-Margaret? glumi ea. Dar tata ce crede?

— Oh, e bucuros, știi asta, scumpa mea. De altfel, el nu vrea decât să fii fericită, ca nici o piedică să nu-ți stea în cale...

— Mămico, nu-ți face griji, te rog, rosti Carol râzând.

Se ridică și înconjură cu brațul umerii mamei sale.

— Desigur că Damian pare diferit de ceilalți tineri, îmi dau seama de asta, dar, în fond este la fel... Și pe urmă, noi ne iubim!

Joan o asculta cu atenție pe Carol. În ciuda bucuriei exprimate de fiica ei, nu se putu împiedica să-și exprime în întregime gândul.

— În mod sigur mama lui ar fi preferat ca el să se însoare cu cineva din mediul lor...

— Atunci riscă să fie dezamăgită, nu crezi? spuse Carol, pe care se părea că nimic n-o poate contrazice. Și cred că știe să piardă. De fapt, a acceptat invitația ta, nu-i așa?

— Bineînțeles, la fel ca și fiicele ei, știi foarte bine asta, răspunse Joan.

Avea ea dreptul să tulbure bucuria lui Carol și să-i umbrească această zi, din cauza unei stranii presimțiri? La urma urmei, era vorba de căsătoria fiicei sale!

— N-am văzut trecând nici o mașină părând a aparține familiei Oakroyd-Frances...

— Poate că ți-a scăpat, mămico. Doar n-ai rămas toată dimineața cu nasul lipit de fereastră... Vor sosi fără îndoială în Rolls-Royce, condus de Wright, șoferul...

Brusc, vocea tinerei păru șovăitoare. Joan Darling îi oferi imediat sprijinul matern de care fata avea nevoie în acel moment.

— Ai dreptate, probabil că au trecut în timp ce îți aranjam voalul, spuse ea veselă. Și pe urmă sâmbăta în general circulația este aglomerată. Cred că am făcut bine alegând hotelul Queen pentru recepție. Cel puțin va fi pe gustul prietenilor noștri. În schimb, îmi închipui foarte bine ce remarcă va face doamna Oakroyd-Frances văzând mocheta cam ponosită din salon și ce critici va aduce decorațiunilor demodate, deși de epocă...

— Oh, mămico!

Râsul lui Carol se amestecă vesel cu cel al mamei sale.

— Să știi că mie îmi place așa cum e. Și mama lui Damian n-are decât să nu vină, remarcă ea pe un ton tărăgănat.

Se gândi din nou la acel faimos weekend pe care îl petrecuseră la castelul stil Tudor al familiei Oakroyd-Frances. Carol fusese invitată acolo împreună cu părinții ei. Amintirea primirii politicoase și glaciale pe care le-o făcuse doamna Oakroyd-Frances o făcu să se înfioare.

Proprietatea era încântătoare. Totuși, George, tatăl ei, un bărbat jovial și spiritual, inspector de poliție în preajma pensiei, declarase la întoarcere:

— Totul era prea frumos în castelul ăla! Nu m-am simțit deloc în largul meu.

— După părerea ta, crezi că vor veni? o întrebă Joan, smulgând-o din visare.

Doamna Darling își pusese de o sută de ori aceeași întrebare: trebuia să le invite pe mama și pe cele două surori ale mirelui acasă, după recepție?

— Nu-ți face griji, mămico, vor fi fără îndoială invitate la o altă petrecere!

După cum îi povestise Damian, toate trei duceau o viață foarte mondenă.

— Vor încerca s-o șteargă cât mai devreme posibil, sau cel puțin așa sper, adăugă Carol.

— Scumpo, nu le-o lua în nume de rău. Și nu vedea în asta o lipsă de ospitalitate din partea mea, dar cred că nu avem prea multe afinități.

— Ah, în sfârșit, am auzit pe cineva... De fapt, ar trebui să-i spunem lui tata să le anunțe pe domnișoarele de onoare. Trebuie să plece imediat la biserică, fiindcă altfel eu și tata vom întârzia.

Joan dădu din cap și ieși din cameră, după ce aruncă o ultimă privire spre toaleta fiicei ei.

Când ajunsese pe la mijlocul scării, auzi ușa de la intrare închizându-se, un zgomot de pași îndepărtându-se, o portieră trântindu-se, urmată de zgomotul făcut de motorul unei mașini. Presimțirea pe care încercase s-o alunge reveni cu și mai multă intensitate.

— Ce s-a întâmplat, George? se interesă ea cu o voce neliniștită, coborând ultimele trepte. E vreo problemă?

— Nu, doar o scrisoare de la tânărul Oakroyd-Frances, o anunță concis George Darling. Un tânăr, nu știu cum îl cheamă, în sfârșit, cel care trebuia să-i fie martor, tocmai mi-a lăsat-o și m-a rugat să i-o dau imediat lui Carol. Vrei să urc eu? Nu mai avem prea mult timp la dispoziție. E aproape și un sfert, iar căsătoria e programată pentru două și jumătate.

— Mă duc eu, se oferi imediat Joan. Mașina domnișoarelor de onoare tocmai a sosit. Spune-le să coboare!

În mod sigur o scrisoare de dragoste, încercă ea să se convingă urcând scările spre camera fiicei sale.

— Uite o scrisoare de la Damian, scumpa mea, rosti ea întinzându-i plicul alb. Așteaptă, lasă-mă pe mine să-ți aranjez voalul.

Carol deschise calm plicul și citi scrisoarea, în timp ce mama ei îi mai aranja părul. Brusc, Joan Darling simți că fiica ei se crispează. Ocoli trena lungă și bogată a rochiei ca s-o poată privi în față.

— Care-i noutatea, scumpo? Sper că Damian n-a pățit ceva?

— Roagă-l doar pe tăticu... să se ducă la bisercă ca să anunțe că astăzi nu va avea loc... nici o căsătorie... și nici altă dată.

Carol rostise aceste vorbe cu o voce lipsită de orice emoție. Împături scrisoarea și o rupse în bucățele pe care le răspândi pe mocheta camerei.

— Eu... Ce s-a întâmplat? insistă Joan, îngrijorată de paloarea fiicei sale.

Cum Carol rămăsese fără grai, mama ei o privi fix, apoi se îndreptă spre ușă pentru a fugi în căutarea soțului ei.

Acesta tocmai urca scara.

— Vreau să văd dacă totul este în regulă. Sper că Damian nu e bolnav?

— Nu știu, îi răspunse ea cu o voce pierdută.

George înțelese imediat gravitatea situtației și se apropie de soția lui ca s-o încurajeze.

— Scrisoarea a făcut asupra ei efectul unei lovituri de măciucă! Te rog să te duci la biserică să anunți că nunta nu va mai avea loc. Dacă ai fi văzut-o, George, pe biata noastră fetiță... era de nerecunoscut! Distrusă... învinsă... Nici nu-ți poți închipui!

— N-are importanță, spuse George sărutând-o pe frunte. Ai grijă de Carol și roagă-le pe domnișoarele de onoare să coboare, fiindcă aș dori să le spun ceva înainte de a merge la Saint-Mary. Nu-ți face griji, draga mea, o să mă ocup eu de toate, chiar dacă nu e o sarcină plăcută.

În cele din urmă, George Darling o urmă pe soția lui la primul etaj. După ce aceasta închise în urma ei ușa de la

camera lui Carol, el intră în cea a lui Gillian. Îmbrăcate în toaletele lor de domnișoare de onoare, fiica lui cea mică și cea mai bună prietenă a ei așteptau cu nerăbdare.

George închise ușa și duse un deget la buze cerându-le să păstreze liniștea.

— Da, mașina a sosit, sfârși el prin a-i răspunde lui Gillian, dar mi-e teamă că va servi altor scopuri. Veniți amândouă cu mine. Cu mult calm, veți anunța invitații că nunta lui Carol și Damian nu va mai avea loc. În acest timp, mă voi duce să vorbesc cu preotul, înainte să trec pe la hotelul Queen pentru a contramanda recepția. Vă rog să fiți drăguțe și să supravegheați totul, ca să nu iasă scandal.

— Spune-ne un singur lucru, tăticule, îl rugă Gillian. Nu e vorba de un accident sau de... o boală? Nimeni n-a fost rănit, nu-i așa?

— Nu știu nimic, îi mărturisi George cu sinceritate. Prietenul lui Damian, care trebuia să-i fie și martor, a venit să-mi înmâneze o scrisoare pentru sora ta. Ea a citit-o, pe urmă i-a comunicat mamei tale că nu mai poate fi vorba de o căsătorie între ei.

— Carol!

Gillian îi întoarse spatele și se repezi în camera surorii sale, înainte ca tatăl ei s-o fi putut reține.

George și Pat, prietena lui Gillian, o urmară.

Tânăra îngenunche lângă Carol. Aceasta stătea într-un fotoliu, cu chipul încremenit.

— Ce s-a întâmplat, Carol? Povestește-ne! Ce a intervenit?

În loc de răspuns, Carol întinse mâna și mângâie părul surorii sale mai mici.

Întotdeauna ea fusese aceea care își consolase sora. Dar de data asta, gândi Joan cu amărăciune, rolurile se inversaseră. Carol era cea care avea nevoie de încurajare.

Ce să facă? Îmbrăcată în rochie de mireasă, tânăra tăcea, năucită după citirea scrisorii trimise de logodnicul ei.

— Asta e? întrebă Gillian aplecându-se să ridice bucățelele de hârtie risipite pe mochetă.

Carol făcu un semn abia perceptibil din cap.

Așezată în genunchi, Gililian aduna fragmentele albe de pe jos. Carol privea fix în fața ei, ca și cum era străină de toate acestea.

Brusc, George își dădu seama ce făcea fiica lui mai mică și, cu un gest autoritar, îi făcu semn să se ridice. Apoi o luă de braț pe Pat și le invită să-l urmeze.

— Veniți, le spuse el pe un ton posomorât, avem de lucru... O să vorbim mai târziu despre tot ce s-a întâmplat.

Ieșiră toți trei din cameră. Joan ezită o clipă. Aruncă o scurtă privire fiicei sale, la fel de frumoasă și de patetică, apoi adună bucățelele de hârtie de pe jos. Nu se putu împiedica să le pună cap la cal și să descifreze:

„Carol,

Când vei citi această scrisoare, eu voi survola Atlanticul în drum spre Boston. O să rămân un timp în Statele Unite, la bunica mea. Mama are dreptate, căsătoria noastră ar fi fost un eșec. Îmi pare rău că mi-a trebuit atât de mult timp ca să-mi dau seama de asta, și astfel te-am pus într-o asemenea situație penibilă.

Regret totul,

Damian.“

Joan simți că se înfurie. Se stăpâni însă și băgă cu grijă în poșetă bucățelele de hârtie. Mai târziu, gândi ea, îi vor servi lui George în cadrul anchetei lui. Dar la ce va duce de fapt? Rezultatul nu va schimba nimic. În nici un caz nu-i va reda încrederea lui Carol.

* * *

George, care petrecuse câteva momente deloc plăcute în tovărășia părintelui Christopher Judd, privea biserica Saint-Mary care rămăsese aproape goală. Le lăudă în gând pe cele două tinere pentru eficacitatea lor.

Și dintr-o dată îi reveni în minte bucuria lor, în ziua când Gillian le anunțase intenția ei de a deveni infirmieră, la fel ca și sora sa. Carol fusese și ea fericită, se gândi el, înainte de venirea la spital a lui Damian Oakroyd-Frances. Acesta fusese grav rănit într-un accident de mașină și petrecuse mai multe săptămâni în secția unde lucra Carol. Apoi, într-o zi, mama lui ordonase să fie transferat la Hill Rise, o casă de sănătate de lux, situată în afara orașului. Dar Damian se opusese categoric. Amenința chiar că va refuza orice îngrijire dacă va fi despărțit de domnișoara Darling, infirmiera lui preferată. Pierdut în gândurile lui, George Darling aruncă o privire împrejurul său. Căuta chipuri cunoscute. Ce le va spune?

Preotul anunțase cu mult calm plecarea precipitată a viitorului soț în străinătate. Cei de față păruseră să accepte explicația și plecaseră fără să comenteze în nici un fel.

George remarcă în aripa stângă a bisericii un bărbat care, la fel ca și el, părea mai mult uluit decât curios. Avea memoria figurilor, calitate esențială în meseria lui, și nu întârzie să-și reamintească numele lui.

„Ia te uită, Julian Frickley“ își spuse el gânditor, șef de clinică la Saint-Margaret și acționar la două-trei așezăminte spitalicești din regiune. „Poate că îmi va putea da un sfat bun în privința lui Carol... Oricum, nimic nu ne împiedică să schimbăm câteva cuvinte amândoi...“

Julian Frickley văzu cu plăcere silueta impozantă a inspectorului de poliție îndreptându-se spre el. În sfârșit, misterul care înconjura această căsătorie se va risipi, gândi el. Nici el nu aprobase în sinea lui logodna tinerei infirmiere cu băiatul ăsta de bani gata pe care-l îngrijise luni de zile. Totuși, se mulțumise să remarce doar că această căsătorie e cam pripită, că se cunosc de prea puțin timp. Dar imaginea încântătoarei infirmiere, plină de viață, logodită cu acel copil răsfățat, nu încetase să-l contrarieze.

O femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată într-un taior de culoarea lavandei, îl opri pe domnul Darling.

Obișnuit în cursul carierei sale de a citi în privirile neliniștite ale rudelor bolnavilor săi, Julian oftă și își reluă locul pe care tocmai îl părăsise. Indiferent cât va dura convorbirea celor doi, va aștepta. De altfel, la nevoie, poate că îl va ajuta pe tatăl lui Carol...

Gândul lui se îndreptă din nou spre Damian Oakroyd-Frances și logodnica lui. El o cunoștea de mulți ani pe Carol. Zâmbi amintindu-și de prima lor întâlnire la Saint-Margaret.

Ea era pe atunci în anul doi. Se ocupaseră împreună de un bărbat mai vârstnic, bolnav de o pneumonie postoperatorie. Ea era pentru prima oară de gardă și știuse să facă față foarte bine situației. De altfel, bolnavul în chestiune mai trăia și astăzi.

Sora ei — se încruntă încercând să-și reamintească numele acesteia — Gillian, își aminti el, părea să urmeze cu succes drumul ales de sora ei mai mare. După părerea domnișoarei Marlowe, dovedise din primul an toate calitățile esențiale unei bune infirmiere.

Dar cu Damian Oakroyd-Frances lucrurile stăteau cu totul altfel. Evident, recunoscu Julian, situația nu se putea compara. Mama tânărului era americancă. Elvira Konklin Forest fusese căsătorită și divorțată de două ori înainte să-l întâlnească și să se mărite cu sir Roderick Oakroyd-Frances. Poate că totul ar fi fost bine, dacă Sir Roderick n-ar fi murit subit de o criză cardiacă în timpul unei vânători. De la dispariția lui, doamna Oakroyd-Frances petrecea șase luni pe an la proprietatea soțului ei și șase luni la Boston, la mama sa. Întotdeauna își lua cu ea cele două fete, născute fiecare din altă căsătorie, și pe Damian, singurul ei fiu. Bunica lui, se zvonise, amenințase să-l dezmoștenească din cauza acestei mezalianțe.

Damian se internase la Saint-Margaret în urmă cu un an. Traversa orașul la volan și pierduse controlul mașinii. Din fericire nu rănise pe nimeni. Se ciocnise doar de un camion staționat, din care se descărca marfa. Tânărul crezuse că a făcut o criză cardiacă și de atunci trăia cu veșnica spaimă că va muri. De fapt fusese victima unei angine pectorale. Examenul

medical relevase că are o sănătate fragilă. În cele câteva săptămâni cât îl ținuse sub observație, doctorul Frickley făcuse totul ca să-l pună pe picioare. Din nefericire, gândi el cu regret, modul lui de viață va distruge foarte repede rezultatele obținute. Domnișoara Darling fusese de la început interesată de persoana lui.

„Între noi doi acum!“ își spuse el văzând-o pe doamna îmbrăcată în taiorul de culoarea lavandei dându-i liber lui George Darling. „Mi-ar plăcea să aflu ce s-a întâmplat și mai ales ce face Carol!“

— Sunt bucuros că vă reîntâlnesc, doctore, îi mărturisi George. Ce zi frumoasă!

— Nu prea, dacă judec după zvonurile care circulau adineaori! răspunse Julian nu fără oarecare ironie în glas. Dar vă mărturisesc, domnule Darling, că n-am înțeles nimic.

— Nici eu, recunoscu George care îi povesti cu exactitate tot ceea ce știa.

— Și cum se simțea ea când ați plecat? îl întrebă cu interes doctorul. Vreau să spun Carol, adăugă el ca și cum acest prenume îi era familiar

— Stătea nemișcată pe un fotoliul din camera ei, îi răspunse George cu un aer posomorât. Nici un gest, nici o vorbă, din cauza șocului...

— Ascultați, am niște medicamente în mașină. Îmi închipui că sunteți foarte ocupat, dar Carol a suferit un șoc serios. Trebuie neapărat să se culce după ce o să bea ceva cald. Sora ei va reuși s-o convingă să ia câteva cașete. Dacă vreți, pot trece mâine pe la dumneavoastră. Dar mai ales, insistă el cu

un aer extrem de serios, dacă în noaptea asta veți considera că e necesar să chemați un doctor, nu ezitați să-mi telefonați. Voi fi acasă, la Crossways, și pot veni imediat.

— Ce amabil din partea dumneavoastră, doctore, șopti George emoționat. Vă sunt extrem de recunoscător, adăugă el.

Doctorul Frickley se bucura de o reputație excelentă la Thrapchester.

— Să știți, inspectore, că nu țin să pierd o infirmieră șefă remarcabilă, răspunse Julian schițând un zâmbet. Carol este cea mai bună! încheie el.

— Vă mulțumesc! se grăbi să-și arate gratitudinea tatăl lui Carol. Acum trebuie să merg la restaurant să contramandez recepția.

— Duceți-vă, iar eu mă ocup de medicamente, îi propuse Julian. Știu unde locuiți, am fost o dată anul trecut pe la dumneavoastră. Nu vă faceți griji în privința lui Carol. Este o fată sensibilă, dar se va vindeca repede.

— Sper și eu!

George se simțea acum mai liniștit și înseninat chiar. Doctorul acesta avusese puterea nebănuită de a-i transmite sentimentul că totul se va aranja pentru iubita lui fetiță.

* * *

Julian Frickley conducea prudent spre Fairlawn, unde tânăra suferea fiindcă își văzuse visurile spulberate cu brutalitate.

Se gândea din nou la sfaturile pe care i le dăduse, fiindcă nu dorise s-o vadă construindu-și castele de nisip. Fără să-i împărtășească bucuria, el o felicitase cu ocazia logodnei. George și Joan Darling păreau satisfăcuți. Julian îi stima pe amândoi, dar mai ales pe Joan pentru munca benevolă pe care o făcea la Saint-Margaret și în alte centre spitalicești.

„Ce femeie simpatică!“ gândi el deschizând poarta. „Întotdeauna fac tot posibilul să ajut pe cineva aflat la nevoie, dar mai ales acum când e vorba de domnișoara Darling. Este într-adevăr o fată de aur și familia ei la fel.

Nimic nu e veșnic și fiecare zi aduce ceva nou... Iată ceea ce trebuie s-o fac să înțeleagă.“

Cu un pas ușor, cu un aer sigur, dar cu inima bătându-i cu putere, sună la ușă și așteptă ca cineva să-i deschidă.

După plecarea lui George și a celor două fete, Joan încuiase și pusese zăvorul la ușă. Doctorul Frickley sună și a doua oară, apoi trase de clanță, însă fără nici un rezultat.

Ar fi trebuit să plece. Dar și-o imagină pe Joan Darling așezată alături de fiica ei în suferință, fiindcă fusese părăsită chiar în ziua nunții ei.

Atunci sună din nou, mai insistent de data asta. Joan veni să-i deschidă; stătea în defensivă, ascunzându-se în semiîntunericul vestibulului.

— Pot intra, doamnă Darling?

Joan nu ezită decât o singură clipă. Personal îl cunoștea destul de puțin, dar frecventau aceleași cercuri.

— Bineînțeles. Vizita dumneavoastră îmi face cu adevărat plăcere.

— Soțul dumneavaostră mi-a povestit totul, spuse el fără înconjur. Nu avem amănunte, dar n-are importanță. Pentru moment, efectele ne interesează! Totuși, ne-ar fi de mare ajutor dacă am afla ceva mai mult.

— Nici eu nu sunt mai bine informată decât soțul meu, mărturisi ea invitându-l să intre în salon. Carol s-a grăbit să rupă în bucățele scrisoarea logodnicului ei. Apoi Gillian a adunat totul și am reconstituit esențialul, pe care am reușit să-l citesc. Nu dă nici o explicație, după câte am văzut eu.

Și-i relată doctorului conținutul scrisorii.

— Altfel zis, a plecat să locuiască la bunica lui din Statele Unite, remarcă Julian cu un aer enigmatic.

Un zâmbet care semăna mai mult cu o strâmbătură îi deformă trăsăturile feței.

— Gândiți-vă! Locul ideal pentru el... Să sperăm în orice caz că va rămâne acolo! Dar asta nu rezolvă problemele noastre imediate, nu-i așa, doamnă Darling? Unde se află fiica dumneavoastră?

— Tot în camera ei, oftă ea cu un aer abătut. Adineaori tremura, așa că am băgat radiatorul în priză și i-am pus pe umeri un halat, fiindcă a refuzat să se miște din loc.

— Ați făcu foarte bine, rosti doctorul cu un zâmbet încurajator.

O bolnavă șoptise într-o zi la urechea domnișoarei Marlow că surâsul doctorului Frickley avea ceva special. Această remarcă făcuse înconjurul spitalului, bolnave și infirmiere recunoscând cu plăcere că farmecul zâmbetului lui era la fel de eficace precum un medicament. Dar Joan nu auzise de

zvonurile astea „de culoar“. Simți însă că un val de încredere o cuprinde și, fără să știe de ce, urcă scara cu inima mai ușoară.

Carol nu se mișcase din loc. Tânăra nici nu păru să remarce prezența doctorului care, aplecat spre ea cu un aer îngrijorat, îi lua pulsul.

Pielea ei era umedă și rece, pulsul slab.

Julian Frickley recunoscu imediat vocea limpede a lui Gilllian Darling în vestibul și se simți ușurat.

— Ah, s-a întors și fiica dumneavoastră mai mică, zise Julian. Spuneți-i să urce, da?

Tânăra era deja sus, când mama ei îi strigă să urce. Se opri în pragul camerei, surprinsă să-l găsească pe doctor acolo.

— Sora ta a suferit un șoc emoțional, declară el în stilul lui concis. Trebuie deci vegheat asupra temperaturii ei care trebuie să ajungă la normal și să se mențină așa. Pe urmă, trebuie să doarmă mult, acesta e cel mai bun remediu! Mă duc să-mi iau trusa din mașină. În acest timp, ajut-o pe mama ta s-o bage imediat în pat.

Joan se întrebase adesea dacă Gillian, cu firea ei versatilă, va ajunge o bună infirmieră, serioasă și disciplinată ca sora ei mai mare. Dar în seara asta părea să fie o Gillian cu totul diferită față de cea pe care o cunoștea mama ei.

Ca toate infirmierele de la Saint-Margaret, Gillian îl adora pe doctorul Julian Frickley. Și dacă asigura întotdeauna conștiincios serviciul la secțiile de chirurgie și medicină generală, își dădea mai mult interes cu bolnavii lui Julian.

Gillian execută ordinele doctorului: luă temperatura, pulsul și tensiunea surorii sale, apoi notă rezultatele într-un carnețel al lui Carol.

Joan o privea în tăcere, văzând-o într-o cu totul altă lumină pe fiica ei cea mică.

Pregăti brațul lui Carol pentru o injecție care îi va aduce somnul și uitarea. Apoi Julian Frickley aranjă cu mâna lui păturile peste bolnavă și i se adresă lui Gillian:

— Injecția asta are drept scop să impiedice o recădere, Gillian. Trebuie deci să-i supraveghezi foarte atent temperatura...

Dar, brusc conștient de prezența mamei, doctorul se abținu să-i mai dea și alte sfaturi, pentru a nu o speria inutil.

Gillian își dăduse însă perfect seama de gravitatea stării în care se găsea sora ei. Cu un aer serios, dădu din cap.

— Am înțeles, doctore. O să-mi petrec noaptea aici, spuse ea arătând fotoliul.

— Perfect. Voi reveni mâine dimineață, anunță el închizându-și trusa. Și nu ezitați să-mi telefonați în caz de urgență!

Reveni în salon și acceptă cu plăcere paharul de sherry oferit de Joan Darling.

Nici un reproș la adresa lui Damian sau a familiei Oackroyd-Frances, remarcă el. I-ar fi venit de altfel greu să-i vadă pe membrii familiei Darling trecând la invective, meritate de altfel.

Părinții poate că se simțeau ușurați de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, gândi el gustând din lichidul chihlimbariu cu un gust delicios. Degeaba încercase acum câteva zile

să și-l închipuie pe jovialul George în tête-à-tête cu ginerele lui, Damian Oackroyd-Frances, sau pe blânda Joan în compania Elvirei Oackroyd-Frances, cu aerul ei atât de înțelept! Iar cele două fete nu aveau în mod sigur nimic în comun cu cele două surori rafinate și mondene ale lui Damian.

„În sfârșit, toate astea nu mă privesc“, își reaminti înghițind încă o gură de sherry. Era o nebunie din partea lui să bea alcool, dar își termină paharul și se ridică pentru a-și lua rămas bun.

— O să trec mâine pe aici, în drum spre spital.

Rupse o foaie de hârtie și scrise în grabă câteva cuvinte.

— Fiica dumneavoastră știe perfect ce are de făcut, zâmbi el, dar să nu uităm că nu și-a terminat încă studiile! Hârtia asta îi va fi poate de folos.

Nemaiavând nimic de adăugat, strânse mâna doamnei Darling. După ce schimbă o privire prietenoasă cu ea, se îndreptă spre mașina lui cu un pas liniștit.

„Gillian o să se descurge“, gândi el. E o fată rezonabilă și serioasă. Îi seamănă lui Carol... „Starea de prostrație în care am găsit-o pe Carol m-a suprins“ se gândi el. „Mă așteptam la acest gen de reacție, dar nu atât de puternică!“

Reflectând la cazul lui Carol, se îndreptă încet spre Crossways, casa mare și albă pe care o împărțea cu doctorul Lloyd Marmen și pe care o conducea magistral doamna Hill, menajera. „Numai să se fi întors Lloyd“ își dori el din tot sufletul. „În mod sigur a avut asemenea bolnavi de îngrijit înainte de a veni aici, dacă nu cumva și la Rowan Acre.“

Se gândi la Rowan Acre, la care ținea atât de mult, și un zâmbet îi apăru pe buze. Era unul din fondatorii acestui cen-

tru pentru copii cu care fusese dotat orașul. Era un adevărat success. Dar Julian Frickley era mândru și de Hill Rise unde Elvira Oackroyd-Frances insistase în zadar să-și transfere fiul. Clinica era situată în centrul rezidențial al orașului: chiar el îngrijise acolo un parlamentar din regiune, un actor de cinema cunoscut în toată lumea și asistase la nașterea moștenitorului unui campion la cursele de automobile. Erau trei asociați, la fel ca la Brentwood, clinică rezervată oamenilor mai puțini înstăriți. Doctorul Frickley era cunoscut și apreciat peste tot.

Multe infirmiere de la Saint-Margaret nu știau nimic despre activitățile paralele desfășurate de șeful clinicii, pe care ele îl admirau pentru eficacitatea și farmecul lui. Doar domnișoara Hood, a cărei nepoată fusese internată la Rowan Acre, era conștientă de importanța pe care doctorul o acorda acestui centru.

— Sora mea nu va putea niciodată să vă mulțumească îndeajuns, îi spusese Bess acum câteva zile. Angela s-a schimbat complet. E acum la fel ca și ceilalți copii de vârsta ei. Ce fericire s-o putem vedea astfel!

* * *

Lloyd nu se întorsese încă, fiindcă mașina lui nu se afla în fața casei. Și el își petrecea foarte mult timp la Rowan Acre și Julian îl invidia că-și poate practica meseria în acea casă pe care amândoi o iubeau atât de mult.

În regiunea Thrapchester, Rowan Acre era un centru unic în felul lui. Avea rolul de casă de odihnă, spital și centru de

reeducare totodată. Doar copiii erau primiți aici, de la nou-născuți la adolescenți. Și acești copii nu erau la fel ca ceilalți. Toți aveau o problemă de rezolvat: greutăți în viața de toate zilele, într-un anumit moment al existenței lor, probabil cu anturajul sau societatea.

Într-o zi, Julian vizitase un centru experimental unde copii de toate naționalitățile trăiau în bună înțelegere. Atunci îi venise ideea să creeze un centru asemănător. Acolo copiii erau îngrijiți din toate punctele de vedere: învățau să citească, să scrie și câteodată chiar și o meserie, în cursul tratamentului, mai scurt sau mai lung, după caz. Unii dintre ei puteau să-și câștige existența când erau din nou redați lumii ostile care îi speriase odinioară.

De atunci, el nu încetase să se documenteze și să întâlnească o serie de copii ieșiți din asemenea case specializate, scopul era întotdeauna de a-i ajuta să-și regăsească un loc în societatea din țara lor, în străinătate, sau în sânul propriei familii. Vederea acestor copii, care cunoscuseră traume fizice și psihice de mici, îl tulburase extrem de mult. Se hotărâse atunci să creeze un cămin de acest gen pentru cei cărora, aparent, nu le lipsea nimic și se bucurau de o bunăstare materială evidentă, dar care aveau niște probleme. Dereglarea psihică a acestor copii se putea traduce prin blocaje motorii sau o încetinire a dezvoltării lor fizice sau mintale. Factorii care determină dezvoltarea unei personalități sunt extrem de numeroși. Era important să-i descopere pe aceia care îi împiedicau pe unii să se dezvolte din cauza contactului pe care îl aveau cu ceilalți.

Acesta era scopul fondatorilor lui Rowan Acre. Și, gândi el bucuros, succesul centrului nu putea fi negat! Oftă ușurat văzând că sosește și mașina prietenului său.

Julian își putuse realiza visul grație unor bani cu totul și cu totul neașteptați. La moartea sa, nașul lui, negustor de cherestea în Canada, îi lăsase prin testament întreaga lui avere. Această moștenire îi permisese să asigure investiția din punct de vedere financiar. Apoi, venirea la Thrapchester a doctorului Marmen îi dăduse mijloacele de a acționa. Psihiatru renumit, Lloyd Marmen participase și el la finanțare și îi permisese astfel să plătească suma totală cerută pentru Rowan Acre fără să fie nevoit să împrumute nici o centimă. Deși era celibatar, la fel ca și el, Julian credea cu convingere că ar fi cel mai bun tată din lume.

O prietenie sinceră îi legase pe cei doi bărbați. Nu numai că își puseseră în comun toți banii, dar împărtășeau și același ideal.

Așa că se hotărâseră să cumpere Rowan Acre chiar în ziua în care fusese pus în vânzare împreună cu pământurile sale. Proprietatea cuprindea un conac vechi pe care îl renovaseră în întregime pentru a-l adapta nevoilor lor, două grădini, dintre care una din ele de legume; mai existau un lac, o pădurice și două terenuri de joacă.

Doamna Hill îl primi în vestibul.

— Ah, ce bucuroasă sunt să vă văd, doctore! O doamnă a telefonat de mai multe ori, o prietenă a domnului și doamnei Darling, cred. Când i-am spus că nu v-ați întors încă de la căsătoria domnișoarei Darling, ea a insistat și a afirmat chiar că nunta a fost anulată. Dorea să afle amănunte și să-și ofere ajutorul.

— Așa e, Patsy.

Julian și Lloyd îi spuneau câteodată și astfel menajerei. Ea îi rugase într-o zi, mărturisindu-le că de la moartea soțului ei nimeni nu-i mai spusese Patsy, și că acest lucru îi lipsea.

— Fă-ne, te rog, unul din ceaiurile tale delicioase! Doctorul Marmen sosește și el chiar acum și mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă înaintea cinei.

— Ce idee să beți ceai la ora asta! Cina va fi servită peste o jumătate de oră.

— Să știi, Patsy, că am mare nevoie de un ceai! o asigură el făcându-i cu ochiul și zâmbindu-i fermecător.

Abia avu timp să se instaleze în fotoliul lui favorit, că Patsy își și băgă capul pe ușă.

— N-aș vrea să fiu indiscretă, doctore, dar doamna respectivă a spus că va mai suna diseară...

— Ei bine, Patsy, anunț-o, cu tactul care te caracterizează, că domnul Oackroyd-Frances a trebuit să plece de urgență în America. Ceremonia a fost deci anulată. Mulțumește-i pentru amabila ei propunere. Asigură-te că a înțeles bine. Fără mistere și concluzii pripite! adăugă el.

— Nu vă faceți griji! O să am eu grijă să nu deranjeze pe nimeni din familia Darling!

Ezită o clipă, înainte de a continua:

— Cum se simte domnișoara Darling? Este o tânără încântătoate. O știu de pe vremea când era doar o copiliță dulce!

— S-a resimțit oarecum, bineînțeles, dar contrariul ar fi fost surprinzător, afirmă Julian sperând că va fi iertat pentru această minciună.

— E-adevărat, recunoscu Patsy. Deși o să vi se pară ciudat, cred că pot spune că e mai bine așa. După părerea mea, nu era bărbatul ideal pentru micuța asta!

Julian Frickley zâmbi, în timp ce pașii menajerei se îndepărtau.

Vorbele lui Patsy parcă îl încurajaseră și îi justificau propriile reacții.

— De ce ești atât de vesel? îl întrebă Lloyd intrând în salon.

Se așeză într-un fotoliu aflat în fața prietenului său.

— Știind cât de mult îți place fata asta, mă mir că te văd zâmbind într-un asemenea moment! După zvonurile care circulă...

— Ai perfectă dreptate! O să-ți explic.

— Cum a reacționat?

Lloyd își pregăti pipa. Julian așteptă ca Patsy să servească ceaiul și să închidă ușa în urma ei, ca să-și înceapă explicațiile.

Lloyd îl ascultă cu atenție, apoi în puse câteva întrebări. Dădu din cap și își aprinse pipa.

— De mâine ar trebui să-și revină. Să sperăm că starea asta depresivă nu va fi de durată. Mai vorbim despre asta după ce o vezi. Dacă vrei, pot trece și eu s-o văd, sub un pretext oarecare. În orice caz, încearcă să afli dacă se gândește să se întoarcă la Saint-Margaret. Este important!

— Tare m-aș mira, rosti Julian clătinând din cap. A primit cadouri de nuntă din partea întregului spital... Mama ei m-a lăsat să înțeleg că se va ocupa personal de înapoierea lor, începând de mâine. Pentru o tânără sensibilă cum e Carol, ar fi penibil, nu ți se pare?

— Pentru oricare fată ar fi, îl corectă doctorul Marmen. Dar Carol are un caracter deosebit. Nu vezi cum pune la inimă toate necazurile bolnavilor și cât de mult se interesează de ei... Uite unde a dus-o asta! În orice caz, dacă domnișoara Darling nu-și reia locul de la spital, ceea ce mi se pare destul de probabil, ofertele nu-i vor lipsi pentru că este competentă! Poate că te-ai simți mai liniștit pentru soarta ei dacă Rowan Acre ar interesa-o!

— Ia te uită... nu mă gândisem la asta, îi mărturisi prietenul lui.

Dar Lloyd nu-l lăsă să continue și îl gratifică imediat cu un surâs amical.

— Poate că nu în mod conștient! exclamă el misterios. Dar lucrând cu ea la Saint-Margaret, te-ai gândit cum i-ar sta alături de tine la Rowan Acre. Mărturisește că i s-ar potrivi de minune!

— Eu... domnișoara Darling e o infirmieră excelentă, se apără el.

Apoi păli întâlnind privirea pătrunzătoare a lui Lloyd.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, glumi el, că e imposibil să-ți ascund prea mult timp un secret. Carol Darling e cea mai frumoasă fată, cea mai încântătoare pe care o cunosc, dar nu sunt sau nu voi fi niciodată ceea ce se cheamă genul ei! sfârși el, făcându-i cu ochiul.

Capitolul 2

A doua zi de dimineață, Julian Frickley se studie în oglindă în timp ce se bărbierea.

În ajun, când prietenul său îi descoperise sentimentele pentru tânăra din Fairlawn, negase asta categoric, dar imediat își dăduse seama cât de prostească fusese reacția lui.

Își ridică cu grijă bărbia voluntară. Vorbele lui Lloyd îi reveniră în minte.

— Poate că te consideri prea în vârstă pentru ea? îl luase acesta peste picior. De ce, tu câți ani ai? Treizeci și patru, treizeci și cinci poate?

— În vara viitoare împlinesc treizeci și trei. Și Carol nu are decât douăzeci și doi, așa cred, se grăbise Julian să-i răspundă.

— Nu, va împlini douăzeci și trei în august, îl întrerupse psihiatrul. Sora ei, sau chiar ea mi se pare, mi-a spus asta. Deci e o diferență de doar zece ani. Amândoi sunteți niște ființe sensibile care ați depășit stadiul adolescenței. Sentimentele ei pentru Damian erau în mod sigur superficiale, născute dintr-un

elan de milă și simpatie. Nimic altceva decât față de un alt bolnav, cu excepția faptului că mersese prea departre și se lăsase prinsă în joc. Ai dreptate, Carol nu va reveni la Saint-Margaret, sau cel puțin nu imediat. Dar atenție, ea nu-și va abandona meseria. Amintește-ți că mi-ai povestit într-o zi că era un punct de divergență între ei. El nu voia, sub nici un motiv, ca soția lui să lucreze!

— Unde vrei să ajungi?

— De ce nu i-ai propune **tu** să se alăture echipei noastre? E generoasă și, în plus, adoră copiii. Ar trebui să-și reia activitatea cât mai repede posibil.

— Ideea ta mi se pare foarte bună. Ar fi totuși de preferat să se odihnească puțin înainte de a începe... dacă acceptă. În ultimul timp, la spital avea un aer cam lugubru!

— Lugubru?! Și de ce, mă rog, după părerea ta? E ceva ciudat, exact înainte de o ceremonie atât de așteptată! După părerea mea, ea a acceptat această căsătorie în încercarea de a-l face fericit. Dar faptul că urma să-și schimbe radical modul de viață o nemulțumea cu siguranță. Se va putea adapta acestui nou mediu de oameni bogați și leneși? Iată una din întrebările care o chinuiau. Iar perspectivele de a renunța la meseria ei o întristau... mai ales că membrii familiei Darling sunt oameni minunați, devotați, întotdeauna gata să-i ajute pe semenii lor.

— Oh, și-ar fi găsit în mod sigur niște preocupări, o dată măritată! exclamase el, întrerupt de râsul disprețuitor al prietenului său.

— Da, acțiunile de caritate, de exemplu! Unde participă semnând un cec în numele familiei, iată ce ar fi făcut. Or, ea nu este genul de fată care să se mulțumească doar cu acest gen de activitate!

— Așa e, Carol e foarte activă. Ea trebuie să facă ceva...

— Știi că întotdeauna se găsește ceva de făcut la Rowan Acre! În sfârșit, gândește-te la propunerea mea. În locul tău, m-aș gândi serios la asta, dacă nu vrei s-o pierzi... Carol este din nou liberă! Poate că și-ar dori să schimbe locul ca urmare a acestui șoc afectiv și își va obține fără probleme transferul.

Lloyd avea reptate ca întotdeauna, gândi Julian. Dacă reușește s-o convingă, prezența lui Carol la Rowan Acre ar fi extrem de folositoare. Și ce bucurie, chiar dacă nu îndrăznea s-o mărturisească cu glas tare, să fie în apropierea ei, s-o poată cunoaște mai bine! Legăturile dintre ei ar deveni mai strânse. La Saint-Margaret erau atât de mulți bolnavi și atât de multe probleme, încât avea rareori ocazia să accepte ceaiul la care îl invita mereu domnișoara Darling.

În schimb, la Rowan Acre, era stăpânul pe propriul său timp. Câteodată întârzia acolo până la căderea serii. Însoțit de doctorul Clevedon, medicul rezident al centrului, făcea vizite unor anumiți copii bolnavi.

„Chiar că e o idee bună“ gândi el. „Bineînțeles însă că totul depinde de Carol: i se va părea atrăgătoare această muncă?“ Dar înainte de toate, trebuia să se asigure de starea sănătății ei. Somnul o ajutase să-și revină? Va trece pe la ea, așa cum promisese.

Se surprinse fluierând în timp ce cobora scara.

Lloyd își terminase micul dejun, semn că Julian era în întârziere. De obicei el era cel care pleca primul de acasă.

Lloyd îl privi atent cu ochii lui cenușii și strălucitori.

— Gata de bătălie? Presupun că în drum spre Saint-Margaret, te oprești și la familia Darling?

— Da, așa le-am promis. Mă mir că nu mi-au telefonat azinoapte. Micuța infirmieră s-a descurcat deci bine.

— Perfect! spuse Lloyd.

Se ridică să plece.

— Să mă ții la curent. Dacă îți pot fi de folos în vreun fel, dă-mi de știre. O să profit de ocazie ca să mai stau de vorbă cu ea. Ar fi bine să vină la Rowan Acre, am forma o echipă formidabilă!

Julian dădu din cap în semn că așa stau lucrurile. I-ar fi plăcut să fie mai rezervat, dar lui Lloyd nu-i putea ascunde nimic.

— Mă ocup eu de toate, îi promise el. Cred că îi vor trebui totuși câteva zile de odihnă.

— Cu condiția să nu fie prea multe, fu de părere confratele său. Știi că, în timpul războiului, când un pilot avea un accident de avion și scăpa cu viață, pleca imediat într-o altă misiune. Astfel evita depresiile nervoase. Domnișoara Darling are tot interesul să se apuce cât mai repede de lucru, înainte să-și bage în cap cine știe ce aiureli.

* * *

În timp ce își parca mașina în fața casei, Julian se gândi din nou la vorbele prietenului său.

Reședința familiei Darling era încântătoare și perfect întreținută. Nimeni n-ar fi putut ghici aici, în spatele zidurilor, prezența unei tinere rănite și umilite de un eșec sentimental, își spuse el ridicându-și gulerul paltonului pentru a se proteja de vântul rece de februarie.

Va fi mai greu la început, apoi va uita repede. Carol nu era genul de fată care să-și distrugă cariera... sau viața din cauza unei decepții.

Joan Darling îi deschise ușa și îl primi cu un surâs călduros care îi destindea trăsăturile obosite.

— Doarme încă. Ah, doctore, dacă ați vedea cât de trist îi e chipul, chiar și în timpul somnului! Am intrat în camera ei de două ori în noaptea asta. Gillian m-a asigurat însă că prezența mea n-ar ajuta cu nimic.

— Urc s-o văd, doamnă Darling, o anunță el zâmbind. Trebuie să vă odihniți. Dacă vă îmbolnăviți și dumneavoastră, lucrurile s-ar complica și mai mult. După ce va ieși din starea de șoc, va avea nevoie de dumneavoastră, de încurajare și de toată atenția pe care i-o puteți acorda. Trebuie să-i dovediți că această ruptură nu e un lucru chiar atât de îngrozitor.

— AscultațI, doctore, noi n-am avut niciodată nici un cuvânt de reproș la adresa lui Damian. Totuși, nici eu nici George nu ne simțeam în largul nostru în prezența lui. Iar când Carol a început să vorbească despre căsătorie...

— Carol își va da seama cu timpul...

Sosirea lui Gillian, care părea extrem de obosită și de încordată, îl întrerupse.

Tânăra se scuză și se adresă mamei sale.

— Mămico, s-a trezit Carol. Ar dori o ceașcă de ceai.

Julian se oferi imediat s-o însoțească pe Gillian la căpătâiul surorii ei, în timp ce doamna Darling pregătea ceaiul.

Ajuns în cameră, doctorul Frickley privi cu atenție chipul lui Carol. Părea prea obosită ca să-și ridice capul de pe pernă. Îi luă tensiunea, pulsul și temperatura. Tânăra era apatică.

Răspunsurile ei evazive și abătute erau și mai deprimante decât aspectul fizic. Cu o voce lipsită de inflexiuni, cu chipul impasibil, răspundea prin „da“ sau prin „nu“ la toate întrebările lui. Încercă în zadar să trezească în ea câteva reacții, vorbind tot timpul. Rămase lângă ea când Gillian îi aduse o ceașcă de ceai.

Carol o acceptă și bău pe nerăsuflate. Apoi îi întinse ceașca goală surorii sale și, fără să scoată nici un cuvânt, se trânti la loc pe perne.

Julian îi lăsă câteva instrucțiuni surorii mai mici, înainte de a coborî în salon unde îl aștepta doamna Darling. Ea îi scrută surâzând chipul, dar ochii mamei lui Carol reflectau îngrijorare.

— Trebuie s-o lăsăm acum în pace, o sfătui Julian ca s-o liniștească. Comportați-vă cât mai firesc cu ea. Este cel mai bun mijloc de a o ajuta să se vindece. Vegheați să se odihnească și să mănânce normal. O să revin mâine. Nu vă faceți probleme pentru spital. O să vorbesc cu infirmiera șefă în legătură cu absența fiicei dumneavoastră. După câte mi-a spus aceasta, demisia lui Carol a fost deja aprobată. Dar voi aranja ca aceste zile să fie considerate drept un concediu suplimentar. Cred că nu va fi o problemă!

— Pot s-o anunț chiar eu pe infirmiera șefă, protestă Joan. Sunteți prea ocupat ca să vă mai gândiți și la asta. Carol se va face bine, doctore? E prima oară când reacționează astfel... Niciodată n-aș fi crezut că e atât de îndrăgostită de Damian!

— După părerea mea, nu era, fu surprins să se audă afirmând cu glas tare Julian Frickley.

Doamna Darling nu reuși să-și ascundă surprinderea.

— Fiica dumneavoastră este infirmieră. Are tendința să pună la inimă problemele bolnavilor ei, rosti el cu un surâs încurajator. Și nu a scăpat de cele ale lui Damian. Totuși, mi se pare fără rost s-o sfătuim să păstreze pe viitor distanța față de bolnavii aflați în grija ei.

— Dar să încerce să ajute o persoană anxioasă ca Damian e una, și...

— A consimți să se mărite cu el e cu totul altceva, sunt de acord, confirmă Julian. După părerea mea, situația a evoluat prea repede pentru Carol. N-a avut timp să-și analizeze sentimentele. Departe de mine însă ideea că a acceptat cu ușurință această căsătorie! Probabil a crezut că asta îl va ajuta pe Damian să se vindece. Dacă și-ar fi dat seama cu adevărat de consecințele acestui act, nu s-ar fi gândit să renunțe la meseria de care este atât de pasionată. În schimb, acum se va gândi serios la asta!

— Îndemnat de mama lui, Damian o convinsese să-și dea demisia luna aceasta, admise Joan. La început Carol a fost împotriva acestui lucru, sau cel puțin așa susținea ea. Dar, în cele din urmă a cedat. Damian o asigurase că va găsi fără dificultate o muncă „mai convenabilă“, având tot un caracter umanitar.

— Nu cunosc nici o altă meserie atât de folositoare oamenilor! replică Julian puțin înfuriat.

Nu putea s-o sufere pe Elvira Oackroyd-Frances. Era convins că tânăra nu se simțise niciodată în largul ei împreună cu viitoarea ei soacră.

— Ce păcat să se piardă o infirmieră atât de bună! mormăi el.

— Carol spera sincer să-l facă să se răzgândească după căsătorie, îi mărturisi Joan ridicând din umeri. Credea asta și când domnișoara Earshaw a venit să-i dea cadoul din partea colegelor de la spital. Și altceva... tinerii căsătoriți n-ar fi locuit aici... urma să le fie pusă la dispoziție o parte a castelului. Dar, după părerea mea, ea nu va accepta niciodată să se întoarcă la Saint-Margaret, să facă față atâtor figuri cunoscute... Probabil că se simte umilită, abandonată.

— În locul dumneavoastră, doamnă Darling, nu mi-aș face probleme pentru viitorul ei. Îi înțeleg perfect reticența de a-și relua postul la Saint-Margaret, dar vă asigur că mai există și altă posibilitate, chiar foarte aproape de aici!

— Ce drăguț din partea dumneavoastră, doctore, răspunse cu recunoștință Joan. Ați fost atât de răbdător cu Carol. Din nefericire, nu așa e cazul cu toată lumea. Unii s-au grăbit să afirme că nici nu se miră de ceea ce s-a întâmplat...

Pronunțase aceste cuvinte cu ciudă. Intrigat, Julian se grăbi s-o întrebe:

— Cine v-a spus așa ceva?

— Doamna Eldrich mi-a telefonat, îi mărturisi Joan cu un aer tulburat. Mi-a reproșat că nu am fost destul de fermă cu fetele mele...

— Dacă toate fetele de vârsta lor ar fi la fel de încântătoare și pline de devotament ca ele, lumea ar fi mai bună, o întrerupse supărat doctorul Frickley. Nu trebuie să vă pese de părerea acestei femei. Povestea asta n-o privește câtuși de puțin. Mai bine ocupați-vă de bolnava noastră, o sfătui el schițând un zâmbet. Sunt sigur că, de mâine, se va simți mai bine!

* * *

Instalându-se la volanul mașinii lui, buna dispoziție îi dispăru ca prin farmec. Mai avea două vizite de făcut înainte de consultațiile de la spital. Sosind la Rowan Acre, trebui s-o lase pe Carol pe locul doi...

Inima începu să-i bată mai repede văzând terenul de joacă, unde câțiva copii plini de viață băteau mingea sub supravegherea unui psihoterapeut.

— Vă așteaptă un bolnav nou, doctore, îl anunță domnișoara Woodward. Doctorul Ford vi l-a trimis. De altfel, a însoțit-o până aici pe mama copilului, dar a fost nevoit să plece imediat, chemat la o naștere. V-a lăsat această scrisoare.

Infirmiera i-o întinse.

Deschizând-o, Julian se gândea la Adrian Ford. Adrian împărtășea entuziasmul lor pentru Rowan Acre. Crezuse în ei de la început și le trimisese deja două cazuri foarte interesante.

Julian zâmbi în sinea lui. Bolnavul sau bolnava avea nevoie de ajutorul centrului.

Citi cu atenție notița confratelui său:

„Marie-Farideh Naduad este o fetiță adorabilă și nefericită. O cuprind brusc accese de furie violente și necontrolate. Este un copil care are totul, însă o vede pe mama ei doar când aceasta dorește, adică de fiecare dată când îi poate consacra o clipă..."

Sfârșitul scrisorii îl făcu să se încrunte. O împături cu grijă și o băgă la loc în plic. Secretara lui o va clasa.

Când, se întrebă el, o mamă ca aceea a lui Marie-Farideh va înțelege că un copil nu este un animal domestic cu care părinții se afișează de câte ori au chef, ci o ființă umană?

— Cine se ocupă de Marie? o întrebă el pe infirmieră.

Domnișoara Woodward consultă registrul de internări, apoi îl privi pe doctorul Frickely cu un zâmbet. După părerea ei, doctorul își încărca mintea cu prea multe detalii.

— Domnișoara Scarth, spuse ea. Părea infirmiera ideală pentru acest caz.

Julian zâmbi la rândul lui. Sally Scarth avea o mulțime de frați și surori de care era foarte legată. Așa că o va supraveghea foarte bine pe micuța Marie, cel puțin în prima etapă.

În același moment, ca un răspuns la gândurile lui, se auzi un zgomot urmat de un strigăt pătrunzător, din direcția sălii de joacă.

Julian Frickley traversă holul de la intrare și deschise ușa.

Sally Scarth stătea în picioare, cu mâna pe obraz și un firicel de sânge i se prelingea pe bărbie. În fața ei stătea o fetiță cu părul negru, ciufulit, care se întoarse repede ca să vadă cine intra. În mâna ei se afla un cub de lemn.

— Ce s-a întâmplat, Marie? o întrebă calm Julian

Copilul îl fixă cu un aer posomorât. Dar această expresie nu dăuna cu nimic frumuseții ei. Avea ochii negri, umbriți de gene lungi și întoarse. Degetele ei mici se crispară pe jucăria pe care o ținea în mână.

Julian se apropie de ea cu un pas liniștit. Apoi îngenunche în centrul încăperii, în apropierea unei construcții din cuburi pe jumătate terminată.

— N-a vrut să mă lase să pun și cubul ăsta, îi explică fetița. Eu voiam să pun două deodată!

— Domnișoara Scarth ar fi așteptat cu cubul ei, dacă ar fi știut, rosti Julian cu un aer foarte serios. Dar acum, ea nu mai poate să se joace. Vezi, trebuie să meargă la baie, ca să se spele pe față de sânge.

Făcu un semn infirmierei, care dispăru imediat.

— Acum să vedem ce putem face, îi sugeră el.

Copilul dădu din cap și îngenunche lângă el.

Se jucară împreună câteva minute. Julian își studie tovarășa de joacă. După ce terminară construcția, Marie scoase un urlet și cu o lovitură puternică răspândi cuburile prin toată încăperea.

Apoi se întoarse spre Julian.

— Tu o să aduni cuburile!

Julian aruncă o privire spre ceas și se ridică. Își scutură pantalonii de niște fire invizbile de praf și clătină din cap.

— Îmi pare rău, Marie, dar nu am timp. Mă așteaptă și alți copii, iar mama ta trebuie să apară dintr-un moment în altul. Să lăsăm cuburile în seama celorlalți... dacă tu nu vrei să le aranjezi în cutia lor, înainte de venirea mamei tale.

— Să știi, replică imediat fetița, că îmi place aici. Acasă sunt întotdeauna singură. Mama trebuie să plece imediat, așa mi-a spus. Va fi mai amuzant fără ea.

Înainte să părăsească încăperea, Julian o privi cu atenție.

— Ți-ar plăcea să locuiești câtva timp aici, împreună cu ceilalți copii? Ar fi posibil, să știi, cu condiția să nu mai arunci cu cuburi. Așa că, gândește-te, și o să vorbim cu mama ta.

Fără a mai aștepta răspunsul fetiței, doctorul Frickley părăsi camera. Intră în biroul lui, cu un aer preocupat. Apoi reciti biletul scris de doctorul Ford, dar îi venea greu să se concentreze. Nu reușea să uite privirea fetiței. Și parcă nu ochii lui Marie îl priveau... În ochii ei regăsise aceeași expresie pe care o văzuse în această dimineață la o altă pacientă...

Privirea lui Carol Darling nu reflectase disperare, părând să caute un ajutor pentru a putea face față crizei pe care o traversa?

* * *

Stând întinsă pe spate, cu o pătură călduroasă pe genunchi, Carol Darling privea jocul fulgilor de zăpadă. Apoi aruncă o privire spre deșteptător. Era aproape trei. Mama ei va urca în curând cu o ceașcă de ceai și biscuiți. Dar, de data asta, perspectiva n-o bucură, constată ea brusc. Până acum, tânăra refuzase ideea să-și analizeze sentimentele și reacțiile, aruncând un văl asupra vieții ei după citirea scrisorii lui Damian.

Totuși, recunoscu ea, două lucruri o neliniștiseră în permanență în cursul ultimelor săptămâni. Mai întâi, faptul că logodnicul ei insistase ca ea să-și înainteze scrisoarea de demisie înainte să se facă strigările pentru căsătorie. În seara respectivă, lui Carol nici nu-i venise să creadă că el îi cerea să renunțe definitiv la cariera ei.

— Există în mod sigur un spital la Holstend? îl întrebă ea. Peste tot e lipsă de infirmiere. Fiindcă întotdeauna sunt mai puține decât e nevoie! Dacă nu cumva spitalul de acolo e diferit de celelalte!

Damian nu păruse prea interesat.

— O s-o întreb pe mama. Cum ea face parte din numeroase comitete de binefacere, este sigur la curent. Dar ea nu vrea ca soția mea să lucreze. E contra acestui lucru, ca și mine de altfel!

— Dar, în fond, de ce? insistase ea. De ce să nu profesez? Ce rău vezi în asta?

— Nici unul, recunoscu sincer Damian. Nici unul... Dacă aș fi fost, să zicem, farmacist sau doctor veterinar, n-ar fi fost nici o problemă. Dar soția unui Oakroyd-Frances, în nici un caz!

Carol se abținuse să-l ia peste picior. De fapt, mama lui luase foarte în serios intrarea ei într-o lume pe care o admira mai mult decât orice. Carol era preocupată de viitoarea sa viață și, încetul cu încetul, începuse să se simtă stânjenită din cauza asta.

În rarele ocazii când se întâlniseră, cele două surori ale lui Damian nu încetaseră să vorbească despre cocteiluri, serate, vernisaje, parade de modă, dineuri... Or, nimic din toate acestea n-o interesa pe Carol. La început, tânăra făcuse eforturi ca să fie amabilă. Ele voiau să organizeze o serată, unde fiecare invitat trebuia să-și demonstreze un talent, evoluând într-un mic număr. Cu timiditate, Carol mărturisise că știe să cânte.

Dar nu vorbise nimănui despre temerile ei, întemeiate sau nu. Mama ei remarcase însă privirea goală și fixă a fiicei sale, apărută în ultimele săptămâni, care în fond ar fi trebuit să fie cele mai fericite din viața ei. Asta se întâmpla de fiecare dată când se gândea la viitorul ei. Cum va fi viața ei? Cum se vor desfășura călătoriile la Boston, care erau o adevărată tradiție de familie? O dată sau de două ori pe an, Elvira Oakroyd-Frances își ducea copiii în vizită la bunica lor care, după cât se

pare, dispunea de o avere considerabilă și o limbă afurisită.

Ei bine, toate acestea luaseră sfârșit! Grijile, temerile ei dipăruseră în același timp cu Damian Oakroyd-Frances. Carol își dădu seama că pentru prima dată în viața ei, putea să-l judece obiectiv.

La început îl considerase un bolnav obișnuit care avea nevoie de îngrijire și atenție. În ciuda aparentei lui bravuri, se temuse de diagnostic. Ce ușurat fusese în ziua când aflase că era vorba doar de o angină pectorală! Ea personal reușise să-l convingă că e în afară de orice pericol. Grație tratamentului eficace al doctorului Frickley, mai putea trăi încă mult timp. În principiu, odihna, o viață liniștită și un regim alimentar strict, dacă erau respectate, îl vor proteja împotriva unei crize.

Iată cum începuse totul, își reaminti ea.

Într-o zi, mama lui Damian sosise la spital într-o limuzină superbă, condusă de un șofer. Toată lumea era convinsă că venise să-și ia fiul. Dar acesta nu vrusese nici în ruptul capului s-o asculte.

Era evident că mama lui era obișnuită să i se dea întotdeauna ascultare, fără crâcnire. Numai că, după cum i se explicase, fiul ei putea să aibă o recidivă. Și, fiindcă sănătatea lui era în joc, consimți să-i prelungească șederea la Saint-Margaret.

Contrar oricărei așteptări, Damian nu mai avusese o nouă criză. Sub îngrijirea domnișoarei Darling, era un bolnav exemplar. La început, când îi făcea curte, tânăra crezuse că își bate joc de ea. Apoi, rând pe rând, infirmierele și în cele din urmă chiar și Carol, îl luară în serios.

„Prea în serios“, își spuse ea cu amărăciune. „M-am făcut de râs în fața tuturor! Sigur mi se va reproșa că m-am pripit.“

Din fericire, constată ea obosită, inima ei scăpase neatinsă din această aventură. Ar fi fost cu totul altceva dacă l-ar fi iubit!

Brusc, mintea i se încețoșă din nou, refuzând să analizeze motivele care o împinseseră să accepte cererea în căsătorie făcută de Damian.

Era sigură însă că îi fusese milă de el. I se păruse atât de dependent de ea, de fiecare dată când îi cerea să stea lângă patul lui! Dar asta era tot. Și era suficient pe moment, își spuse ea. La ce ar folosi să știe mai multe despre profunzimea sentimentelor ei?

De îndată ce va mai prinde puteri, va părăsi orașul. Se va duce să lucreze într-un loc unde numele lui Damian Oakroyd-Frances și al ei erau complet necunoscute. Poate că, de ce nu, se va duce chiar la Londra. De fapt, una dintre fostele ei bolnave îi propusese să-și cultive vocea la cursurile ei de canto. Dar, se gândi ea amuzată, era prea târziu să se gândească la o carieră lirică.

Ce soluții îi mai rămâneau?

Atitudinea cea mai curajoasă, cea pe care i-o sugerase mama ei, ar fi de a-și continua munca la spital, ca și cum nimic nu se întâmplase. Dar acum, în orice caz, nu se simțea în stare de asta.

Tânăra se agită în pat și se simți din nou deprimată. Prietenele ei de la spital vor recunoaște cu greu în ea pe infirmiera veselă care fusese până nu de mult.

Dar ele habar nu aveau de chinurile care, zi și noapte, o torturaseră fără încetare pe colega lor.

Trebuia să se mărite cu Damian? se întrebase ea mereu.

Nici nu le trecea prin minte cât de neliniștită se simțise de la faimosul weekend petrecut la castelul din Holstend. Perspectivele de-a o întâlni pe bunica logodnicului ei, cunoscută prin caracterul ei imposibil și limba ascuțită, o terorizase neîncetat.

Colegele ei remarcaseră doar cât de mult se închisese în sine și se rupsese în ultimul timp de viața socială a spitalului prietenoasa Carol Darling.

Și asta pentru nimic! gândi ea.

Ușa se deschise. Întoarse capul, dar nu era mama ei după cum se aștepta, ci doctorul Frickley.

Carol desluși blândețea și simpatia din ochii lui.

Degetele bolnavei se încleștară pe cuvertură.

— Mama ta ți-a pregătit ceaiul, spuse el ca să rupă tăcerea. Mi-a oferit și mie o ceașcă. Nu vrei să stăm puțin de vorbă până vine? Cum te simți?

— Foarte bine, doctore, vă mulțumesc.

Răspunsese cu o voce slabă, după o lungă tăcere.

Dar acest răspuns păru să-l satisfacă. Fără să mai spună nimic, el îi luă tensiunea și pulsul, apoi își aranjă instrumentele.

— Într-adevăr, te prezinți mult mai bine! Ar trebui să te scoli și să-ți reîncepi activitatea.

Ochii albaștri ai lui Carol îl fixară cu intensitate. Julian fu impresionat de chipul ei slăbit. Remarcă cearcănele de sub ochii ei și micile riduri de la colțurile gurii.

Dar Carol nu răspunsese la întrebarea lui. El încercă s-o facă să-și recapete încrederea în propriile ei forțe, fără cuvinte liniștitoare.

— Doar n-o să rămâi la infinit culcată în pat. Să știi că în curând vei putea reintra în normal. Câteva zile de concediu îți vor face bine. Infirmiera șefă ți le-a acordat fără nici o problemă. Pe urmă, dacă dorești, îți vei putea schimba serviciul... îi propuse el pe neașteptate.

Descoperi, surprins, o sclipire de teamă în privirea lui Carol.

— Nu! Nu! repetă ea ascunzându-și fața în mâini. N-aș fi în stare, șopti ea atât de încet, încât el trebui să se aplece ca să audă. De ce n-am ascultat de sfaturile părinților mei? Ei au făcut totul și...

— Și continuă să facă, încheie el cu blândețe în locul ei. Părinții tăi doresc să te ajute, ca și mine de altfel. Dar tu refuzi sistematic ajutorul nostru...

Crezu o clipă că se va închide din nou în ea, dar își dădu seama că plângea în hohote, întâi mai potolit, apoi din ce în ce mai tare. Și, pe neașteptate, se agăță de el, cu chipul plin de lacrimi.

— Se se întâmplă, Carol? De ce ești atât de speriată? Poți să-mi vorbești fără teamă. Totul va rămâne între noi.

Hohotele de plâns scuturau umerii tinerei. Julian profită de ocazie pentru a o lăsa să dea glas temerilor și neliniștilor ei nemărturisite, acumulate de mult timp și pe care ea refuzase să le recunoască față de cineva.

Apoi Julian luă o batistă și îi șterse ochii. Se gândea la efectul binefăcător al unui plâns zdravăn.

— N-ar fi trebuit să păstrezi toate astea numai în sufletul tău, Carol. Doar ești infirmieră. Știi cât de mult îl costă pe cel care își înăbușă temerile și, încetul cu încetul, se retrage în

spatele unui zid de sigurătate: o depresie nervoasă îl pândește după colț! Îmi pare rău că te bruschez, dar trebuie să vindecăm acest rău.

— Sunt fericită că ați venit... îngăimă Carol emoționată. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine și familia mea.

— Ideea de a-ți abandona meseria nu te bucura deloc, după câte cred eu. Ți-ar plăcea să-ți continui cariera? Ascultă-mă o clipă, o rugă el zâmbindu-i, fiindcă tânăra se pregătea să protesteze. Nu mă gândeam la Saint-Margaret, ci la ceva complet diferit, care, după părerea mea, are la fel de mare importanță.

Atentă, Carol nu-l scăpa pe doctor din ochi.

— Cunoști fără îndoială interesul pe care îl port așezământului Rowan Acre?

Ochii lui Julian căpătară o expresie deosebită, chipul i se îmblânzi, ca de fiecare dată când vorbea despre copiii din centru.

— Da, am citit câteva articole de prin ziare când s-a deschis, dar nu știu nimic mai mult.

Ajuns la subiectul lui favorit, ar fi continuat cu plăcere să vorbească, dar o privire aruncată spre ceas îl opri. Era timpul să plece. Julian se ridică fără nici un chef.

— În acest moment, ne lipsește personalul. Nu suntem singurii în situația asta, din nefericire. O să-ți placă în mod sigur acolo. Și pe urmă, tu adori copiii. Ascultă, o să te duc acolo într-o după-amiază și o să-mi spui care e părerea ta. Dar nu astăzi, fiindcă trebuie să văd o tânără persoană care ar putea deveni una din pacientele noastre, declară el râzând.

Trăsăturile lui Carol se destinseră.

— Dar mâine să fii gata la ora asta. O vizită nu te obligă la nimic!

— Eu...

Julian cezu o clipă că îl va refuza și va recădea în muțenia ei. Dar zâmbetul pe care i-l cunoștea de la spital îi lumină chipul.

— O să fiu gata, promise ea calmă. Dar atenție, nu am spus că accept să lucrez acolo sau în altă parte, nu uitați asta!

— O să-mi reamintesc, fii sigură! Dar pariez că nu vei rezista mult timp.

Apoi Julian coborî și ieși din casă.

Doamna Darling fugi după el.

— Mi s-a părut că am auzit vocea lui... Carol, și atunci am preferat să nu vă întrerup. Cum îi merge, doctore?

— Nu vă faceți griji, doamnă Darling, se va pune repede pe picioare! Purtați-vă cu ea ca de obicei. O să revin mâine la aceeași oră: a acceptat să mă însoțească la Rowan Acre. O angajăm cu plăcere dacă o să vrea! E destul de lucru acolo!

— Îmi închipui! Cunosc oameni care și-au dat copiii spre îngrijire la Rowan Acre. După părerea dumneavoastră, ar trebui să încerc s-o influențez a să accepte această propunere?

— Nu, bineînțeles, în afară de cazul când vă cere sfatul. Este o hotărâre pe care trebuie s-o ia singură. După ce va vizita centrul nostru, va fi în măsură să facă o alegere.

O părăsi pe doamna Darling, satisfăcut de vizita lui.

„Carol Darling este o fată rezonabilă“, gândi el conducând în viteză spre cartierul rezidențial. După criza de lacrimi de adineaori, ar trebui să se facă repede bine. Îi promisese lui Lloyd să-i vorbească despre ea, dar se răzgândi. În momentul

de față era mai bine să evite subiectele personale în discuțiile lor. Noua bolnavă va fi de ajuns pentru conversația lor din această seară.

* * *

Când sună la ușă, își aduse aminte că de fapt nu venise să vadă o bolnavă.

Fu primit de o tânără încântătoare, îmbrăcată într-o uniformă care-i venea ca turnată. Ar fi arătat bine și într-un film, se gândi el amuzat.

— Doamna vă așteaptă, doctore. Pe aici, vă rog.

Julian o urmă într-un imens salon mobilat și decorat fastuos, un amestec de mobile vechi și accesorii de ultima modă.

Și el era pasionat de antichități și recunoștea de la prima privire falsurile.

O tânără așezată pe o canapea în apropierea focului îi întinse mâna.

— Îmi pare rău că v-am deranjat, doctore, spuse ea cu o voce voalată. Care, își reaminti el, îi adusese deja o avere și un soț bogat și seducător. Frigul ăsta e insuportabil, adăugă ea. Nici încălzirea centrală nu reușește să mă dezmorțească. Vedeți, a trebuit să pun să se facă focul și în șemineu.

Julian fu gata să-i recomande o plimbare pe afară. Era cel mai bun remediu în acest gen de boală. Dar se abținu și se așeză în locul pe care i-l indicase ea. Tânăra îi oferi o țigară.

— Dacă îmi permiteți, o să le fumez pe ale mele, răspunse el întinzându-i la rândul lui portțigaretul.

— Și eu pe ale mele! îi zâmbi ea.

Tot ceea ce putuse citi sau auzi despre Verity Naduad era departe de realitate. Era o femeie superbă, plină de vitalitate. Totuși, a locui sau a lucra împreună cu ea era probabil extrem de obositor.

Încercă să-și adune toate amintirile pentru a o înțelege mai bine pe micuța Marie-Farideh Naduad, care forma obiectul vizitei sale.

Verity Naduad, Wrenshawe pe numele ei de fată, era o cântăreață celebră.

Debutase la un post obscur de radio, ca apoi să facă o carieră amețitoare. Făcuse de mai multe ori înconjurul lumii. Îl întâlnise pe Elftor Bahli Naduad în cursul ultimului ei voiaj. El era moștenitorul unui mic principat și al unei imense averi. Elftor își făcuse studiile la Londra și de acolo își conducea afacerile. De când devenise soția lui, încetase să mai cânte în public, cu excepția spectacolelor de binefacere. Viața lor, după câte își amintea Julian, fusese marcată de suișuri și coborâșuri. De fapt, Verity Naduad nu mai cântase deloc în anul care urmase după nașterea fetiței. Iar acum circulau zvonuri despre un turneu internațional. Copilul făcuse probabil aluzie la această plecare.

— Doctorul Ford m-a lăsat să înțeleg că ați dori s-o luați pe Marie un timp la căminul de copii de la Rowan Acre. Este exact, doctore Frickley?

— Așa e. Ar fi un lucru bun. Eu...

— Scutiți-mă de detalii, vă rog! exclamă ea, ducându-și la frunte o mână acoperită de bijuterii. Nu vreau să știu nimic! Trimiteți-mi-o înapoi în ziua când veți descoperi cauzele acce-

selor ei de proastă dispoziție! De ce se comportă normal, apoi, fără nici un motiv aparent, are crize de furie când o duc pe la prieteni? Priviți, spuse ea arătându-i o mână, azi-dimineață m-a mușcat! Ce sălbatică mică! Să le preveniți pe infirmiere sau luați-vă măsuri suplimentare de siguranță!

— Fiți liniștită, doamnă, ar fi inutil.

De fapt, în mintea lui apăruse chipul lui Carol.

— Personalul nostru e suficient de calificat pentru a face față acestui gen de reacții. După părerea mea, micuța Marie nu este bolnavă. La întoarcerea dumneavoastră cred că veți fi plăcut surprinsă.

Julian află multe lucruri despre comportamentul fetiței la ea acasă, în prezența sau în absența părinților, lăsată pe mâna numeroaselor guvernante pe care Verity le folosea în timpul călătoriilor ei.

În acel moment, își reaminti privirea întunecată a Mariei, atât de asemănătoare cu cea a lui Carol în acest moment.

„Ca și mine, Carol se va simți atrasă de acest copil imediat ce îl va vedea, sunt sigur de asta“, își spuse el. „Ea știe foarte bine ce înseamnă singurătatea. O s-o ajutăm **amândoi** pe Marie.“

Cu inima ușoară, își luă rămas bun de la Verity Naduad. Era nerăbdător să abordeze acest caz nou cu Lloyd Marmen sau cu altcineva, cu Carol Darling de exemplu.

Dacă reușea s-o facă să se hotărască, ea va deveni în curând asistenta lui. Vor lucra împreună, nu o dată sau de două ori pe săptămână, ci în fiecare zi!

Începu să fluiere vesel, fără să caute să descopere cauza acestei subite bune dispoziții.

Capitolul 3

A doua zi după-amiază, Julian fu plăcut surprins când o găsi pe Carol gata de plecare.

Mai avea încă în minte sfaturile pe care Lloyd Marmen i le dăduse de dimineață.

— Nu grăbi lucrurile! Amintește-ți de tot ce ți-am povestit: teama de necunoscut, de noua viață care o aștepta după căsătorie, de oamenii dintr-un mediu atât de diferit de al ei... toate astea nu au apărut de pe o zi pe alta ci progresiv. Nu spera deci că o simplă criză de lacrimi o va vindeca. În locul tău, n-aș insista să-și reia imediat munca. Lasă Rowan Acre să facă această minune. Carol Darling este infirmieră. Imediat ce va înțelege sistemul nostru, va **vrea** să se ajute. Ăsta este esențialul!

Când văzu silueta fragilă a lui Carol pe fundalul acestei zile friguroase de februarie, își dori din toată inima ca proiectul lui Lloyd să reușească.

Ea purta un palton bleumarin, împodobit cu o blană gri, asortată cu cea de la tocă și cu cizmele din piele. Aerul rece îi dăduse puțină culoare în obraji. I se păru la fel de seducătoare ca înainte. Purta cercei și o broșă la rever, care străluceau în lumina soarelui, dar nu purta inel, remarcă el.

La logodnă, Damian îi oferise un inel superb cu diamant. Vederea acestei bijuterii îl enervase întotdeauna.

— Ce frumos e! E într-adevăr locul cel mai frumos din zonă! exclamă ea.

Mașina se angajă pe aleea care ducea pe vremuri la conacul Rowan.

— Ai un sentiment de... libertate, da, asta este. Totul pare atât de frumos, de bine întreținut, fără nota de severitate din altă parte!

— Așa este. Acest lucru m-a făcut să cumpăr pământul în același timp cu conacul și dependințele. Aici totul e făcut pentru binele copiilor, să știi. Și cred că așezământul nostru merge de minune acum!

— Nici nu mă îndoiesc. Doamna Hood mi-a vorbit despre metodele aplicate aici. După câte știu, și nepoata ei a fost ingrijită la Rowan Acre. Vă amintiți de ea? Oh, nu, ce întrebare prostească... doar sunt atâția copii acolo...

— Închipuie-ți că fac un efort ca să-i uit, răspunse el izbucnind în râs.

Parcă în fața intrării.

— Să știi, Carol, că toți pacienții noștri au probleme personale de rezolvat. Și prin forța împrejurărilor, trebuie să le cunoaștem. Deci, cum i-am putea uita?

Ea îl urmă la biroul de primiri, unde domnişoara Woodward îi întâmpină cu un surâs larg. Dar văzând uniforma de infirmieră, Carol simţi că i se strânge inima. Îi plăcuse atât de mult s-o poarte la Saint-Margaret.

Când Freda Woodward îi propuse lui Carol pe un ton amical să se alăture personalului de la Rowan Acre, Julian interveni la timp.

O luă de braţ pe invitata lui şi o conduse spre sala de joacă unde, după părerea Fredei, se găseau Marie-Farideh şi domnişoara Scarth, infirmiera.

„Freda crede cu pasiune în Rowan Acre“ gândi el. „E o infirmieră foarte bună care adoră copiii. Aici, ea dă frâu liber instinctului ei matern şi îşi îndeplineşte cu devotament sarcinile. Visul ei cel mai scump ar fi să fie înconjurată de infirmiere la fel de entuziaste ca şi ea.“

Centrul funcţiona cu un personal redus, dar infirmierele făceau foarte bine faţă situaţiei. În fond, aceeaşi problemă exista în toate centrele spitaliceşti. Freda pretindea de la colegele ei să considere fiecare copil ca pe un caz aparte şi le privea întotdeauna cu neîncredere pe noile venite.

„Nu trebuie să se simtă speriată înainte de a vizita Rowan Acre“, se gândi el privind-o cu coada ochiului pe Carol. „Dar dacă îşi doreşte cu adevărat să lucreze, cu cât se va obişnui mai repede cu uniforma, cu atât va fi mai bine.“

Deschise uşa sălii de joacă, lăsând-o pe Carol să intre prima.

O singură privire îi fu de ajuns ca să observe comportamentul nefiresc al micuţilor. Într-un colţ, un grup de copii

păzea jucăriile îngrămădite în centrul cercului lor. În mijlocul încăperii, Sally Scarth, îngenuncheată, construia un turn sub ochiul vigilent al Mariei-Farideh.

Micuța supraveghea atent așezarea ultimului cub.

— Uite... Oh!

Neliniștită, Sally își îndreptă privirea în direcția ușii.

Cu o lovitură de picior, fetița dărâmă turnul. Apoi se aplecă și luă un cub cu intenția vădită de a-l arunca în cineva.

— Ce păcat!

Julian nu avu timp să intervină; Carol îngenunche lângă Sally, spre surpriza acesteia din urmă.

— Turnul eta atât de frumos! continuă Carol. Ai putea face încă unul la fel de reușit?

Ceilalți copii priveau scena cu atenție. Cu mâna pe față, o fetiță își proteja capul, vrând parcă să pareze o lovitură.

Marie fixă chipul liniștit al lui Carol. Că o persoană necunoscută, și adultă pe deasupra, nu fusese șocată sau interesată de gestul ei răuvoitor, i se părea ceva de necrezut.

Carol o invită să ia cubul pe care i-l întindea ea. Marie îl acceptă.

— O să construiesc un castel și mai frumos, anunță fetița extrem de serioasă. Ea n-a vrut să mă lase să-l fac, spuse ea cu reproș arătând-o cu degetul pe biata Sally, care se înroși ca para focului.

— Tu nu voiai să te joci cu cuburile, Marie, remarcă infirmiera cu blândețe, tu voiai doar să le arunci!

— Spune-mi, crezi că putem face un castel mare de tot cu toate cuburile? o întrebă Carol pe fetiță.

Marie nu-i răspunse. Se instală pe jos alături de Carol și ridică destul de repede și cu multă înverșunare o construcție similară celei precedente. Apoi se așeză în genunchi, scoțând mici strigăte de bucurie.

— Bravo! exclamă Carol. Ce am mai putea adăuga acum?

Fără să scoată nici un cuvânt, Marie se ridică și se îndreptă spre ceilalți copii. Din reflex, aceștia se dădură imediat înapoi. Atunci fetița își scutură buclele brune și se duse să deschidă dulapul cu jucării. Erau o mulțime și de toate felurile. Fără să acorde nici un pic de atenție anturajului ei, Marie scoase una câte una jucăriile. În sfârșit, dădu peste o altă cutie de cuburi și, lăsând toate celelalte jucării răspândite pe jos, se întoarse la Carol.

Toți se uitau la ea în tăcere. Brusc, conștient de comportamentul fetiței destinat în exclusivitate lui Carol, Julian Frickley îi făcu semn lui Sally să-i ducă pe ceilalți copii în încăperea alăturată.

Medicul și infirmiera observară că fiecare își lua în tăcere câte o jucărie.

Carol și Marie continuau construcția. Tânăra avea grijă să nu se atingă de nici un cub, lăsând-o pe Marie să se descurce singură. Nici una dintre ele nu observase plecarea celorlalți.

Pe neașteptate, mâna fetiței se opri în aer. Marie se uită cu atenție la tovarășa ei de joacă.

— Tu nu te grăbești? Oamenii mari au întotdeauna de făcut ceva mai interesant decât să se joace cu mine. Chiar și aici toată lumea este ocupată.

— Ei bine, s-a întâmplat că în această după-amiază sunt liberă. Pot rămâne cu tine până la ora gustării.

Julian Frickley ieși cu discreție din încăpere. În biroul său parcurse cu repeziciune ultimele rapoarte. Carol era capabilă să se ocupe de copil, de care păruse imediat interesată.

Citi cu atenție nota scrisă de Eve Rose care o primise pe Marie, apoi raportul făcut de Sally Scarth care se ocupase de ea de când fusese adusă la centru. Cele două rapoarte purtau semnătura infirmierei șefe. Lloyd Marmen scrisese și el câteva observații. Julian se încruntă citindu-le.

Ca mulți alți copii, Marie simțea nevoia să fie în centrul atenției. Or, într-o familie numeroasă, normală, copiii știu că mama lor trebuie să consacre timp și altor activități, bine definite, în casă sau în afara ei. În acest caz, e importnant pentru copil să știe că nu este respins de mama lui sau exclus din viața ei.

Problema Mariei provenea din incapacitatea de a se situa între fetița model la care avea pretenția mama ei, și copilul obișnuit care simțea nevoia să aibă un loc al lui în casă.

Medita la însemnările făcute de Lloyd în timp ce își bea ceaiul.

„Marie are nevoie ca cineva să se ocupe de ea, nu numai din când în când, ci continuu. Fetița este foarte atașată de familia ei și vrea să dovedească faptul că nu e o păpușă pe care o arăți la ocazii.“

Împături raportul și îl băgă în mapă. Ultima frază a prietenului său îl pusese pe gânduri.

„Fetița are nevoie de cineva care s-o ajute și s-o învețe. Marie va avea o încredere absolută în această persoană, care va trebui să fie disponibilă la nevoie.“

Sally Scarth nu era potrivită pentru Marie. Julian îi cunoștea bine familia. Mama lui Sally era o femeie foarte activă. Deși avea o mulțime de copii, se ocupa permanent și de activități de binefacere.

Deci noțiunea de singurătate raportată la un copil nu-i era cunoscută lui Sally, a cărei casă era întotdeauna plină. În schimb, Carol știa ce înseamnă. Știa, din experiență, că singurătatea nu era neapărat legată de faptul de a fi singură. Era un sentiment independent de anturaj. Nimic nu te împiedica să duci o viață normală, activă, și totuși să suferi atât de îngrozitor de singurătate încât să te îmbolnăvești.

Dar Marie era prea mică pentru a înțelege lucrurile sub acest aspect. Carol, care era atât de apropiată de părinții și sora ei, nu eșuase încercând să poarte singură întreaga povară a aventurii ei sentimentale? Nu se simțise în stare să le vorbească despre sine, să le explice ideea fixă care îi intrase în cap, aceea de a deveni membră a familiei Oakroyd-Frances. Desigur că își dăduse seama de îngrijorarea părinților, dar preferase să rămână în defensivă. Fiindcă neliniștea părinților ei se dovedise în cele din urmă întemeiată, Carol, umilită, se închisese în muțenia ei.

Rolul lui era acum de a-i demonstra lui Carol că era inutil să continue tot așa. Lloyd avea dreptate. Carol era persoana ideală pentru a-i reda micuței Marie locul ei în societate și în familie. Iar această activitate va contribui și la însănătoșirea lui Carol.

* * *

În mai puțin de o oră, avea o întâlnire. Și înainte de ea, trebuia s-o ducă pe Carol acasă. Se întoarce în sala de joacă.

Carol ridică ochii spre el și îl gratifică imediat cu un surâs. Marie-Farideh îl ignoră cu desăvârșire.

Intrând în încăpere, remarcase comportamentul micuței. Îi arăta lui Carol cu degetul pozele colorate dintr-o carte pusă pe jos, între ele. Cuburile erau la locul lor. Alături de turn mai apăruse însă și o macara din lemn.

— Haide, continuă! îi porunci fetița trăgând-o de mânecă pe Carol. Citește-mi!

— Nu. Îmi pare rău, Marie!

Carol încercă să închidă încetișor cartea. Enervată, Marie mototoli paginile.

— Citește-mi! insistă ea cu o voce ascuțită, aproape țipând.

Julian pândi reacția lui Carol. Cu mult calm, aceasta o obligă pe fetiță să dea drumul la carte, apoi o rugă s-o așeze la loc pe etajeră. Din nefericire, repede ca un fulger, Marie se ridică, smulse cartea din mâinile lui Carol și rupse câteva pagini pe care le făcu bucățele, răspândindu-le la picioarele acesteia.

Chipul ei luă imediat un aer patetic.

— Fii drăguță, Marie, adună bucățelele de hârtie și pe urmă pune-le în coș. În acest timp, eu îmi strâng lucrurile, rosti Carol cu o voce blândă.

Îi întoarse spatele, fără să se uite dacă Marie o ascultă sau nu.

— Data viitoare o să construim altceva, îi promise ea. Bineînțeles, dacă ceilalți o să te lase tot pe tine să te joci cu cuburile!

Marie părea uluită. După o clipă de ezitare, se aplecă și strânse bucățelele de hârtie.

— Nu ești supărată pe mine? o întrebă ea pe Carol.

Julian remarcă în ochii copilului mai multă mirare decât teamă.

— Nu, nu sunt supărată ci dezamăgită. Ceilalți copii te-ar fi putut invita să te joci cu ei. Dar atâta timp cât arunci în ei cu cuburi sau rupi cărți, o să se ferească de tine și o să-ți întoarcă spatele.

Marie nu răspunse nimic și își mușcă buza de jos. Aranjă cuburile în cutie, apoi i se adresă din nou lui Carol.

— Spune-mi, ești supărată pe mine sau nu? întrebă ea pe un ton timid, pe care nimeni nu i-l cunoștea.

Carol se gândi, apoi îi zâmbi.

— Da, răspunse ea calm. Dar ai fost foarte ascultătoare. Spune-mi, o să mai arunci în ei cu cuburi, dacă o să te primească să te joci cu ei?

— De ce nu ai țipat și nu m-ai lovit așa cum fac mama și tata?

— Fiindcă am altceva de făcut, replică imediat Carol cu abilitate. Acum doctorul Frickley o să mă însoțească până acasă. Vrei să revin aici într-una din zile?

— Mi-ar plăcea să rămâi... acum, replică Marie pe un ton ferm. Mi-ar plăcea... fiindcă mă simt bine aici cu tine.

Carol își luă poșeta. Marie își ascunse capul în blana mantoului ei.

— Nu pleca, o imploră ea. Te rog, rămâi cu mine!

— Imposibil, Marie. Trebuie să plec.

„În sufletul ei e în mod sigur mai emoționară decât pare" gândi Julian.

— Ți-am promis că o să mă întorc.

Se degajă cu un gest rapid, apoi sărută fetița pe frunte.

— Nu plânge, îi șopti ea.

Recomandarea era inutilă și Carol știa asta. Copilul izbucni în hohote de plâns.

— Bine, o să mai trec să te văd, Marie, spuse Carol, tulburată la rândul ei.

Marie îi surâse printre lacrimi.

Carol plecă repede, ca să nu se răzgândească.

Pe culoar, Julian îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu, știu ce o să mă întrebați, doctore Frickley. Aș fi tentată să rămân s-o ajut pe fetița asta... dar Marie este foarte emotivă și nu sunt în stare să mă ocup de ea acum. Dacă ar fi fost bolnavă, ar fi fost cu totul altceva.

— Te înșeli, Carol, Marie este bolnavă, o corectă el imediat. Trăiește într-o stare permanentă de agitație, ceea ce îi provoacă dureri de stomac, dureri de cap și câteodată chiar crize de nervi.

— Da, cunosc manifestările, fiindcă am lucrat într-o secție de psihoterapie infantilă. Conflictele dintre părinți și copii se termină în general prin triumful autorității, al afecțiunii și al înțelegerii. Dar copiii a căror viață afectivă este perturbată, își revarsă agresivitatea fără alegere, și asupra ființelor pe care le iubesc sau le respectă, dar și asupra celorlalte, sau chiar asupra obiectelor. Micuța Marie pare zdruncinată pe plan afectiv, continuă ea. În plus, după câte am auzit, copilului nu-i lipsește nimic altceva la ea acasă...

— În afara faptului că părinții nu se ocupă de ea, observă calm doctorul. După părerea mea, e un lucru care se întâmplă din păcate prea des!

— Dar eu persist în ideea mea că, în momentul de față, nu-mi pot asuma această responsabilitate. Dacă ar fi fost rănită sau bolnavă, ori...

— Mai gândește-te, draga mea.

Julian deschise portiera mașinii și așteptă ca tânăra să se instaleze.

— Și tu ai trecut printr-o situație care ți-a provocat multă suferință. Dar ți-ai găsit refugiul în tăcere, remarcă el îndepărtându-se de Rowan Acre. Micuța Marie își exteriorizează necazurile prin accese violente de furie. Dacă va trăi în mijlocul unor oameni gata s-o asculte, va învăța un lucru esențial în viața unui copil: că adulții îi pot înțelege sentimentele și o pot ajuta să și le controleze! Ce pas uriaș spre vindecare! Marie trebuie să învețe prin forța exemplului că furia și agresivitatea nu se traduc neapărat prin acte de violență.

— Știu, admise Carol. Mi-ar plăcea să-i pot reda încrederea în cei mari, dar credeți-mă, în acest moment am impresia că sunt o persoană inutilă. În după-amiaza asta am făcut ceva deosebit. Data viitoare... voi reveni fiindcă i-am promis, dar ce vă face să credeți că nu va fi agresivă și față de mine?

— Te rog, mai încearcă o dată și o să vedem, îi propuse Julian Frickley oprind la Fairlawn.

Carol ezită, apoi îi zâmbi.

— De acord, doctore, anunțați-mă când veți avea nevoie de mine... ca să nu vă fac să așteptați.

Julian dădu din cap și plecă.

Părea încântat de felul cum decurseseră lucrurile. Lui Carol nu-i trebuise mult timp ca să vadă exact cum stau lucrurile în privința micuței. Cine știe, poate că își va continua studiile ca să se specializeze în pediatrie? Da, dar atunci risca să fie numită într-un spital aflat departe de aici și el i-ar pierde urma. „Dar mai bine să las timpul să hotărască!“ își spuse el. „Voi avea posibilitatea s-o vizitez ca să văd cum se mai simte, de fiecare dată când mă întorc de la Rowan Acre. Cum ea însăși recunoaște că este încă slăbită, e preferabil să continuu s-o supraveghez.“

După întâlnirea pe care o avu, Julian Frickley se întoarse acasă. Ajunse mult înaintea confratelui său care veni epuizat.

— Am auzit că domnișoara Darling a trecut astăzi pe la Rowan Acre? îl întrebă Lloyd curios. Ce păcat că nu ai dus-o să viziteze totul! Micuțul Kershaw a făcut progrese vizibile. Îți imaginezi cât mă bucur. O să-mi pară rău când va pleca... dar asta nu mă împiedică să fiu fericit pentru el și părinții lui. Are mult curaj. Câte eforturi a depus de când i s-a spus că reeducarea lui e o simplă problemă de tenacitate.

— Da, băiatul nu e lipsit de curaj, recunoscu Julian cu un aer absent. Ce ciudat lucru... unele persoane au o voință de fier și altele deloc. Mă gândesc la Lucy Strange, adăugă el.

— Ah, Lucy!

Amândoi o revedeau pe fetița care, ca urmare a unui mic incendiu în timpul căruia geamăna ei fusese grav rănită, își pierduse orice interes pentru viață. De când sora ei fusese spitalizată, ea era apatică și absentă; la centru, refuzase să facă cel mai mic efort pentru a se integra în colectiv.

— Cazul ei semănă puțin cu al micuței Marie, cea admisă în dimineața asta. Ar putea fi surori, dar...

— Ar fi o idee grozavă să le punem împreună pe Lucy și Marie, îl întrerupse Julian.

— Nici tu nici eu nu vom reuși să facem mare lucru pentru ele. În schimb, domnișoara Darling ar avea șanse. Am auzit că vizita ei din această după-amiază a fost un adevărat succes. Nu mai căuta scuze, bătrâne! exclamă el lovindu-l amical cu palma pe umăr. Du-te s-o vezi mâine și propune-i! Fetițele nu au încredere în ele însele, domnișoara Darling la fel. Așa că nu există probleme, lucrurile trebuie să meargă!

* * *

La ora șapte, Julian se trezi auzind ceasul. De când era student se obișnuise să-și recitească notițele înainte de-a se scula din pat. Și astăzi își mai petrecea o jumătate de oră în pat, gândindu-se la ceea ce avea de rezolvat în ziua respectivă.

Se va duce mai întâi la Saint-Margaret pentru a-și face vizitele la secția de medicină generală pentru femei. Apoi va mânca la Crossways, sau Patsy Hill îi va servi cu mândrie unul din delicioasele ei feluri de mâncare. Dar înainte va trece pe la doamna Eldrich care îl bombarda cu telefoanele. Această femeie văduvă, bolnavă de reumatism, rămăsese singură pe lume. Era o clientă fidelă de ani de zile la Hill Rise. Din nefericire, nici un tratament nu reușise încă să-i potolească durerile. Și, în plus, mai avea și o limbă foarte ascuțită, povestind oricui avea chef s-o asculte ultimele bârfe.

Dar, în ciuda a tot ceea ce spunea pe socoteala ei, Julian rămânea convins că doamna Eldrich avea o inimă bună. Și ar putea, de exemplu, să-și umple singurătatea făcând vizite copiilor de la Rowan Acre. „Bineînțeles că îmi va pune o groază de întrebări despre Carol Darling“ își spuse el, sculându-se din pat.

De când o cunoștea, doamna Eldrich îi povestise întotdeauna ultimele noutăți. Deși ieșea atât de puțin din casă, nimic din ceea ce se întâmpla în oraș nu-i scăpa.

Ar putea s-o ajute pe Carol, se gândi el în timp ce se bărbierea. La Saint-Margaret era foarte activă.

Cazul acestor copii-problemă o va impresiona oare? Dacă ar accepta Caol să se ocupe de Marie-Farideh și doamna Eldrich de...

Și astăzi avea o zi încărcată: consultațiile de la Saint-Margaret după-amiază, de la Rowan Acre seara. Perspectiva asta îl obseda de pe acum. În momentul plecării, Lloyd Marmen îl întrebă:

— Spune-mi, ai găsit vreo cale miraculoasă pentru a o angaja pe domnișoara Darling? Aseară am discutat cu Barry Cleevedon. Se pare că lui Marie-Farideh i-a căzut cu tronc protejata ta, după câte mi-a spus el. Păcat că nu se poate ocupa de ea. Ar fi într-adevăr tratamentul ideal. O îngrijire bazată pe simpatie și afecțiune e destul de greu de găsit în zilele noastre.

— Din nefericire, domnișoara Darling nu pare pregătită pentru a-și asuma această sarcină, răspunse Julian pe un ton sec.

— Cu cât va aștepta mai mult, știi că îi va fi mai greu. Trebuie să-și dea bine seama de asta, rosti Lloyd cu fermitate. Lasă-mă să trec pe la ea...

— Nu!

Julian nu știa ce îl împinsese să răspundă așa. Totuși, Lloyd cunoștea mai bine decât el problemele psihologice ale altora. Dar, indiferent care ar fi fost situația, nu ținea deloc ca Lloyd sau altcineva să se apropie de Carol.

— Se va vindeca în curând, afirmă el cu o voce sigură. Își revine destul de repede, te asigur.

— Aș fi fost de aceeași părere cu tine dacă ar fi acceptat imediat să ni se alăture, replică Lloyd cu puțin cinism. Dacă înțeleg bine, **tu** te ocupi de domnișoara Darling, de Marie-Farideh și de Rowan Acre? Cum aș putea să-ți fac atunci niște sugestii? În ce calitate? Dacă ai crede că ți-aș putea fi de folos, mi-ai vorbi, nu-i așa? Dar tu nici măcar nu mă asculți, se plânse el.

— Da, ai dreptate, admise Julian îmblânzit. Numai că...

— Tu consideri acest aspect ca pe unul personal, asta e! îl întrerupse Lloyd prietenește. Așa că, fă cum consideri tu că e bine, bătrâne, dar să nu vii într-o bună zi să-mi reproșezi că nu m-am oferit să te ajut în cazul Darling! La ora actuală cel mai bun remediu în starea ei este să-și reînnoiască sferele de interes. Fiindcă își adoră meseria de infirmieră, să o practice din nou, dar într-un alt cadru! Dacă n-ar fi fost atât de sensibilă încât să pună la inimă problemele pacienților ei, n-ar fi avut această aventură nefericită cu Damian Oakroyd-Frances! Apropo, adăugă el cu un zâmbet larg, te previn amical, fiindcă altfel nu

mi-aș permite, că micuța Darling nu se va lansa prea curând într-o aventură cu o persoană simpatică aparținând sexului nostru!

— Nu e genul meu să procedez astfel! protestă Julian.

Dar Lloyd zâmbi și se pregăti de plecare.

— Poate că înainte era diferită. Dar acum îi vei descoperi o nouă fațetă a personalității, pe care nu i-o cunoști.

— Nu-și va pierde ea timpul cu bârfele!

— Să sperăm, replică Lloyd fără convingere. Totul depinde însă de cât este de rănită. Dacă, așa cum presupunem noi, nu e vorba decât de o lezare a amorului propriu, nu e nici o problemă. Nu își va pierde încrederea în bărbați, în general vorbind. Dar dacă n-am apreciat bine...

— Avem dreptate, Lloyd, îl întrerupse Julian cu vehemență. Îi era milă de acest tânăr și se vedea în postura de victimă care îi va aduce vindecarea. Într-un sens, totul provenea de la un sentiment frumos de...

— O să mai vedem, spuse psihiatrul prudent. Voiam doar să te previn. În relațiile voastre va juca un rol și legătura dintre medic și infirmieră. Ați mai lucrat și până acum împreună, nu-i așa?

— Da. Dar o să vorbim altă dată despre asta, vrei?

Julian nu ținea deloc să continue această discuție, purtată pe un teren periculos. Știa de ce. El nu se gândea la o Carol depresivă, ci la o tânără rănită de un bărbat inconsecvent, pe care ea voia să-l ajute, și mai ales s-o protejeze de o altă întâmplare nefericită.

Doctorul Frickley ieși, apoi trânti portiera mașinii. După o clipă, comportarea lui îl făcu să zâmbească.

„Dacă Lloyd mă privește pe fereastră, o să creadă că mi-am pierdut mințile!“

* * *

Ajunse cu întârziere la Saint-Margaret. Pentru prima dată de la numirea lui în acest post, mulțumi Cerului că nu este un centru spitalicesc universitar, unde programul e mult mai strict.

Problemele nu lipseau niciodată. O comă diabetică provocată intenționat de bolnavă, o fată de douăzeci de ani care, deprimată, nu mai suporta să trăiască cu insulină. În starea ei, credea că nu își va găsi niciodată un logodnic și nu va putea duce o viață normală. Locuia singură într-un apartament în centrul orașului. Omisese intenționat să-și facă injecția în ziua când trebuia să iasă cu niște prieteni care nu știau de tratamentul zilnic pe care era obligată să-l facă. Noroc că o colegă de serviciu de la uzină trecuse s-o vadă. Vizita aceasta îi salvase viața lui Jenny.

„Jenny a ajuns în secția de medicină generală, pe mâinile bune ale lui Gillian Darling", remarcă Julian.

Lângă ea, fusese pusă sub observație o femeie, victimă a unei crize acute de astm. Doctorul Frickley o catalogase printre cazurile grave, atrăgând în mod special atenția personalului asupra ei.

În secția de medicină generală pentru bărbați, tocmai fusese internat un epileptic. Julian oftă citindu-i dosarul, gândindu-se încă o dată cât de mult îi lipsește personalul calificat. El trebuia să se ocupe de toate, nemaiavând astfel timpul să studieze fiecare caz în parte cu atenția necesară.

Brusc îi reveniră în minte cuvintele unui fost profesor de la facultate. Era în prima lui zi de externat.

— Atenție, acum sunt în joc instinctul clinic, bunul simț și îndemânarea noastră. Ființa omenească, bolnavă sau sănătoasă, reprezintă întotdeauna un caz. Un om nu este niciodată identic cu vecinul său, ceea ce derutează foarte mult în diagnosticul unei boli!

Julian oftă din nou. Întotdeauna bănuise acest aspect al practicii medicale. Bunul său simț și modul lui de a se comporta ușurau relațiile cu bolnavii și personalul. Dar era din ce în ce mai evident că era insuficient.

* * *

Sosi la Carisbrooke la doamna Eldrich. Bătrâna doamnă locuia numai cu Rose Aldwick, menajera și dama ei de companie, de mai mult de treizeci de ani.

Când sună, Julian avu senzația că se apropie de sfârșitul unei zile foarte pline.

Ca întotdeauna, Rose îl primi cu o mină foarte rece. Dar după ce o întrebă de bronșita cronică de care suferea de ani de zile, ea binevoi să-l gratifice cu un surâs.

— La fel, doctore, mulțumesc. Dacă mi-aș putea petrece măcar jumătate de noapte fără să tușesc, nici nu m-aș plânge!

— Să vedem ce putem face, Rose, spuse cu amabilitate Julian.

— Doamna Eldrich vă așteaptă în birou, doctore. A instalat acolo un pat, ca să nu fiu obligată să urc și să cobor mereu scările. Mă menajează.

— E o idee bună, rosti Julian urmând-o pe Rose în biroul lui Edwin Eldrich care, până acum, fusese un loc sacru.

Având o cuvertură pe genunchi, un șal de cașmir pe umeri, văduva stătea așezată în fața radiatorului electric la fel ca pe vremuri în fața șemineului. Își ridică ochii la zgomotul făcut de ușa pe care Rose o închise cu discreție în urma ei.

— Trebuie să închidem ușile ca să ne ferim de curent, spuse ea cu o voce ascuțită.

Îl măsură apoi din ochi pe doctor din cap până-n picioare.

— Mă întreb de ce v-am chemat, doctore, șopti ea indicându-i scaunul din fața ei. Știu că nu puteți face nimic pentru mine. Cu excepția unei injecții calmante și a câtorva sfaturi bune...

— Dar, doamnă Eldrich, ați putea trăi într-un climat mai bun! Vă repet mereu că ar fi calea cea mai sigură pentru a vă ameliora sănătatea!

În timp ce vorbea îi pregătea injecția cu novocaină.

— De ce nu mergeți să vă instalați în sud?

— Știți doar că m-am născut aici. Casa asta a fost construită când m-am măritat. N-o să plec de aici decât pe ultimul drum. Thrapchester nu mai are nici un secret pentru mine. Cunosc pe toată lumea, sau cel puțin pe oamenii care mă interesează. N-aș putea trăi singură, fără nici o cunoștință, așa că prefer să-mi sfârșesc aici zilele și să-mi las banii celor care au nevoie de ei!

— Asta nu va fi greu, zâmbi Julian. Lumea e plină de potențiali moștenitori! E...

— Vă rog doctore, nu insistați, îl întrerupse ea ofensată. În sfârșit, să lăsăm subiectul ăsta. Mai bine spuneți-mi cum se mai simte fiica lui Joan Darling. Am auzit că ați văzut-o după întâmplarea nefericită din zilele trecute...

— Domnișoara Darling se simte foarte bine, doamnă Eldrich.

Julian ezită. Era preferabil să-i dea suficiente informații pentru a evita suspiciunile.

— A fost extrem de tulburată, adăugă el, și e ceva normal, oricine în locul ei ar fi fost, dar asta-i tot!

— În acest caz, rosti ea cu un aer triumfător, ar putea cânta la concertul pe care îl organizăm luni, după Paște?

— Nu știu, afirmă Julian derutat, sub ochiul amuzat al interlocutoarei sale.

Julian îi făcu injecția, apoi aruncă seringa.

— Doar n-o să-mi spuneți că nu-i cunoașteți acest talent! îi dădu bătrâna peste nas.

Apoi zâmbetul ei dispăru, înlocuit de o privire neîncrezătoare, fiindcă era vizibil că Julian picase din nori.

— Are o voce minunată. Bietul meu soț obișnuia să spună că e mare păcat că n-a îmbrățișat cariera lirică. Cu toții știm că Madeleine Varboro i-a propus să urmeze cursurile de canto pe care le ține la Londra. Dar ea a preferat să se ocupe de bolnavi. Păcat!

— Nu împărtășesc părerea dumneavoastră. Întâi ar trebui s-o aud cântând și apoi să mă pronunț, spune Julian prudent.

— În acest caz, ascultați-o! Dacă acceptă, încasările se vor dubla. Vă rog, spuneți-i asta. Serata este organizată de pri-

etenii spitalului Saint-Margaret și doamna Darling ne-a dat de înțeles că fiica ei nu va fi în stare să participe. Dar dumneavoastră pretindeți că se simte bine...

— Da, fizic e bine, se corectă Julian. Totuși, nu și-a reluat încă serviciul la spital. Și s-ar putea nici să nu se mai întoarcă acolo. E de înțeles, nu?

— Poate pentru dumneavoastră, doctore. De ce să nu i se spună deschis că acest eșec e în fond un adevărat noroc și că, undeva, cineva o așteaptă pe drumul fericirii! La fel cum vă așteaptă și pe **dumneavoastră,** doctore, șopti ea pe un ton confidențial.

O clipă, Julian și-o imagină în rol de vrăjitoare.

— Nu prea văd legătura, replică el cu răceală, dar o să mă mai gândesc la asta.

— Cea mai bună prietenă a mea o cunoaște foarte bune pe Luke Ozanne! exclamă ea triumfătoare. Și Marguerite Ozanne e nepoata lui Luke, încheie ea. Acum înțelegeți mai bine?

— Da, răspunse el sec.

Cum să uite ce simțise în momentul când ființa iubită îl părăsise? O mare diferență însă: nu putea crede că și Carol îl iubise pe Damian.

„Nu", gândi Julian pe care bătrâna doamnă nu-l scăpa din ochi, „Carol n-a tânjit niciodată după Damian, așa ca mine după Marguerite Ozanne! Carol s-a lăsat prinsă în propria ei cursă de infirmieră sensibilă, înduioșată de unul dintre bolnavii ei. Rațiunea a triumfat însă. Visul i s-a spulberat. Dar, din fericire, rana ei este superficială, la fel ca și a mea, pe atunci. Totuși, odinioară, n-aș fi crezut asta!"

— Spuneți-mi, doctore, nu consolați în prezent o inimă sfărâmată? insinuă bătrâna doamnă.

Fiindcă Julian clătină din cap, ea adăugă:

— Sper! Cu cât își va relua mai repede activitatea, cu atât va fi mai bine pentru ea. Nu trebuie să mi-o spună prietenul domneavoastră, doctorul Marmen. E o chestiune de bun simț!

— Maladiile de genul acesta există totuși, doamnă Eldrich.

Se pregătea să deschisă ușa ca să plece, când vocea interlocutoarei sale îl opri.

— Convingeți-o pe domnișoara Darling să cânte la concert, și o să vă dau ceea ce vă lipsește mai mult la căminul de copii. Propunereea mea e cinstită, nu-i așa? Și pe urmă, faptul că va cânta îi va face mult bine! Ce părere aveți?

— Propunerea dumneavoastră îmi place, doamnă Eldrich, dar ați putea s-o regretați când veți afla ce ne lipsește cel mai mult la Rowan Acre.

— Ce anume? îl întrebă ea imediat, privindu-l cu atenție.

— Un fel de... bunică universală pentru copii.

Julian respiră profund. Nu mai putea da înapoi acum, așa că îi explică pe scurt cum funcționa centrul.

— Avem o mulțime de cazuri, să știți. Unii părinți și-ar da viața pentru a-i ajuta. Alții nu se gândesc decât la sprijinul financiar.

— E un târg, îl întrerupse ea spre marea surprindere a lui Julian. Dumneavoastră o convingeți să participe la concert, și eu o să văd cum pot împăca Saint-Margaret cu Rowan Acre. Dacă aceste noi medicamente îmi vor face la fel de bine ca injecția, așteptați-vă să mă vedeți apărând acolo de săptămâna viitoare! Dacă sunteți de acord, aș mai adăuga și o sumă de bani...

— Cu ce condiție?

— Să-i povestiți lui Carol ce ați învățat din propria experiență. O inimă sfărâmată nu există. Este o chestiune de orgoliu și amorul propriu suportă cu greu rănile! O singură persoană ar putea s-o convingă de realitatea spuselor mele și asta sunteți dumneavoastră. Reveniți să mă vedeți după ce veți obține acordul ei. Atunci voi veni și eu să fac cunoștință cu copiii de la Rowan Acre.

Julian îi zâmbi uluit.

Nu se mai gândise de ani de zile la Marguerite Ozanne. Scurta lor întâlnire data din primul lui an de internat. Crezuse că o iubește. De fapt o idealizase. Apoi amintirea ei fusese îngropată într-una din tainițele memoriei.

Ce ciudat! gândi el trecând de grilajul grădinii. De mai mulți ani lucra la Thrapchester și o îngrijea pe doamna Eldrich la ea acasă și la Hill Rise. Și abia astăzi aflase că ea auzise vorbindu-se despre el cu mult înainte de sosirea lui la Midlands!

Lloyd nu se întoarse la masă. Julian mâncă singur, dar cu multă poftă, apoi îi telefonă lui Carol.

Tânăra păru surprinsă de telefonul lui. Totuși, el nu-i lăsă timp să protesteze. Îi transmise mesajul lui Lloyd.

Acesta telefonase la Crossways în cursul dimineții și îi lăsase un mesaj urgent prin doamna Hill:

„Încearcă să vii cu domnișoara Darling în această după-amiază, dacă poți, Marie-Farideh nu se simte deloc bine. Cu consimțământul domnișoarei Darling, am putea pune în practică planul pe care l-am făcut aseară“.

Julian îi explică pe scurt problemele de care se lovise personalul de la Rowan Acre în privința lui Lucy Strange.

— Cazul lui Lucy seamănă mult cu cel al lui Marie. Ar trebui să facem cumva ca să fie interesate una de cealaltă. Compania lui Marie i-ar reda poate lui Lucy gustul de viață până la reîntâlnirea surorii sale gemene... Dacă această experiență va merge, ne-am putea gândi s-o aducem și pe aceasta din urmă la centru și să practicăm un fel de terapie de grup cu cele trei fetițe.

Carol ezită înainte de a-i răspunde.

— De acord, sfârși ea prin a-i spune. Voi fi gata. Dar asta nu înseamnă că accept să lucrez cu dumneavoastră, îi reaminti ea.

După ce-i mulțumi, Julian închise. Se felicită pentru cum se încheiase această primă etapă. După părerea doamnei Eldrich, acum era rândul lui să se ocupe de totate: de Carol și de vindecarea celor trei copii!

„Ah, dacă ar avea dreptate!“ șopti el în momentul când părăsea casa. Dacă tânăra ar refuza să urmeze drumul pe care i-l propunea, ar fi o catastrofă... pe care el voia s-o evite cu orice preț.

Doamna Eldrich avea o intuiție ciudată, era convins acum de asta. Dacă nu, cum ar fi putut ghici că vindecarea și fericirea acestei tinere conta mai mult decât orice pentru el?

Capitolul 4

Carol îl aștepta în fața casei. Tânăra păru îngrijorată când el o anunță că în această după-amiază avea consultații la Saint-Margaret.

— Da, îmi amintesc, șopti ea.

Domnișoara Woodward îi anunță că toți copiii se aflau în sala de joacă împreună cu domnișoarele Scarth și Peterson. Apoi exclamă destul de tare ca s-o audă Carol:

— Apropo, doctore, n-am primit decât o înscriere pentru postul de infirmieră! Infirmiera-șefă se întreabă dacă...

Carol Darling se prefăcu însă că nu auzise și se îndreptă cu un pas liniștit spre sala de joacă.

Dar auzise, Julian Frickley era sigur de asta. Astfel, Freda Woodward îi adusese la cunoștință pe ocolite tinerei infirmiere convalescente că exista un post, dacă o tenta.

El nu stătu însă mult timp la Rowan Acre. Asistentul lui de la Saint-Margaret era un intern foarte competent, dar a cărui punctualitate lăsa de dorit.

Sala de așteptare era plină de lume. Doctorul Frickley oftă și invită să intre primul pacient. Cu cât va începe mai repede, cu atât mai repede se va întoarce la Rowan Acre unde se aflau cele trei bolnave ale lui.

După cum își închipuise, consultațiile se sfârșiră destul de târziu. În mașină, se întrebă dacă ține să cunoască imediat hotărârea lui Carol.

La Rowan Acre domnea tăcerea. Era mai degrabă un semn bun, gândi el deschizând ușa.

Stând pe o banchetă joasă, cu câte o fetiță de fiecare parte, Carol le citea o poveste, ținând cartea pe genunchi.

Le privi câteva clipe. Ele erau singure, dar un zgomot de râsete înfundate se auzea din încăperea vecină unde copiii făceau gimnastică.

— Bună seara, doctore.

Carol se întoarse și îi zâmbi.

— Le promisesem o poveste înainte de cină. Pe urmă, Marie se va instala în camera lui Lucy. O să-i arate unde să-și aranjeze lucrurile, înainte de culcare.

— Domnișoara Darling o să rămână aici să se ocupe de mine, spuse Marie. Și de Lucy. Ne-a spus asta cealaltă infirmieră. E adevărat?

Ochii fetiței străluceau.

— Da.

Carol îi răspunsese cu calm, pentru a da un sentiment de siguranță copilului. Apoi se ridică și Marie nu făcu nici o obiecție.

— Infirmiera-șefă m-a întrebat dacă aș putea să le supraveghez, îi explică ea doctorului. Când am reîntâlnit-o pe Marie și am făcut cunoștință cu Lucy, mi-am dat seama că n-am de ales. Toată lumea de aici pare să creadă că aș putea fi de folos acceptând această sarcină. Chiar și doctorul Marmen spune asta.

Deci Lloyd făcuse în așa fel încât să-i vorbească lui Carol, gândi Julian amuzat. Vor discuta la cină despre asta.

— Pentru mine este o veste foarte bună, îi mărturisi el spontan. Când o să începi, vreau să zic, oficial?

— După ce trec pe acasă să-mi iau lucrurile. În seara asta. Se pare că acest lucru convine la toată lumea.

— Dacă vrei, te pot lăsa acasă. Numai că trebuie s-o văd pe domnișoara Dowd înainte de plecare. În seara asta, am consultații și aici. Deci vei putea profita de mașina mea și la întoarcere. Asta te va scuti să chemi un taxi.

— Vă mulțumesc. Voi fi gata.

Doctorul Frickley ieși din încăpere, lăsând-o pe Carol să le explice copiilor că trebuie să dea o fugă până acasă ca să-și aducă lucrurile.

Fără să-și facă scrupule, Julian trase cu urechea la ușă: nu auzi nici plânsete, nici strigăte. Ridică din umeri și se îndepărtă.

* * *

Carol îl aştepta.

Domnişoara Dowd, infirmieră şi ea, se ocupa de cei mai mici. Chiar dacă meseria lui îl obişnuise cu asta, Julian se mira încă de succesele terapiei asupra bolnavilor.

În maşină, Julian aruncă o privire spre pasagera lui. Stând cu mâinile încrcucişate în poală, ea privea ţintă în faţa ei. Se decise atunci să-i testeze reacţiile.

— Îmi imaginez că nu e o hotărâre uşor de luat. Aici vei fi responsabilă de două fetiţe care merită o atenţie deosebită. Primele rezultate sunt peste aşteptări, în orice caz.

— Da, răspunse ea cu un aer serios. Eu... noi... dacă nimeni... nici părinţii lui Lucy, nici ai lui Marie nu vor interveni, vom progresa rapid. Asta e impresia mea... cu condiţia ca doctorul Cleevedon să fie cooperant...

— Barry?

— Da. M-a invitat să ies cu el. Acest lucru îmi va face bine, mi-a spus el. Degeaba am încercat să-l fac să înţeleagă că nu mă interesează deloc, mai ales în acest moment, nici n-a vrut să audă.

Se înroşi, încurcată. Julian simţi o oarecare stare de tensiune, ca urmare a efortului pe care îl făcuse ca să abordeze acest subiect personal cu el.

— Doctore Frickley, n-aţi putea vorbi, vă rog, cu doctorul Cleevedon? Să-i explicaţi de ce nu ţin deloc să ieşim în oraş, să dau ochii cu oamenii sau să risc să mă întâlnesc cu infirmierele de la Saint-Margaret. E prea devreme, nimeni nu ştie prin ce am trecut...

— Eu da.

— Dumneavoastră?!

Carol făcu ochii mari, surprinsă.

— Da. Aproape că uitasem ce mi s-a întâmplat mai de mult. Asta dovedește că timpul șterge totul. În această dimineață am vizitat-o pe doamna Eldrich. Ea... am vorbit despre tine și ea mi-a reamintit că sunt exact persoana indicată să-ți spun că această durere nu va dăinui mult. Crede-mă, Carol, e adevărat!

Nici unul nici celălalt nu remarcară câtă familiaritate se stabilise între ei.

— De ce naiba te-ai simți umilită? N-ai făcut nimic rău. N-ai rupt...

În fața reticenței manifestate de Carol de a-i împărtăși experiența ei, el adăugă evocând-o pe a lui.

— Nici eu n-am făcut-o.

— Ce vi s-a întâmplat, doctore?

Apoi adăugă imediat:

— Dacă vreți să vorbiți despre asta, bineînțeles.

— Nimic nu mă împiedică, spuse el râzând. A trecut mult timp de atunci. Și după cum ți-am spus, aproape că uitasem. Vezi deci ce importanță a avut în viața mea! Totuși, își aminti el, pe vremea aceea nimic nu mi se părea mai serios. Așteptam rezultatele ultimului examen. O întâlnisem pe Marguerite la balul spitalului. La început nu știam că unchiul ei era marele boss, dar vestea nu m-a impresionat. Ea părea că ține sincer la mine... și imediat am idealizat-o, am idolatrizat-o.

Pierdut în aceste amintiri îndepărtate, se opri o clipă. Ce sensibil fusese! Dar își pierduse repede iluziile.

— În acel moment exista un post la secția de reanimare a spitalului. Cu puțin înainte de interviu, am aflat că bărbații căsătoriți nu aveau prea multe șanse. Ei preferau un burlac. Pentru mine, acest post era unica șansă. Următoarea numire n-ar fi avut loc decât peste patru ani... Marguerite mi-a spus clar că nu va aștepta. Dar eu speram s-o fac să se răzgândească, măcar până la data când trebuia să se țină interviul. Și, pe neașteptate, am aflat că urma să se mărite cu un confrate deja instalat, un protejat al unchiului ei!

— Îmi imaginez prin ce ați trecut. Presupun că n-o interesa cererea dumneavoastră?

Julian înțelese că ea făcea aluzie la Damian, pe care îl îngrijise cu atâta devotament.

— Câteodată mai lucra benevol la spital. Dar toată lumea o cunoștea și știa că aștept să-mi termin studiile ca s-o cer în căsătorie.

— Și pe urmă, ați... continuat la spital, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

— Da, am continuat. Într-un anumit sens, era un lucru bun. În acea vreme visam să devin generalist. Această experiență mi-a permis să văd în mod diferit viața și să dau un nou curs carierei mele.

— Și pentru mine lucrurile sunt diferite acum, îi mărturisi ea. Pentru acest motiv v-am vorbit despre doctorul Cleevedon. Până acum, am lucrat întotdeauna într-o deplină armonie cu anturajul meu, profesional vreau să zic. Așa că vreau să continuu în acest mod. Nici nu mă gândesc să întrețin niște relații extraprofesionale cu doctorul Cleevedon sau cu oricine altcineva, de altfel. Vă rog să-l faceți să înțeleagă asta!

— O să încerc, îi promise el fără convingere, dar poate că nu este cea mai bună terapie... să refuzi orice legătură, se grăbi el să adauge văzând expresia tinerei, care se pregătea să riposteze. Mai ascultă-mă o clipă, Carol, o rugă el. Doamna Eldrich, o știi, mi-a vorbit despre tine. Am aflat cu această ocazie că știi să cânți, că ai o voce minunată. După părerea ei, dacă participi la concert, încasările seratei se vor dubla. Și Rowan Acre va primi o parte din beneficii...

Tânăra păstră atât de mult timp tăcerea, încât Julian simți că-l cuprinde îngrijorarea, dar ea sfârși prin a-i răspunde:

— Ar fi penibil pentru mine să accept... Personalul spitalului, ceilalți oameni...

— Cu cât provocarea este mai mare, cu atât mai mare este și victoria! exclamă Julian pe cât de vesel putu. Merită riscul, nu-i așa?

— Vreți să spuneți că mi-ar fi mai ușor să-i înfrunt pe toți deodată? Bine, o să mă mai gândesc la asta. Numai că...

— Perspectiva de a urca pe scenă, de a face față publicului te deranjează? o întrebă Julian, plin de înțelegere. O să le dovedești că nu te-ai prăbușit în fundul prăpastiei! Și pe urmă, asta ți-ar permite să nu dai explicații... individuale!

— Poate că aveți dreptate. Dar fiți liniștit, nu mă aflu în fundul prăpastiei, îl înfruntă ea spre marea mirare a lui Julian.

— Mă bucur să aud asta! Nici eu n-am fost niciodată, adăugă el.

Izbucniră amândoi în râs. Tensiunea pe care o remarcase la ea părea să fi dispărut complet.

Pentru prima dată de la ruperea logodnei cu Damian Oakroyd-Frances, Julian o regăsea pe acea Carol care îi plăcea atât de mult la Saint-Margaret.

— Atunci, răspunsul e da? O să cânți?

— Concertul are loc în lunea de după Paște, remarcă ea cu o voce blândă. Da... da, o să cânt. Dar trebuie să repet înainte!

— Mi-ar plăcea să te aud!

Tânăra dădu din cap.

— Da, îi promise ea, dar nu acum.

Fără să mai insiste, el o însoți pe Carol până acasă. Acceptă o ceașcă de ceai, în timp ce ea își pregătea lucrurile.

Valiza ei se afla încă la Saint-Margaret. Va ruga să-i fie trimisă direct la Rowan Acre.

Se întoarseră în tăcere la căminul de copii. Julian nu voia să strice echilibrul emoțional fragil al noii lui infirmiere.

Se despărțiră în holul de la intrare.

Carol se îndreptă spre salonul infirmierelor, iar Julian spre sală, unde se țineau consultațiile.

Era o ocazie pentru el să revadă copiii pe care îi îngrijise. Putea astfel să-și urmărească pacienții.

Totuși, își luă ușurat rămas-bun de la ultimul. Reveni cu plăcere la conac. Bucătăreasa îi pregătea întotdeauna o cafea nemaipomenită. Mergea cu un pas rapid pe culoar, când se ciocni aproape de Carol Darling, care fugea agitată în direcția opusă.

Julian o opri, prinzând-o de braț.

— Ce s-a întâmplat? De ce ești atât de tulburată?

— Eu... nu s-a întâmplat nimic, doctore. Am fost o proastă, asta-i tot.

— Nu uita că mai ești într-o oarecare măsură, mai ales când te văd într-o asemenea stare, bolnava mea!

— E... o să înțelegeți, sunt sigură de asta, șopti ea cu un zâmbet care i se păru emoționant lui Julian. Doctorul Cleevedon m-a invitat din nou. Probabil că a vorbit cu doctorul Marmen, fiindcă mi-a propus să merg într-un loc unde nu voi întâlni pe nimeni din Thrapchester. Dar, după cum v-am mai spus, nu mă interesează.

Tăcu și îl privi, cu o lumină plină de speranță în ochi.

— El nu înțelege, oftă ea cu tristețe. Eu prefer să mă încred în dumneavoastră, doctore. Vedeți, am acceptat să particip la serata de Paște, fiindcă mi-ați demonstrat utilitatea gestului meu...

— Atunci, lasă-mă pe mine să rezolv această mică problemă cu doctorul Cleevedon, vrei?

Tânăra nu ezită decât o clipă. Dădu apoi din cap în semn că e de acord și aerul ei încordat dispăru imediat. Se părea că avea o încredere absolută în el.

— Ce o să faceți?

— Nu știu încă. O să mă gândesc la asta în timp ce beau o cafea, și o să te țin la curent.

— Vă mulțumesc, spuse ea cu recunoștință.

Julian Frickley fu nevoit să-și stăpânească dorința de a o lua în brațe ca s-o sărute, înainte de-a intra în bucătărie.

Cafeaua era gata. Bucătăreasca era obișnuită să-și vadă domeniul invadat de personal. Cocoțată pe un taburet, îi asculta vorbindu-i despre copiii de la Rowan Acre.

În seara asta i se păru că doctorul Frickley are un aer absent. Îi propuse un pahar mic de coniac, dar Julian o refuză.

— Îl păstrez pentru budincă sau pentru sosurile din zilele de sărbătoare. Mi-a mai rămas puțin de la Crăciun, dacă vreți, doctore, îi explică ea. Ziua a fost foarte obositoare?

— Așa și așa, răspunse el cu prudență.

Bucătăreasa era la fel de incorigibilă ca șI Marian Eldrich. Totuși, gândi el, putea să aibă contacte frecvente cu Carol Darling.

— Nu mă gândeam numai la muncă, adăugă el. Mă gândeam la domnișoara Darling, noua infirmieră. Tocmai ieșea de aici când am intrat, nu-i așa?

— Domnișoara Darling, repetă bucătăreasa clătinând din cap. A venit să ia un pahar cu lapte pentru micuța... a cărei mamă e atât de cunoscută...?

— Doamna Naduad, vrei să spui?

Luă o țigaretă, o aprinse și trase adânc în piept.

— Domnișoara Darling se ocupă într-adevăr de fetița ei și de un alt copil aflat în aceeași situație. Micuța de la Welbeck, salvată din incendiu împreună cu geamăna ei, adăugă el.

— Oh, micuța Lucy Strange!

Era foarte mândră că-i cunoștea pe copii după nume.

— Ce idee bună! exclamă ea. Domnișoara Darling corespunde foarte bine genului de infirmieră care ne lipsește la Rowan Acre. E încântătoare... și plină de farmec. Un singur lucru mă deranjează...

Se opri și Julian așteptă, fiindcă o știa foarte perspicace.

— Mi-a dat impresia că are nevoie la rândul ei de puțină grijă din partea cuiva...

— Ascultă-mă, poți să păstrezi un secret?

— Bineînțeles! replică ea ofensată. N-ar fi nici primul nici ultimul. Despre ce e vorba?

— Ei bine, într-adevăr trebuie ca cineva să se ocupe efectiv de domnișoara Darling. Și mi-ar plăcea să fii prima care să afle că eu personal mă voi ocupa de ea. Eu și ea, mă înțelegi...

Julian nu știa de ce făcuse o asemenea afirmație. Oare pentru că în adâncul sufletului, era de aceeași părere cu bucătăreasa? Carol era încă prea emotivă ca să-și asume singură o asemenea sarcină... Aventura ei nefericită cu Damian îi fusese de ajuns! Trebuia să aibă fără întârziere o explicație cu medicul rezident. Dar în primul rând trebuia să vorbească personal cu Carol.

Tânăra se afla în salonul infirmierelor. Cele două protejate ale ei adormiseră. Cu greu, după cum îi mărturisi ea.

Cele două fetițe se certaseră pentru un raft din dulap. Marie avea atâtea lucruri încât cele eliberate special pentru ea nu-i fuseseră de ajuns.

— Nu știu dacă Marie a moștenit talentele mamei sale, îi explică ea râzând, dar în orice caz știe să ajungă stăpână pe situație. Dar micuța Lucy pare să reacționeze bine. E foarte bucuroasă, după câte cred eu, să ajute o fetiță mai mică decât ea. I-am promis că sora ei va veni aici când va ieși din spital, dacă o ajută pe Marie.

— Da, va putea veni un timp aici la noi, afirmă Julian. Gemenelor le va trebui un timp să-și regăsească stabilitatea

zdruncinată de împrejurări. După părerea mea, accidentul ar fi putut fi evitat dacă părinții ar fi dat dovadă de mai multă vigilență.

Urmă o lungă tăcere. El nu știa cum s-o întrerupă, când Carol reîncepu conversația:

— L-ați văzut pe Cleevedon? Știu că e foarte ocupat...

— Nu destul, dacă are timp să te urmărească zilnic cu asiduitățile lui, draga mea! Ascultă, am găsit un mijloc de a rezolva problema, dar aș vrea să-ți cer mai întâi acordul...

Carol izbucni într-un râs încrezător.

— Toate hotărârile dumneavoastră sunt binevenite, doctore, doar știți asta. Sunt sigură că vă gândiți la binele meu, așa că n-aș putea găsi nimic de ripostat.

— Uite, mai devreme am vorbit cu bucătăreasa. Ea a remarcat faptul că ți-ar trebui o persoană în care să ai încredere pentru a-i putea mărturisi problemele tale... Am liniștit-o imediat spunându-i că sunt fericitul tău confident.

— Nu știu ce să răspund, mărturisi Carol mirată. E vorba de o minciună, nu-i așa?

De fapt, el nu se gândise la reacția ei.

— Dar dintr-alt punct de vedere, e adevărat. Eu mă ocup de tine... încerc, în orice caz. Bucătăreasa își va închipui că există ceva între noi, dar nu e nici o problemă pentru moment din cauza asta. O să-i spunem adevărul, când te vei simți destul de puternică să-i faci față singură doctorului Cleevedon, adăugă el cu o nuanță de regret în voce.

Progresele lui Carol fuseseră atât de rapide, încât acest moment nu va întârzia foarte mult, gândi el.

— Eu... Barry Cleevedon nu vă va crede, după tot ce s-a întâmplat. Sau mă va considera o descreierată cate nu știe ce vrea, ceea ce nu este cazul. De fapt, nici nu știu cum de am acceptat să mă mărit cu Damian...

— Ce importanță mai are asta, acum? E de domeniul trecutului, replică el zâmbindu-i încurajator. Nu uita că **tu și cu mine** ne cunoaștem de șase ani. Ai putea foarte bine să-l lași să înțeleagă că eu sunt alesul inimii tale și că Damian a fost o greșeală!

— A fost o greșeală, confirmă ea grăbită.

— Foarte bine. În ziua când te vei putea descurca fără mine, voi dispărea cu discreție. Va fi de ajuns să mă anunți!

Ce greu îi fusese să pronunțe ultimele vorbe! Perspectiva vieții fără Carol era insuportabilă. Totuși, într-o zi, ea îl va întâlni pe bărbatul vieții ei, pe care îl va iubi și o va iubi; atunci el se va retrage. „Oricum, gândi Julian, voi face totul pentru ea, chiar dacă va trebui să sufăr din cauza asta“.

— Deci îi veți explica situația mea doctorului Cleevedon, nu-i așa?... sfârși ea prin a-l întreba. I-ați putea spune discret că noi... sperăm să ne căsătorim peste câtva timp. Va fi mai credibil.

— Așa este, remarcă Julian. Pentru a duce jocul până la capăt, ți-aș putea chiar împrumuta inelul de logodnă al mamei mele... Te-ar deranja să-l porți, în afara orelor de serviciu, bineînțeles?

— Nu, e o idee bună. Și voi avea grijă de el, doctore Frickley, îți promit.

— Apropo de relațiile noastre, spune-mi de acum Julian, bineînțeles nu și în fața bolnavilor sau a personalului! Încă un lucru. Încearcă să vorbești cât mai puțin despre asta. Vom dezvălui secretul nostru în ziua când rolul meu va lua sfârșit. De acord?

Simți din nou dorința de a o lua în brațe, de a-i mărturisi... „În sfârșit, își veni el în fire, ea nu are de ce se teme din partea mea, fiindcă n-o să fac niciodată nimic împotriva voinței ei".

— Aveți... ai dreptate, Julian... ca întotdeauna de altfel. Îmi amintesc ziua când... am anunțat logodna la spital. Mi-ai spus atunci că ar cam fi trebuit să fiu lucidă și să-l ajut și pe Damian să revină cu picioarele pe pământ. Pe moment n-am dat atenție cuvintelor tale și am regretat amarnic apoi. Astăzi, tot ceea ce faci pentru mine mă încurajează, îmi redă încrederea în mine... Îți mulțumesc, Julian.

— Bine, iată un lucru pe care l-am pus la punct.

Julian se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Mă duc să-l caut pe Cleevedon. La ora asta, mai am șanse să-l găsesc. Fiindcă demersul meu nu-l va bucura deloc, mai bine să terminăm cât mai repede cu toată chestia asta. Pe mâine, atunci! O să aranjez cu infirmiera șefă să fii liberă în acest weekend, ca să te pot duce la Fairlawn. Probabil că părinții tăi își pun niște întrebări...

— Oh, să știi că sunt încântată. Minciuna asta mă deranjează numai din cauza lor. Părinții mei te plac, la fel ca și sora mea... Ea zice că nu vei întâlni niciodată o femeie care să fie demnă de tine!

— Atunci îți va fi cu atât mai ușor să le anunți vestea! Să fii sigură, Carol, că totul va fi în regulă!

Îi ură noapte bună și se îndreptă spre cabinetul lui Barry Cleevedon.

Îi plăcea Barry, dar avea impresia că va fi mai bun ca generalist. Această specialitate ar fi fost mai potrivită personalității lui. În același timp, Julian îi admira capacitatea de muncă. Făcea o specializare în pediatrie pentru a se instala în nordul Angliei, unde locuise mult timp. Auzind că cineva bate la ușa lui, Barry Cleevedon ridică nasul din carte. Privirea lui neliniștită dispăru când văzu cine este musafirul.

Era în mod sigur o vizită particulară și amicală ce nu avea nimic de-a face cu bolnavii de la Rowan Acre.

Julian acceptă o țigaretă, apoi se instală pe marginea incomodă a biroului plin de cărți și hârtii al confratelui său.

— Cum se descurcă domnișoara Darling? Rezultatele ei în privința micuției Marie-Farideh sunt pozitive? Lucy pare decisă să coopereze!

— Lucy Strange are nevoie de cineva care să-i poarte de grijă exclusiv ei și surorii sale. Gemenele au avut un frate mai mare în compania căruia se distrau grozav. Apoi, într-o bună zi, acesta s-a plictisit de ele și s-a angajat în marina comercială.

— Da, ai dreptate. Dar cel mai ciudat lucru e comportamentul părinților. Cred că amândoi provin din familii dezorganizate. Ar fi putut avea mai multă grijă să le ofere copiilor sentimentul de siguranță care le-a lipsit lor în timpul copilăriei.

— Lucy pretinde că mama ei lucrează toată ziua și că seara joacă la bingo. Iar tatăl ei își împarte timpul între serviciu și clubul nautic al cărui membru este. Ce viață pentru copiii ăștia! Dacă rămân aici vor deveni repede independente, după cum corect remarca mai devreme domnișoara Darling. În sfârșit, fetițele sunt pe mâini bune de când se ocupă de ele noua infirmieră. Domnișoara „Temperament“ va afla repede, datorită ei, că mai există și alte mijloace în afară de furie pentru a atrage atenția asupra sa. Domnișoara Darling e perfectă pentru cazul acesta, spuse el cu entuziasm. De altfel, mi-a mărturisit că a făcut un stagiu într-un centru de acest gen, dar era pentru delincvenți.

— Noua infirmieră este într-adevăr foarte experimentată, doctore Cleevedon. Dar în ultimul timp a fost oarecum traumatizată din cauza unui șoc destul de puternic. Doar acest motiv ne împiedică să ținem secret faptul că ne vom căsători.

— Eu... Cum?!

Surprins, Barry se ridică în picioare.

— Cred că n-am înțeles bine... sau n-am auzit bine, adăugă el.

— Cred, totuși, că am fost destul de explicit, rosti proprietarul centrului pe un ton tranșant care îl puse în gardă pe Barry. Domnișoara Darling și cu mine avem planuri serioase de viitor. Când va fi restabilită, vom anunța căsătoria.

— Eu... eu nu știam.

Doctorul Cleevedon se așeză la loc.

— Nu vă cred, doctore Frickley!

Uitând de conveniențe, aruncă o privire bănuitoare confratelui și patronului său, totodată.

„Trebuie să bat fierul cât e cald“ gândi Julian, „fiindcă altfel Carol va trebui să suporte din nou asiduitățile lui. Trebuie să vorbesc deschis ca să-i alung toate bănuielile!“

— Ar trebui totuși să mă credeți, doctore Cleevedon, îl sfătui el cu răceală. Pe viitor, domnișoara Darling și cu mine v-am fi recunoscători dacă ați renunța la invitațiile care, deși demonstrează o mare generozitate din partea dumneavoastră, nu sunt deloc agreate de nici unul dintre noi. Și credeți-mă, nu sunt cel mai bun remediu al răului.

Fără să mai adauge nici un cuvânt, ieși din încăpere.

Pe culoar, Julian se simți mai calm. Încălcând regulamentul centrului, scoase o țigară și o aprinse. Domnișoara Gray trecu pe lângă el, dar el nici nu-i observă privirea surprinsă.

Spre marea lui ușurare, nu se mai întâlni cu nimeni. Simțea nevoia să fie singur, ca să se gândească înaintea întâlnirii cu Lloyd Marmen.

„Ideea acestei căsători îi va deveni poate familiară“, își spuse el în mașină, în timp ce se îndrepta spre casă. „Poate că nu-i va displăcea și va sfârși prin a crede...“

Dar această soluție nu-l satisfăcea fiindcă nu avea drept scop decât s-o ajute momentan pe Carol. Esențialul era să-i redea acum încrederea în ea însăși. Mai mult decât orice dorea s-o regăsească pe infirmiera veselă și dinamică pe care o cunoscuse înainte de apariția lui Damian Oakroyd-Frances.

În acea seară, după cină, purtă o lungă discuție cu Lloyd Marmen. Spre marea lui mirare, acesta fu de acord cu logodna inventată pentru a distrage atenția lui Barry Cleevedon de la protejata lor.

— Având în vedere circumstanțele, ai procedat foarte bine! Regret că nu ți-am sugerat chiar eu asta! spuse el râzând. În sfârșit, la ora actuală, tu reprezinți pentru ea singura persoană în care are încredere absolută. Chiar mai mult decât în părinți, cărora le-a ascuns problemele ei cu Damian Oakroyd-Frances... Pe tine te cunoaște în fond mai bine decât pe junele playboy cu care a fost cât pe-aci să se mărite. Tu ai lucrat cu ea și reprezinți pentru ea siguranța. Te-ai transformat în protectorul vieții ei sentimentale. Nu este un rol de invidiat, dar trebuie să te mulțumești deocamdată cu el! Experiența asta îți va permite s-o cunoști mai bine. În curând, vei face parte din anturajul ei.

Nu numai că Lloyd nu-i criticase inițiativa, gândi Julian, ci, în plus, îi arătase avantajele poziției lui, la care el nu avusese încă timp să se gândească.

A doua zi, Nora Forster, infirmiera șefă, află încântată despre „idila“ dintre unul din asociații centrului și noua infirmieră. Carol obținu un weekend liber fără nici o problemă. Când Marie protestă la ideea că se va despărți de Carol, o colegă o liniști imediat. Aceasta propuse chiar să le ducă pe cele două fetițe la spital în vizită la Susan, geamăna lui Lucy. Bucuria acesteia din urmă fu atât de mare încât reuși să pună capăt miorlăielilor micuței Marie.

Acest weekend marcă începutul unei lungi serii de momente fericite.

Neliniștiți și îngrijorați la început de întorsătura pe care o luaseră evenimentele, George și Joan începură să se simtă bucuroși. Julian Frickley era binevenit la Fairlawn. Considerat

un membru al familiei, el fu surprins să constate cât de bine se simțea în casa lor. De fapt, nu mai cunoscuse căldura unui cămin de la moartea părinților lui, survenită cu câțiva ani în urmă.

* * *

Trecu februarie și sosi luna martie. Julian și Carol își petreceau momentele libere la Fairlawn sau la Crossways. Erau fericiți. Nimeni nu-i deranja când ascultau muzica clasică pe care Julian o adora, sau discurile cu muzică de jazz care-i aparțineau lui Lloyd. Amândoi citeau aceleași cărți și apoi discutau pe marginea lor. Într-o seară se duseră chiar la cinematograf.

Fără să știe de ce, Julian clasifică acea seară drept „ratată".

Se apropia aprilie, zilele deveneau mai lungi și sărbătorile de Paște se apropiau cu repeziciune.

Julian spera că tânăra îi va permite să asiste la una din repetiții. Până acum Carol îl refuzase.

Iar doamna Eldrich se ținuse de promisiune. După ce vizitase Rowan Acre, își manifestase deschis entuziasmul pentru activitatea care se desfășura acolo. Propunere lui Julian de a deveni bunica copiilor din centru o încânta. Când sosi taxiul care trebuia s-o ducă acasă, bătrâna doamnă completă un cec pe care îl strecură în mâinile lui Julian Frickley în momentul plecării. Suma îl lăsă cu gura căscată.

— Știți mai bine decât mine ce lipsește la Rowan Acre. Cheltuiți deci banii după cum veți crede de cuviință. O să am grijă să primiți o parte din încasările de la concert, mai adăugă ea.

Julian îi mulțumi și puse bine cecul. Lloyd și cu el aveau niște proiecte pe care le vor putea realiza grație acestor bani nesperați.

Dacă și Elftor Bahli Naduad își ținea promisiunea și le dădea un cec importnant când își va lua fiica acasă, poate că vor deschide chiar un nou centru?

Se încruntă și făcu un semn de rămas-bun doamnei Eldrich care se îndepărta, apoi intră în micul lui birou.

În ajun, Patsy Hill, care nu spunea niciodată baliverne, îi vorbise despre unele zvonuri care circulau în oraș. În cursul numeroaselor lui călătorii, se părea că Elftor întâlnise o altă femeie, extrem de diferită de soția lui. Respectiva nu era celebră și nu avea o carieră care s-o împiedice să-și urmeze peste tot soțul.

Patsy avusese ocazia să stea de vorbă cu o tânără ce lucra la familia Naduad. „Doamna“ era gata să-și continue cariera, cu condiția să aibă fetița alături de ea.

Ce păcat! gândi doctorul Frickley. Să tulbure din nou copilul! În ultimele săptămâni, micuța făcuse progrese constante. În plus, sosirea la centru, în cursul săptămânii viitoare, a surorii gemene a lui Lucy, urma să rezolve și o parte a problemelor care mai rămăseseră.

Încântată de comportamentul celor două fetițe în timpul vizitei doamnei Eldrich, Carol se dusese să caute niște înghețată la bucătărie.

Bucătăreasa avea la congelator înghețată pentru ocazii speciale. Carol se simțea în plină formă și își regăsise întreaga veselie. Îi datora totul lui Julian, gândi ea trecând prin fața biroului. „În schimb, își reproșă ea, eu n-am făcut nimic pentru el“.

În acel moment, dădu nas în nas cu Barry Cleevedon care ieșea grăbit din micul laborator situat la capătul culoarului.

Carol se opri și schiță un surâs. De când Julian discutase cu el în privința ei, rareori mai avuseseră ocazia să vorbească între patru ochi.

Acum, apăruse această ocazie. Doctorul Cleevedon îi blocă intenționat trecerea. Ca să înainteze, ar fi trebuit să-l împingă.

— Bună ziua, domnișoară, rosti el vesel. Sunteți în căutarea bucătăresei?

— A bucătăresei și a înghețatelor făcute de ea! Le-am promis lui Lucy și Marie că le dau câte una. Sunt nerăbdătoare și mă așteaptă în sala de joacă.

— O să mai aștepte câteva minute în plus, fără să se supere, sunt sigur de asta. Spuneți-mi, domnișoară Darling, cum vă mai simțiți?

Că era sau nu fericită, Carol nu mai avu timp să i-o aducă la cunoștință. Auzise scandalul din sala de joacă, dar nu-i dăduse prea multă atenție. Domnișoarele Scarth și Woodward erau capabile să facă față situației, oricât de dificilă ar fi fost aceasta.

Abia își terminase doctorul Cleevedon întrebarea, că o văzură pe Sally Scarth venind în fugă spre ei. Infirmiera părea răvășită.

— Domnișoară Darling, veniți imediat! Doamne... doamna Naduad a venit să-și ia fetița... Lucy urlă la fel cum făcea Marie în ziua sosirii ei aici!

Capitolul 5

Julian puse jos receptorul. Infirmiera îl anunțase că sora lui Lucy va sosi la Rowan Acre pentru sărbătorile de Paște; dar pe lângă vocea ei, auzi un zgomot neobișnuit, dominat de un țipăt ascuțit de copil.

De obicei, el nu intervenea personal fiindcă își considera echipa capabilă să facă față situațiilor delicate. Dar acest strigăt îl tulburase și se repezi spre holul de la intrare.

În același moment o zări pe Carol, cu chipul livid, ca în zilele rele care urmaseră după plecarea lui Damian. O ducea în brațe pe Lucy care urla. Nici urmă de Marie-Farideh. O urmări din priviri. Se îndrepta spre sala de așteptare. Cu un gest nerăbdător, îi porunci lui Sally Scarth s-o urmeze. Domnișoara Woodward puse o colegă mai tânără s-o înlocuiască la biroul de primiri și o însoți pe Sally, care părea îngrozită, în micuța încăpere.

Carol se așezase pe unul dintre fotolii. Lucy, ghemuită la pieptul ei, se calmase, dar lacrimile continuau să i se rostogolească pe obraji.

Julian Frickley așteptă să se închidă ușa, apoi întrebă cu un calm aparent:

— Ce s-a întâmplat?

— Eu... domnișoara Darling era plecată la bucătărie ca să aducă înghețată pentru copii, începu Sally, stacojie la față din cauza încurcăturii. Eu le citeam o poveste, când doamna Naduad a intrat în cameră ca o furie...

— Mama lui Marie este isterică, doctore, confirmă domnișoara Woodward. Eu mă ocupam de o nouă internare, provenind de la Saint-Margaret... Aș fi putut interveni dacă aș fi fost disponibilă în acel moment. Și aș fi făcut-o, indiferent de situație, dacă aș fi știut că a venit s-o ia pe Marie!

— Sper că știți că doamna Naduad are dreptul să-și ia fiica atunci când dorește! sublinie cu fermitate Julian. A semnat ceva?

— Nu. Era ca scoasă din minți... părea anormală, insistă domnișoara Woodward. Mă întreb dacă va fi în stare să se ocupe de fetiță, în asemenea condiții!

— De ce ți-a trebuit atât de mult timp să aduci înghețatele, domnișoară Darling?

Julian îi pusese întrebarea cu blândețe. Dar Carol se simțea vinovată că se oprise la vorbă cu Barry Cleevedon și se înroși.

— E... eu l-am întâlnit pe doctorul Cleevedon în fața bucătăriei. Nu i... n-am reușit să schimbăm două vorbe până când a venit domnișoara Scarth să ne anunțe vestea. Am auzit urletele lui Lucy...

— Bineînțeles că nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă ai fi urmat instrucțiunile și nu i-ai fi lăsat singuri pe copii, remarcă el cu o voce liniștită care o îngheță însă pe Carol. De ce nu s-a dus domnișoara Scarth la bucătărie? Sau oricine altcineva?

— Nu era nici o problemă, îngăimă Carol. Toate erau ocupate. Domnișoara Scarth tocmai începuse lectura...

— Și în acel moment, s-a irosit rodul atâtor săptămâni de muncă!

Julian era nedrept și știa asta. Dar ideea că ea stătuse la taifas cu Barry Cleevedon i se părea insuportabilă.

— Și de ce țipa Lucy? întrebă el, fără să vizeze pe cineva anume.

Urmă o tăcere pe care o rupse Freda.

— Doamna Naduad a făcut câteva remarci neplăcute... îi explică ea arătând-o cu degetul pe micuța Lucy care stătea pe genunchii lui Carol, părând că se liniștise. În sfârșit, părea dezlănțuită. Dacă o juudeci după ce se aude în oraș și chiar aici... În dimineața asta, la bucătărie, două tinere vorbeau despre... Poți înțelege, desigur, prin ce trece...

— Da, așa e, o aprobă Julian.

Cu cât auzea Lucy mai puțin, cu atât era mai bine.

— Și dacă i-am da înghețată lui Lucy? continuă el. Și s-o păstrăm pe a lui Marie. O va mânca la întoarcerea aici.

Simpla mențiune a faptului că Marie se va întoarce o făcu să recționeze pe Lucy, remarcă Julian.

— O să mai vorbim despre toate astea, le anunță el. Acum aveți grijă ca Lucy să se culce. Iar eu o să încerc să dau de doamna Naduad.

Ieși, lăsând-o pe Carol s-o ducă pe Lucy în camera ei. Infirmierei îi trebui ceva timp ca s-o facă să priceapă pe Lucy că Marie va reveni cel mai probabil în același timp cu Susan, pentru sărbătorile de Paște.

Paștele! Carol se gândi imediat la concert. Data se apropia. Se gândi la promisiunea făcută și îi răspunse mașinal lui Lucy, care își regăsise buna dispoziție.

— Da, o să-i păstrăm și ouă lui Marie, o asigură ea. Fiecare ou va purta un nume din zahăr glasat, știi asta!

Ajutorul de bucătar spera ca, într-o bună zi, să urmeze un curs de patiserie și exersa până atunci aici.

— Da, da, va avea și Susan...

Carol simțea că nu mai poate și un val de panică puse stăpânire pe ea, la fel ca în ziua nunții...

Lucy adormi în cele din urmă și Carol ieși din cameră. O veioză rămase aprinsă. Julian hotărâse astfel, în ziua în care aflase că Lucy are o teamă bolnăvicioasă de întuneric.

Cu un pas vioi se îndreptă spre biroul lui Julian Frickley și bătu la ușă.

— Intră, se auzi imediat vocea lui.

Se părea că îi aștepta vizita.

— Stai jos, domnișoară Darling.

În timpul serviciului obișnuia să-i spună așa, dar în acest moment ar fi putut să-i spună Carol, își zise ea.

Tânăra luă loc în fotoliul pe care i-l indicase el și își încrucișă brațele în poală.

— Îmi pare rău că te-am bruscat puțin, Carol, îi spuse el aprinzându-și o țigară. Problema mea, îi mărturisi el, e că...

am luat un pic cam prea în serios „acordul“ nostru. Imaginează-ți că adineaori eram gelos pe Barry Cleevedon! Când mă gândesc la asta îmi dau seama ce ridicol am fost! Te rog să mă scuzi.

— Nu-ți face probleme, rosti Carol nesimțindu-se deloc în largul ei. Totul s-a întâmplat din vina mea. Ar fi trebuit să trimit pe altcineva la bucătărie. Dar cine și-ar fi închipuit că va veni doamna Naduad? Mai ales când știa că fiica ei face progrese aici, la noi.

— Dacă am fi știut în ce stare era mama copilului... E fără speranță. Am încercat s-o conving la telefon. Mi-a promis că o să mă sune mâine. Dacă n-o va face, o să trec s-o văd pe Marie la sfârșitul săptămânii, la ea acasă. Dar în primul rând trebuie să dau de doctorul Ford, mormăi el.

Brusc, chipul lui se lumină.

— În sfârșit, nu e o situație dramatică! Marie se va întoarce în curând printre noi. Și în loc de una, va avea două prietene, pe Lucy și pe Susan. Susan trebuie să sosească mâine, lucru ce va compensa într-o oarecare măsură absența lui Marie. Duminica viitoare e Paștele! Copiii vor primi cadouri, vizite prelungite. Dacă e frumos afară, vom organiza un picnic. Apoi, luni seara...

Se opri și îi zâmbi. Ca prin minune, temerile tinerei se risipiră în fața zâmbetului care mai încurajase atâtea și atâtea persoane.

— E concertul, spuse Carol în locul lui. Nu uitasem de el.

— Și tot nu te-am auzit cântând! o tachină Julian. Mor de nerăbdare.

— O să încerc să nu te dezamăgesc, îi surâse ea.

— Niciodată nu vei reuși să mă dezamăgești, Carol, chiar dacă ai vrea.

Aceste vorbe neașteptate o făcură să se simtă încurcată. Deoarece prezența doctorului o făcea să se simtă jenată, își privi ceasul. Sub pretextul unei ultime vizite prin dormitoare, se ridică. Atunci Julian îi propuse s-o însoțească la primăria din Thrapchester, unde urma să aibă loc concertul.

Carol revăzu în minte sala de festivități. Toată lumea se va afla acolo, toți cei pe care îi invitase și la nunta ei.... Mama ei înapoiase cadourile. Perspectiva de a fi subiectul de conversație al serii n-o încânta deloc... O vor privi, își vor vorbi în șoaptă, își vor pune întrebări despre căsătoria ei ratată...

— Voi fi pregătită. O să mă îmbrac foarte simplu. Treci să mă iei cu un sfert de oră înainte de reprezentație, avem timp suficient.

— Ascultă, o să mai vorbim duminică despre asta, ca să stabilim amănuntele. Mama ta m-a invitat la masă.

După aceste cuvinte se despărțiră.

* * *

Carol nu avu timp să se gândească nici la concert, nici la bârfe. După cum fuseseră anunțate, Susan sosi la Rowan Acre. Lucy era într-al nouălea cer.

Erau niște adevărate gemene, își spunse Carol observându-le. Lucy era bucuroasă că nu mai este despărțită de sora ei, și mai ales s-o revadă practic vindecată. Îi vor rămâne

pentru totdeauna semne pe brațe și pe picioare. Dar gemenele trebuiau să se considere fericite că au scăpat atât de ușor.

„Ce plăcere să le văd din nou împreună“, gândi Julian care le privea când făcea turul obișnuit al spitalului.

— Chiar dacă Marie nu se întoarce, cred că nu avem de ce să ne mai facem griji pentru Lucy, îi spuse el lui Carol care se apropiase.

— În schimb, n-aș fi atât de optimistă în ceea ce o privește pe Marie. Ne-a părăsit în momentul când începea să trăiască în mijlocul celorlalți, fără a mai pretinde să i se acorde o atenție specială. De altfel, Lucy are nevoie de Marie ca și de Susan, adăugă ea. Ieri, fără să vrea, doamna Naduad a zdruncinat încrederea lui Lucy, vorbind urât despre ea și familia ei.

— Poate.

Dar Julian nu era sigur de asta.

— După părerea domnișoarei Woodward, doamna Naduad provine din cartierul mărginaș al orașului unde a locuit înainte să devină celebră și să-l întâlnească pe acel important personaj care i-a devenit apoi soț, în țara lui. Se pare că dorește să-și ascundă originile, care o deranjează. Poate că are și un motiv secret care ar explica de ce detestă acel loc. Doctorul Marmen ne-ar putea fi de folos în acest caz. În sfârșit, pentru moment, contez pe bunul simț al personalului.

Și, încrezător, îi zâmbi.

Carol îi zâmbi la rândul ei.

— Lucy se va descurca. În dimineața asta am stat mult timp de vorbă, numai noi două. Am discutat despre lipsa de impor-

tanță a originii sociale în raport cu viitorul unui om. Nu în acești termeni, bineînțeles! spuse ea râzând. Am ajuns la concluzia că ceea ce face un om în viața lui contează mai mult decât ce au făcut părinții.

— Mi se pare cam complicat pentru o fetiță de vârsta ei. După părerea mea, Lucy nu suferă de un complex de inferioritate.

— Din contră! Consideră că au avut ghinion că părinții ei le-au lăsat mereu singure, fără să le aducă o guvernantă care să le supravegheze permanent. Deși, vezi, ea nu cântărește exact lucrurile, optând pentru libertate. Cu toate că neglijența părinților le-a adus în situația asta.

— Just, zâmbi Julian. O constatare pe care oamenii ar trebui s-o facă mai des.

Apoi își privi ceasul.

— Apropo, la ce oră trebuie să plecăm? Mama ta dorește să sosim devreme. Probabil că a pregătit o mulțime de bunătăți pentru Paște!

— Voi fi liberă după gustarea copiilor. Infirmiera șefă mi-a propus să nu lucrez mâine, dar n-am fost de acord. Cu cât voi fi mai ocupată, cu atât mai puțin mă voi gândi la seara de mâine, îi mărturisi ea cu un zâmbet.

— Ascultă, în locul tău nu mi-aș face griji. Dacă vrei, uită-te la mine în timp ce cânți. Dacă nu mă scapi din ochi, totul va merge bine, Carol. Eu o să-ți insuflu curaj, îți promit. Ce o să cânți?

— La cererea doamnei Eldrich, „Binecuvântează această casă“, o bucată care îi place la nebunie și „Aria bijuteriilor“ din Faust. Mamei îi place s-o asculte.

— Asta-i tot?

Carol dădu din cap.

— Da. Să știi că a trecut foarte mult timp de când n-am mai cântat în public. Oamenii vor fi fericiți să mă vadă părăsind scena cât mai repede. Și vor fi încântați să aplaude pe altcineva!

Domnișoara Cobb veni s-o anunțe pe Carol să preia supravegherea lui Brian Welch. Brian era marele succes al lui Rowan Acre. De curând renunțase să se deplaseze cu cârjele, pentru a merge alături de prietenii lui. Îi trebuia multă răbdare ca să participe la toate activitățile camarazilor săi. Într-o zi, dorise să le arate tuturor de ce este în stare: se urcase într-un arbore, din fericire nu prea sus, dar suficient ca să cadă, să-și rupă mâna și să-și deplaseze umărul. Era un bolnav dificil, fiindcă accepta cu greu că eforturile lui se soldaseră cu un eșec.

* * *

Acea zi de Paște fu pentru Carol una dintre cele mai reușite din viața ei. Seara, în pat, își dădu seama ce anume o făcea atât de fericită.

Casa familiei Darling fusese întotdeauna foarte prietenoasă. Carol îl invitase la ei de două ori pe Damian. De fiecare dată se simțise încordată și îngrijorată. Părinții și logodnicul ei aveau atât de puține lucruri în comun, încât se temea de aceste întâlniri care, în cele din urmă, deranjau pe toată lumea.

Cu Julian se întâmplase, chiar din prima zi, exact contrariul.

În grădină, George și Julian discutaseră despre o groază de lucruri, de la politică la religie, făcând incursiuni în meseria fiecăruia. Cu el, atmosfera era amicală și destinsă. Joan știa să aleagă cele mai potrivite discuri.

Odihna și liniștea, gândea Carol, iată ce ar fi destrămat relația dintre niște persoane de vârsta noastră. Dar pentru Julian și ea, aceste momente liniștite erau o completare indispensabilă a unei săptămâni agitate de lucru.

Se întoarseră la Rowan Acre pe drumul de pe marginea lacului. Primăvara venise într-adevăr. Totul se îmbrăcase în verde. Înainte de a ajunge la centru, se opriseră la un han mic pentru a bea un ultim pahar. Carol își dăduse seama în acel moment cât de bine se simte în compania lui. Era întotdeauna atent și prevenitor față de ea, insuflându-i un sentiment minunat de împlinire și siguranță.

Stătea acum în pat și se gândea. Mâine va avea loc concertul, dar în sală se va afla și Julian Frickley, a cărui prezență o va ajuta să depășească acest moment plin de emoții.

Oftă fericită apoi, cu o mână sub obraz, cu surâsul pe buze, adormi ca un copil.

* * *

La Rowan Acre domnea o atmosferă neobișnuită de vacanță în acea luni de Paște. Vizitele se prelungeau, părinții și rudele bolnavilor veneau și plecau după bunul lor plac. Printre vizitatori, Carol sperase în van să-i vadă și pe părinții lui Lucy și Susan.

Cu tact și discreție, le întrebă pe gemene. Lucy îi răspunse cu un aer foarte serios:

— Sunt în mod sigur la bâlci. Se duc în fiecare an. Cred că e carnaval acolo. Tăticul ne-a promis că o să ne ducă și pe noi mai târziu. Dar acum suntem prea mici.

Aveau vârsta să profite de jocurile rezervate copiilor la bălci, își spuse Carol, furioasă pe părinții fetițelor.

Tatăl ei îi povestise că bâlciul de la Thrapchester era cunoscut de zeci de ani pentru distracțiile pe care le oferea celor mari și celor mici și atrăgea toți oamenii din regiune în timpul celor șapte zile cât dura. În acea săptămână, tot orașul era în sărbătoare. Păcat că gemenele erau excluse de părinții lor de la această distracție. Dar lor nu le spuse nimic. Fetițele urmau să plece într-o excursie pe marginea lacului, însoțite de Sally Scarth.

Se întoarseră tocmai la cină, obosite dar vesele, și se culcară.

Carol se schimbă și își așteptă „șoferul".

Când coborî scara conacului, Julian simți că i se taie răsuflarea. Veni în întâmpinarea ei. Carol spusese că se va îmbrăca cu simplitate, dar văzând-o acum, cu rochia de mătase albastră care i se mula pe corp și părul negru care îi cădea în valuri pe umeri, se simți subjugat. Singurele ei podoabe erau o broșă cu un safir, asortată cu pandantivul de la gât.

— Crezi că o să meargă? îl întrebă ea. Toată lumea îmi știe rochia. E toaleta mea de sărbătoare.

— Pentru mine e o surpriză. Ești încântătoare! Dacă te mai îndoiești, privește-te în oglindă.

El pronunțase aceste vorbe atât de serios, încât Carol izbucni în râs. Acceptă cu plăcere un buchet de violete din partea lui și și-l prinse la rochie.

Sala de festivitate era plină. Aruncând o privire rapidă prin sală, Carol recunoscu câteva figuri familiare de la Saint-Margaret. În rândul întâi, la mijloc, stătea Marian Eldrich, înfofolită într-un mantou de blană, în ciuda căldurii din sală. Iar afară era o zi frumoasă de primăvară.

Prima parte a spectacolului se termină. Cea de a doua parte începuse de ceva timp, când prezentatorul anunță: „Domnișoara Darling, de la Rowan Acre!“

Un murmur străbătu imediat sala. O dată ajunsă pe scenă, orbită de reflectoare, Carol îl căută pe doctorul „ei“ din priviri. Și nu-și mai luă ochii de la el. „Binecuvântează această casă“ fu primită foarte călduros. Marian Eldrich, împreună cu restul publicului, aplaudă cu putere. Apoi, mai încrezătoare în ea, tânăra își privi părinții și cântă „Aria bijuteriilor“.

După ce termină, Carol Darling se pregătea să părăsească scena, când un spectator strigă „bis“. În fața aplauzelor dezlănțuite ale publicului, Carol nu putu refuza. Dar de la primele note ale ariei din „Madame Butterfly“, Carol se simți cuprinsă de panică. Încercă să-și stăpânească emoția. Cântase de multe ori această arie care era foarte populară. Dar ar fi trebuit să mai repete. Își pierdu cumpătul, așa că o interpretă ca un automat. Cuvintele îi reaminteau de eșecul căsătoriei sale, de umilința la care fusese supusă. Se bâlbâi un pic, reluă și reuși să o ducă, de bine de rău, până la capăt. Abia terminase că se și repezi în culise, cu lacrimi în ochi.

În timpul ultimei bucăți, Julian își părăsise locul pentru a-și croi drum până în culise. Carol nu observase asta. Publicul entuziast o rechema pe scenă.

Julian o cuprinse atunci în brațele lui viguroase. Tânăra își ascunse fața la umărul lui.

Din fericire, tulburarea tinerei interprete trecuse aproape neobservată. Prezentatorul anunță numărul următor. Era un grup de cântăreți format din lucrătorii uneia dintre uzinele din oraș. Intonară începutul unui cântec vesel.

Carol simți brațul lui Julian în jurul umerilor ei. O conduse cu blândețe afară, în noaptea plăcută de primăvară.

Ajunseră într-o grădiniță acoperită, a cărei existență Carol nici n-o bănuise.

— Când am început să profesez la Thrapchester, consultațiile aveau câteodată loc la primărie, din cauza lipsei de spațiu de la spital. Așa se întâmpla înaintea construcției marilor corpuri de clădiri de la Saint-Margaret.

În timp ce îi povestea asta, Julian îi întinse o batistă. Ai fi putut jura că e foarte obișnuit cu acest gen de scene. Carol încerca să se calmeze. Și brusc își dădu seama că se așezaseră pe o bancă rustică. Brațul lui Julian se sprijinea pe spătarul băncii, în spatele umerilor ei.

— Poftim, îi spuse el întinzându-i o a doua batistă. Suflă-ți nasul și te vei simți mai bine!

Carol îl ascultă ca o fetiță și într-adevăr se simți mai bine.

— Nu înțeleg ce s-a întâmplat, totul a decurs atât de bine și apoi...

— Ai fost minunată, o asigură el cu atâta sinceritatea încât ea îi dădu crezare. Să știi că reacția ta a fost perfect normală. Ți-a trebuit mult curaj ca să participi la acest concert. Și acel bis a fost peste puterile tale, asta-i tot!

— Îmi pare rău că m-am făcut astfel de râs. Mă întreb ce gândești acum despre mine!

— Același lucru ca mai înainte! replică el cu vioiciune. Ești o tânără încântătoare, talentată, ceea ce nu bănuiam până în seara asta, și foarte curajoasă. Să cânți în fața tuturor acestor oameni care trebuiau să asiste la căsătoria ta a fost un adevărat tur de forță.

Julian făcuse intenționat aluzie la acest subiect. Trebuia să se termine odată cu povestea asta. Lacrimile deschiseseră drumul. Julian trebuia s-o ajute să-l străbată.

— Nu s-a întâmplat din cauza sentimentelor mele pentru Damian, rosti ea încet, ca pentru sine. Dar toată lumea aștepta căsătoria noastră cu o asemenea nerăbdare! Și ea n-a avut loc, am fost părăsită... Ceilalți n-au aflat niciodată ce s-a întâmplat. Să știi că sunt primele lacrimi pe care le vărs...

— O să te simți mai bine! Nu că Damian Oakroyd-Frances ar valora măcar cât una din lacrimile tale, dar este prețul... cum să zic... al experienței. Jocul dragostei nu merită atâta tensiune. În prezent ești sigură că el nu mai are nevoie nici de ajutorul tău, nici de simpatia ta, nici de înțelegerea ta. Acum trebuie să te gândești la tine, la cariera ta, la ceea ce le poți dărui copiilor de la Rowan Acre. E mult mai bine decât să te supui capriciilor unui tânăr răsfățat și mofturos! Acest rol nu ți se potrivește, Carol. Te simți mai bine acum?

— Da, îți mulțumesc. Discuția noastră mi-a făcut mult bine. Credeam că voi ajunge pe canapeaua unui psihiatru, pentru niște ședințe...

— Nu va fi necesar! Ai reușit să ieși și singură la liman din toată povestea asta. „Afacerea Damian“ mi se pare definitiv clasată. Acum nu mai trebuie decât să întâlnești bărbatul care te va iubi cu adevărat, cu care te vei căsători, de data asta din dragoste!

— Ce știi tu? Într-o zi mi-ai spus că ai trecut printr-o încercare identică... Și totuși n-ai întâlnit pe altcineva, nu-i așa?

Julian ar fi avut chef să-i mărturisească faptul că el o descoperise pe femeia vieții lui, că ea era aceea. Dar era un pic cam devreme ca să-i declare asta.

— Nu... Aș fi putut... dar rămâne de văzut. Dar de la acea aventură nefericită, nu mă mai simt deloc preocupat de viața mea sentimentală. În sfârșit, niciodată nu știi ce ți se poate întâmpla.

— Da, niciodată nu știi, șopti ea. Trebuie să aștepți și să vezi.

O trecu un fior și Julian observă. Se ridică și-i întinse mâna ca s-o ajute să se ridice la rândul ei.

— Am face mai bine să plecăm, îi propuse el vesel. S-a făcut răcoare. Lasă-mă să te însoțesc până la mașină. Pe urmă mă duc să-ți aduc mantoul. Dacă îi întâlnesc pe părinții tăi sau pe cineva care mă întreabă de tine, o să spun că trebuie să ne întoarcem imediat la Rowan Acre. Sau... vrei să dormi acasă diseară?

— Nu, răspunse ea extrem de hotărâtă. Merg la Rowan Acre. De altfel, le-am promis copiilor să le spun noapte bună înainte de culcare.

— Fetițele vor adormi până ajungem noi acolo.

— Nu sunt sigură. Dar dacă dorm, le voi lăsa un bilețel pe noptieră. Lucy s-a plâns de multe ori că mama ei „își uită întotdeauna promisiunile... fiindcă e foarte ocupată“.

În vestiar, Julian le văzu pe doamna Darling și pe alte două membre ale comitetului. Reuși să scape neobservat și se întoarse fără probleme la mașină.

Carol se uita după el. Îi deschise imediat portiera și îl întrebă:

— Și-au dat seama?

— Nu, nimeni, o asigură el demarând.

— Nici mama? insistă ea. Tata și-ar fi dat în mod sigur seama, dar a trebuit să plece după prima bucată. A venit cineva de la birou să-l caute. Mi-a părut atât de rău pentru el... Dar acum mă bucur că n-a auzit și sfârșitul. Ce noroc că numai tu ți-ai dat seama!

În sinea lui, Julian o aprobă dar nu făcu nici un comentariu.

La Rowan Acre, doar personalul de gardă mai era treaz. Julian o împinse cu blândețe spre camerele copiilor.

— Du-te să vezi dacă Susan și Lucy dorm. Dar nu rămâne mai mult de cinci minute! În acest timp, eu o să-ți pregătesc o băutură caldă. Îți va face bine înainte de culcare. După atâtea emoții...

La bucătărie, doctorul pregăti două pahare. În paharul lui Carol puse și un sedativ. Nu era de fapt un somnifer, ci un tranchilizant. „Se va simți mult mai bine mâine, își spuse el. Cred că acum e în sfârșit vindecată de acest Damian Oakroyd-Frances.“

Când intră în bucătărie, tânăra părea calmă. Copiii dormeau, dar se treziseră auzind ușa. Apoi adormiseră mulțumiți că ea își ținuse promisiunea.

În timp ce își bea laptele, Carol îl privea cu intensitate.

— Ce ciudată este această nevoie de securitate. Toată lumea are nevoie de ea și o caută, fără s-o accepte când se apare.

Julian pricepu aluzia. Se găseau din nou în rolurile lor de infirmieră și medic. Ea pusese din nou între ei distanțele existente la Saint-Margaret.

Dorind să n-o contrarieze după această seară destul de grea pentru ea, el îi vorbi despre diversele aspecte ale sentimentului de siguranță, apoi în fața semnelor de evidentă oboseală pe care le dădea Carol care încerca să-și ascundă căscatul, îi luă paharul din mână. O conduse până la primul etaj și n-o părăsi decât la câțiva metri de camera ei.

A doua zi de dimineață, era nerăbdător s-o revadă. Cea mai mare parte a zilei urma să și-o petreacă la Rowan Acre, fiindcă la Saint-Margaret consultațiile fuseseră amânate până după sărbători.

O găsi încordată și închisă în ea. Julian crezu că înțelege motivele acestei stări. Dormise bine, după cum spusese ea, dar acum își reamintea seara de ieri, scena, grădina... Și se simțea vinovată și jenată.

Furios pe sine însuși, doctorul Frickley părăsi mica încăpere. Pe undeva, făcuse o greșeală în privința lui Carol. Aparent, era prea încordată ca să-și deschidă sufletul în fața lui, sau măcar să-i vorbească.

Stând în biroul lui, încercă să se concentreze asupra dosarelor zilei. Privea distrat lista apelurilor telefonice de aseară. Doamna Naduad încercase să-l găsească de mai multe ori... Cineva bătu la ușă.

— Domnișoara Woodward m-a rugat să vă anunț, doctore, că doamna Naduad a adus-o înapoi pe Marie, îl anunță domnișoara Cobb. Trebuie s-o primească?

— Da, bineînțeles. Aduceți-le la mine și pe mamă și pe fiică, vă rog.

Anii de practică și experiență dobândită în anumite situații îl ajutară să rămână impasibil la vederea frumoasei doamne Naduad. Părea deprimată și avea o zgârietură destul de urâtă pe obrazul drept. Își împinse fiica spre doctor.

— Luați-o, doctore Frickley! îl rugă vocea celebră, vibrând de mânie. Am luat-o acasă, fiindcă... fiindcă, probabil că ați auzit zvonurile care circulă! Viața mea e terminată! Copilul meu, scumpul meu copil era singura mea consolare în nenorocirea care m-a copleșit în acest moment. Și drăcușorul ăsta m-a zgâriat! rosti ea teatral. Iată care este recompensa mea! Sunt desfigurată pentru tot restul zilelor mele!

— Ascultați, doamnă, eu nu cred, răspunse Julian. Această... zgârietură va dispărea. Dacă nu, avem o secție excelentă de chirurgie estetică la Hill Rise. Dar sunt sigur că Marie nu a vrut să vă facă rău.

Întinse mâna și o trase pe fetiță spre el. Doctorul își plecă puțin capul pentru a-i adresa un surâs. Fetița îi zâmbi la rândul ei, deși mutrișoara ei rămase bosumflată.

— Vrei să revii la noi pentru un timp, Marie? o întrebă el.

Copilul dădu cu seriozitate din cap.

— Vreau să le văd pe Lucy și Susan... și, dacă este aici, pe domnișoara Darling, îi răspunse cu hotărâre fetița. Nu mai vreau să le părăsesc. Într-o zi vom avea o casă a noastră. Veți putea veni acolo împreună cu domnișoara Darling. Dar oamenii care strigă și fac scandal nu vor pune piciorul acolo. Nici cei care spun că Lucy e murdară. Nu e murdară, doctore, nu-i așa? întrebă ea privindu-l fix. Nu e vina ei dacă mama lor n-a avut timp să-i spele lucrurile. Mi-a povestit că mama ei se duce în fiecare zi să facă tot felul de cumpărătri. Și când se întoarce, are nevoie de liniște. Nu are pe nimeni s-o ajute. Ea iese... ca să schimbe aerul, rosti ea triumfătoare, mândră de a-i putea vorbi despre viața lui Lucy pe care o cunoștea bine.

Julian dădu din cap cu un aer serios, apoi apăsă pe buton. Rugă ca domnișoara Darling să-i fie trimisă în birou. Se pregătea să vorbească mamei fetiței, dar aceasta i-o luă înainte:

— Ascultați, doctore, eu n-am spus că fetița e murdară. M-am înfuriat, recunosc. Nu e deloc ușor să fii măritată cu un străin. Mai ales când este un personaj important. Eu îl cunosc... îl cunosc pe Duke Road de o viață. Am mers la aceeași școală de cartier și singurele mele cunoștințe erau oamenii din vecini care se mulțumeau cu puțin și nu aveau nici o ambiție. Nu vreau ca Marie să aibă asemenea prietene! Aș dori...

Nu știa nici ea prea bine ce dorea pentru fetița ei. Iar o bătaie în ușă îi întrerupse firul gândurilor. Carol intră în birou.

Marie se repezi imediat în brațele ei, scoțând un strigăt de bucurie. Doctorul interveni...

— Du-o pe Marie în sala de joacă, îi spuse el. Cred că putem instala un al treilea pat în camera lui Lucy.

Carol o luă de mână pe fetiță și părăsi biroul.

Ascultând distrată vorbele lui Marie, Carol se întreba ce anume îi despărțea pe oamenii care aveau totul pentru a trăi în armonie. De ce frumoasa Verity Naduad n-o suporta pe micuța Marie? O viață plină de prea multe interese? Lucruri mai importante decât educația propriului copil?

„Dacă într-o bună zi o să am un copil, se gândi ea, o să-l consider întotdeauna ca pe o persoană și nu ca pe o jucărie sau o distracție ocazională".

Dacă o să aibă un copil... Tatăl copilului va conta foarte mult... fiindcă prezența lui este esențială într-un cămin. Tatăl, mama și copilul... se gândi ea. Bărbatul care îi veni atunci în minte drept tată al copilului ei fu doctorul Julian Frickley, pe care tocmai îl părăsise în biroul lui, în compania doamnei Naduad.

Capitolul 6

Barry Cleevedon reciti scrisoarea pe care tocmai o primise. Prima lui reacție fusese s-o rupă.

Apoi îl întâlnise pe Julian și băuseră împreună o cafea. Și atunci se răzgândise. Întrebându-l cum fusese la concert, acesta îl asigurase că totul mersese bine. Totuși, Barry sesizase o oarecare rezervă la confratele lui.

Fără să mai adauge nimic, se retrase. Își aminti că o văzuse de dimineață pe domnișoara Darling, care avea un aer trist și distant. Așa că acum, preferând să fie singur, se hotărî să vorbească personal cu frumoasa infirmieră.

Pentru el, domnișoara Darling era femeia ideală. N-o cunoscuse înainte de venirea ei la Rowan Acre. Astăzi, un lucru era sigur: o cucerise pe Marie-Farideh, dar și pe Barry Cleevedon. El avea trei frați și o soră și fuseseră crescuți într-o familie de oameni cinstiți și iubitori. Dar fetița, fiind unica și cea mai mică totodată, fusese răsfățată de toți bărbații din familie, ceea ce îl făcea să pună femeile pe un piedestal. Până

acum nu întâlnise o persoană care să-i placă îndeajuns ca să dorească s-o ia de soție. Apoi făcuse cunoștință cu Carol și văzuse în ea femeia ideală pe care o aștepta, întrunind frumusețea, farmecul, amabilitatea, demnitatea — calități pe care le întâlnise doar la mama și sora lui.

„Nu cred nici un cuvânt despre așa-zisul proiect de căsătorie între Frickley și domnișoara Darling", își spuse el gânditor. „S-ar zice că sunt buni prieteni. Doi buni prieteni, dar nimic mai mult. Și după câte mi s-a părut, astăzi lucrurile nu merg prea bine între ei."

„Pariez că s-au certat!" își spuse el surescitat. „Poate că lui nu i-a plăcut s-o vadă cântând pe scenă în fața acelor oameni. Poate că este gelos din cauza succesului ei! E cam egoist, confratele meu!"

Se mai gândi câteva clipe la aceste aspecte încurajatoare pentru el, apoi își reaminti că trebuia să ia borderourile de primire din biroul domnișoarei Woodward. Și ea asistase aseară la concert. Poate că-i va putea spune ceva despre eventualul incident...

Domnișoara Woodward nu avea nimic de făcut și fu încântată să stea puțin la taifas. Avea o preferință secretă pentru tânărul doctor cu păr ondulat și surâs fermecător și răspunse zâmbind la întrebarea lui:

— Da, a fost un concert foarte reușit, doctore, vă mulțumesc de întrebare, Și, în plus, am fost încântată s-o ascult din nou cântând pe domnișoara Darling. Am auzit că, la început, a refuzat să participe la concert. Pe urmă, doamna Eldrich a reușit s-o convingă. Datorită ei a venit mai multă lume.

— Deci domnișoara Darling se produce în public? Nu știam că are o voce atât de frumoasă. Mi-ar fi plăcut s-o aud!

— Am uitat că sunteți aici de puțin timp. Vă adaptați atât de bine, încât am impresia că vă știu dintotdeauna. Da, așa a fost, adăugă ea bucuroasă, vocea domnișoarei Darling a adus mulți bani diferitelor spectacole de binefacere ținute de-a lungul anilor. Păcat că a refuzat să urmeze o carieră lirică! Una din fostele ei paciente, profesoară de canto la Londra, a insistat mult în acest sens.

— Când s-a întâmplat asta?

— Așteptați, spuse ea gânditoare. Cred că acum doi-trei ani, da, așa e... cu mult înainte ca tânărul Damian Oakroyd-Frances să intre în viața ei.

— Cine?

— Tânărul de care s-a ocupat personal pe timpul internării lui în spital. Păcat că nu l-au dus direct la Hill Rise. Nu l-ar fi întâlnit niciodată.

Începu să se uite prin registru. Infirmiera șefă își va face în curând rondul.

— Și ce s-a întâmplat? O întrebă Barry care ghicea o adevărată poveste în spatele acestor cuvinte. Mi-ați spus ori prea mult, ori prea puțin.

— Credeam că știți urmarea!

Remarcase felul în care doctorul Cleevedon o privea pe Carol Darling când se întâlneau.

— Ei bine, domnișoara Darling s-a logodit cu acest tânăr. Era îngrozitor de răsfățat de mama lui. Trebuiau să se căsătorească la începutul anului, în ziua de Sf. Valentin, cred. Aproape tot Thrapchester-ul era invitat. Nimeni n-a aflat ce s-a întâmplat

cu adevărat. La biserică s-a anunțat că logodnicul a trebuit să plece de urgență în străinătate. Domnișoara Darling s-a îmbolnăvit și nu s-a mai întors niciodată la Saint-Margaret. Când și-a reluat munca, a venit aici.

— Deci ea îl cunoștea pe doctorul Frickley înainte de a veni aici? se interesă el.

Freda Woodward dădu din cap.

— Da, a lucrat cu el la spital.

Vocea infirmierei șefe răsună în spatele lor.

— Am pierdut destul timp, doctore! Dați-mi, vă rog, borderourile de internare...

— Spuneți-mi, aseară... insistă el implorând-o pe Freda din priviri. După părerea dumneavoastră a fost tulburată de ceva sau cineva? Mă refer la concert, bineînțeles.

— Nu, după câte știu, răspunse ea cu spontaneitate. Totuși, adăugă ea cu un aer gânditor, când a cântat cea de-a treia bucată pe care o cunosc bine, fiindcă am mai auzit-o, nu părea în apele ei. De altfel, după ultima notă a dispărut și nimeni n-a mai văzut-o. S-ar fi zis că acel bis a fost peste puterile ei.

— Poate, șopti el visător. A fost acolo cineva care s-o ajute, s-o încurajeze?

— Doctorul Frickley a condus-o. Bucătăreasa mi-a spus că a lăsat un bilet la bucătărie, în care menționa că a luat două pahare cu lapte.

Atunci chipul lui Barry se lumină, de parcă ea rostise cuvântul cheie.

— Mulțumesc, vă mulțumesc nespus că mi-ați povestit asta. Acum totul e clar! exclamă el zărind-o din nou pe infirmiera șefă.

„E prietenul ei, confidentul ei“ gândi el bucuros, gândindu-se la Julian Frickley. „N-a fost de mirare că a avut aseară niște mici probleme… Pentru o fată atât de sensibilă, acest mariaj ratat a fost resimțit ca un șoc ireparabil. Câtă umilință, chiar dacă n-a fost vina ei! Mi-ar plăcea să-i zic vreo două lui Damian ăla, dacă aș avea vreodată ocazia!“

Existau însă destul de puține șanse ca această întâlnire să se producă. În schimb, ocazia de a-i vorbi lui Carol se prezentă chiar în aceeași după-amiază.

Harold Ramsen, chirurgul ortoped, îl strigă pe culoar cerându-i să-l supravegheze câteva clipe pe micuțul Brian Welch.

Barry Cleevedon acceptă să stea cu bolnavul recalcitrant, pentru care avea o simpatie involuntară. Se pregătea să intre în cameră, când o zări pe domnișoara Darling sosind dinspre celălalt capăt al culoarului.

— Oh! Domnișoară Darling!

Tânărul medic roși de emoție văzând-o. Acum îi cunoștea puțin viața și mai ales rolul confratelui său Frickley, care se mărginea la a o proteja. Atinse scrisoarea din buzunarul lui. Va putea în sfârșit să-i vorbească serios, să-i propună o portiță de ieșire favorabilă.

— Ați putea să-mi acordați câteva minute? Am ceva foarte important să vă arăt… să vă propun.

— Mai târziu, doctore, vă rog. La ora când își iau ceaiul copiii?

— Perfect!

În general infirmierele își beau ceaiul în sufrageria personalului. Poate că îl va invita în salonul lor. Ar fi mai potrivit pentru discuția pe care urmau s-o aibă.

— Ne întâlnim în salon, îi propuse ea, zâmbindu-i. E un lucru atât de important?

— Da. O să vă aștept la colț, lângă șemineu.

— Ce onoare! glumi ea. Dar acum trebuie să vă părăsesc.

Fără să se servească însă cu ceai, el se instală în salon. Carol sosi printre primele. Se îndreptă imediat spre el și luă loc în fotoliul cel mai apropiat de al lui.

— Despre ce e vorba? Vă pot fi de folos în vreun fel?

Barry o privi cu multă seriozitate. Strălucirea veselă care îi lumina întotdeauna chipul dispăruse. Carol se simți cuprinsă de panică.

— Poate, răspunse el scoțând scisoarea. Dar citiți întâi această scrisoare, vă rog, și pe urmă vom sta de vorbă.

Ea citi scrisoarea, apoi o împături cu un aer sceptic. Ce legătură avea ea cu această scrisoare?

— Pare un lucru bun. Dacă am înțeles eu bine, vi se propune să fiți timp de șase luni asistentul doctorului... Fenton, spuse ea, urmând ca apoi să-i preluați cabinetul.

— Este exact, confirmă Barry. Acolo există o casă veche încântătoare, cu un parc și o grădină splendidă... care fac parte din proprietate, adăugă el ca și cum asta ar fi putut-o interesa.

— Ei bine, felicitări, doctore. Știam că o să ne părăsiți curând, domnișoara Woodward mi-a pomenit despre asta. Dar cum de ați primit o asemenea propunere?

— Nu este o surpriză pentru mine, o asigură el. Barry Fenton este unchiul meu și trebuie să-i continuu activitatea. Cleftondale este un loc minunat, să știți. Mi-am petrecut acolo întreaga copilărie. Unchiul Barry lucra întotdeauna foarte

mult. Dar își păstra câteva ore de libertate pentru a profita de viață. El m-a învățat să pescuiesc, să vânez, să călăresc. Un singur lucru i-a lipsit în viață. Logodnica lui a fost ucisă în timpul războiului, în timp ce însoțea un general în Franța. Nu și-a revenit niciodată în urma dispariției ei și nu s-a căsătorit niciodată. Casa va rămâne în familie. Niciodată nu mi-a venit să cred că într-o zi va fi a mea...

— Îmi pare bine pentru dumneavoastră. În mod sigur veți fi fericit acolo. Când plecați de aici?

— Nu i-am dat încă răspunsul. Mai întâi, aș dori să cunosc părerea dumneavoastră în această problemă.

— Nu înțeleg de ce ar avea importanță părerea mea, în măsura în care cunoașteți locul și oamenii!

— Până astăzi nu cunoșteam șocul afectiv pe care l-ați suferit înainte de a veni aici. Veniți cu mine la Clefton! Să ne căsătorim cu discreție, apoi să plecăm să ne instalăm acolo. Veniți cu mine, o să vă placă! Lindens este înconjurat de câmpii întinse; marea e foarte aproape, poți să mergi la picnicuri de câte ori e frumos afară. E atât de liniștit... Iar orașul nu e departe, dacă doriți să vă distrați sau să vedeți și alți oameni. Clefton se găsește în Yorkshire, spre nord. Iarna e câteodată tristă acolo, dar inimile sunt atât de calde! O să vă placă la nebunie această zonă. Toată lumea o să vă iubească... la fel ca și mine...

Emoționată, Carol inspiră profund. Se ascunsese prea mult în spatele așa zisei relații cu Julian, în raporturile ei cu doctorul Cleevedon. Înainte să fi putut măcar să găsească vorbele potrivite pentru a-i răspunde fără să-l rănească, el continuă, pe un ton mai familiar:

— Acceptă, Carol. Nu mă iubești. Nici nu mă cunoști îndeajuns ca să poți încerca... Dar eu te iubesc. Nici eu nu te cunosc prea mult, dar sunt convins că te-aș putea învăța să mă iubești, dacă mi-ai da ocazia. Munca pe care o faci aici e foarte utilă, dar ți-ai putea exercita profesia și în altă parte. Și alți copii au nevoie de oameni ca tine. Eu îți doresc fericire. Pentru mine este foarte important să te știu fericită.

— Dar eu sunt fericită aici, îi mărturisi ea zâmbindu-i. Rowan Acre îmi place. Pe copii îi ador. Marie, Lucy și Susan contează mult în viața mea.

— Vor mai exista și alții. Mereu vor apărea noi și noi copii, fiindcă totul pornește de la tine. Ești generoasă și ceilalți simt asta și te iubesc. Nu face și o a doua greșeală, Carol! Nu crede că doctorul Frickley are nevoie de tine. El nu are nevoie de nimeni. Propria lui persoană îi e de ajuns. Viața lui e Rowan Acre și copiii care sunt aici. Un copil pleacă, altul îi ia locul. Dar eu nu vreau ca Rowan Acre să devină viața ta, așa cum s-a întâmplat cu el! Meriți mai mult decât să te ocupi de copiii altora când se îmbolnăvesc! Îți trebuie o viață liniștită, la fel cu cea pe care părinții tăi au dus-o aici...

— Nu știu.

Carol ar fi avut chef să-și bage degetele în urechi ca să nu mai audă nimic. Avea impresia că îl trădează pe Julian lăsându-l pe Barry Cleevedon să-i vorbească astfel. Își ridică ochii și o zări pe Freda Woodward care tricota. În mod sigur ascultase discuția lor și părea s-o aprobe.

Atunci, tânăra simți nevoia să plece, să fie singură ca să se gândească.

Îl aprecia mai mult pe Barry, acum că îl cunoștea ceva mai bine. De când Julian venea la ei acasă și își petreceau timpul liber împreună, ceilalți nu-i mai inspirau atâta teamă.

Dar pentru moment nu avea nici un chef să părăsească Thrapchester, pe părinții ei, pe sora ei Gillian, Rowan Acre, pe Julian care făcea atât de mult pentru ea, numai ca să plece într-un loc necunoscut cu o persoană pe care aproape că n-o cunoștea...

Se ridică împingând masa care îi despărțea.

— Lasă-mă să mă gândesc, Barry. Să știi că te respect mult, dar nu te iubesc. Nu-l iubeam nici pe Damian, deși un timp așa am crezut. Am vrut să-l ajut să-și recapete încrederea în el și gustul de viață. Îi era atât de teamă de boală. Iată ce m-a împins spre el. Dar nu l-am iubit niciodată.

— Dar pe doctorul Frickley? o întrebă el, temându-se fără să vrea de răspunsul ei.

— Nu știu, răspunse ea cu sinceritate, făcând un gest obosit. Cum să știi dacă ești cu adevărat îndrăgostit? Lasă-mă să mă gândesc serios la propunerea ta. Doar nu trebuie să dai un răspuns chiar astăzi?

— Nu, nu înainte de una sau două zile... Dacă nu... Ia-ți liber în weekend ca să poți reflecta liniștită. Și cred că răspunsul va fi cel dorit! afirmă el încercând să glumească.

— Indiferent dacă răspunsul meu va fi pozitiv sau negativ, va trebui să accepți pentru tine, Barry. Specialitatea de generalist e foarte potrivită pentru tine și unchiul tău va fi încântat.

— E adevărat, confirmă Barry. Dar nu cred că dorește încă un burlac la Lindens!

— Mai vedem noi!

După care, tânăra îi zâmbi și ieși pentru a se duce în camera celor trei fetițe. Ele o primiră bucuroase. Marie îi arătă cu mândrie că acum era și ea în stare să-și aranjeze hainele, să-și perie părul, lucruri pe care gemenele le știau, dar pe care ea le lăsase întotdeauna în grija guvernantei.

— Aș putea trăi foarte bine și într-o casă ca a lor, să știi, îi aduse la cunoștință cu multă seriozitate Marie.

— Da, dar n-ai vrea. Casa ta e prea frumoasă. Ai atâtea jucării, cărți, jocuri... Ai totul ca să te distrezi.

— Da, cu condiția să locuiesc împreună cu tine, Lucy, Susan și... doctorul Frickley! Nimeni nu strigă, nimeni nu se ceartă. Tu te ocupi tot timpul de nou. Și asta e mult mai important decât tot restul! Să fii cu oamenii pe care îi iubești și te iubesc!

Marie mai vorbea încă, atunci când Carol le spuse să se pregătească de culcare.

Cuvintele copilei îi reveniră în minte: nu locul conta, ci oamenii care te iubeau. Fetița avea dreptate, își spuse ea.

Îl plăcea ea îndeajuns pe Barry Cleevedon ca să părăsească totul și să plece cu un străin, sau aproape un străin, într-un oraș necunoscut, departe de ai ei? Dorința de a scăpa de acel sentiment pe care Damian o făcuse să-l deteste prin comportarea lui, era încă atât de puternică? Întrebarea rămase fără răspuns. Dar în fond, mai avea câteva zile la dispoziție ca să se gândească și să se decidă.

Capitolul 7

Lui Carol i-ar fi plăcut să-l vadă pe Julian, înainte ca acesta să plece acasă. Dar o urgență îl rechemase la Saint-Margaret.

— A avut loc un accident de muncă la uzina Vlowett, o anunță domnișoara Scarth. După câte spuneau la telefon, se pare că e ceva grav. În mod sigur doctorul Frickley nu se va mai întoarce în seara asta. Îl puteți găsi mai târziu, acasă.

Începuseră deja să circule zvonurile despre o eventuală căsătorie între doctorul Frickley și domnișoara Darling. Totuși, relațiile lor amicale dar distante le uimeau pe infirmiere.

— Da, așa cred că o să fac.

Dar Carol știa că nu va face așa.

Tânăra își petrecu noaptea reflectând la propunerea lui Barry Cleevedon. Era împărțită între dorința de a părăsi Thrapchester și tot ce avea legătură cu el, și aceea de a rămâne aici, pentru a vedea ce se va întâmpla cu Marie, Lucy, Susan, Brian și ceilalți copii pe care îi cunoscuse. Și Julian îi cunoștea bine și era foarte atașat de ei.

„O să întâlnești și alți copii“, îi spusese Barry. Era adevărat, își dădea și ea seama de asta.

Când se dădu jos din pat simți că i se învârtește capul. Era trasă la față și avea cearcăne adânci sub ochi. Lipsa somnului lăsase urme. Din fericire era liberă după-amiază. Dar n-o să se ducă la părinții ei. Mama ei își va da seama de la prima vedere că fiica sa avea din nou o problemă.

În legătură cu Damian, Joan Darling fusese îngrijorată, bineînțeles, dar Carol reacționase diferit. Convinsă că avea dreptate în hotărârea ei de a se mărita cu el, îi ținuse foarte bine piept mamei sale în acea perioadă. „De fapt, nu aveam deloc dreptate!“ își spuse ea amuzată.

Sora ei Gillian era foarte ocupartă. Și era foarte îndrăgostită de un medic intern de la spital care, la rândul lui, o iubea.

Coborâse pe jumătate scara de la Rowan Acre, când se întâlni cu Lloyd Marmen care se îndrepta cu un pas hotărât spre biroul lui, situat la primul etaj. Îl alesese pentru vederea pe care i-o oferea, îi spusese el lui Julian, și nu se înșelase, fiindcă era superbă.

O privire îi fu de ajuns ca să-și dea seama că ceva nu era în regulă cu tânăra infirmieră.

— Ei bine, domnișoară Darling, v-ați pierdut strălucirea în această dimineață. Ce păcat să se întâmple asta într-o zi atât de frumoasă! Sunteți bolnavă?

— Nu prea am dormit azi-noapte, răspunse ea cu simplitate. Am... probleme.

— Nu e ceva atât de original! spuse el râzând. Veniți în biroul meu, poate vă voi putea ajuta să le rezolvați.

Carol ezită. La urma urmei, Lloyd Marmen era un profesionist al psihicului! Și era cu siguranță cel mai calificat pentru a o ajuta și sfătui.

— De fapt, nu e ceva important. E vorba doar de...

— Micile probleme care se acumulează sfârșesc prin a le crea pe cele de nerezolvat, nu știți asta? spuse el deschizându-i ușa biroului său.

Se instală confortabil. Lloyd Marmen îi oferi o țigaretă.

— Poate că sunt puțin demodat, dar un păhărel din acest Porto poate să ne ajute să studiem cazul acesta, îi propuse el zâmbind. Poftim! Și acum, să trecem la treabă!

Carol acceptă cu plăcere paharul de Porto și țigareta. Ridicolul situației îi apăru abia acum. Ce căuta ea aici? Cum de putuse să creadă că Lloyd Marmen o va ajuta să ia o hotărâre care n-o privea decât pe ea? Cum să-i explice diferența dintre sentimentul de prietenie care începuse s-o lege de Barry și sentimentul de profundă siguranță pe care i-l inspira Julian?

O singură dată acest sentiment fusese ușor lezat. În ziua în care Barry o oprise pe culoar să stea de vorbă, timp în care doamna Naduad își luase acasă fiica. Atunci Julian Frickley îi vorbise pe un ton pe care nu i-l cunoștea. Nu era furios, dar fusese de ajuns ca să se simtă tulburată.

Și, pe neașteptate, tânăra găsi întrebarea pe care trebuia să i-o pună doctorului Marmen pentru a-și cunoaște exact sentimentele.

— Doctore Marmen, începu ea cu prudență, cum știi dacă ești îndrăgostit? Ce este dragostea? Există un răspuns la această întrebare?

— Bineînțeles, chiar mai multe, îi răspunse el cu un aer serios. După părerea mea, dragostea înseamnă a-l iubi pe celălalt mai mult decât pe tine însuți. De a-ți face mai multe probleme pentru el decât pentru tine. De a încerca să-l înțelegi și să-l ajuți la greu. Pe scurt, de a-l prefera înaintea tuturor, în toate împrejurările, încheie el cu un surâs... Dar să-ți amintești mai ales că dragostea te face vulnerabil.

— Vulnerabil? șopti tânăra. Cum așa?

— Cel care iubește este sensibil la tot ceea ce îl afectează pe celălalt. Îți pare rău dacă un prieten sau o cunoștință are probleme sau e bolnav. Dar suferi când este vorba de ființa iubită. Rănile sunt cu atât mai adânci cu cât iubești mai mult.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Vă mulțumesc, doctore, că ați răspuns la întrebările mele.

Tânăra își privi ceasul.

— Trebuie să plec, mi-e teamă că o să întârzii la vizită.

— Iar mie mi-e teamă, domnișoară Darling, că o asemenea discuție scurtă nu v-a fost de prea mare folos. Am putea s-o continuăm când veți avea timp... și dacă doriți...

— O să reflectez la propunerea dumneavoastră, după ce mă voi gândi la ceea ce mi-ați spus astăzi.

— Dar nu v-am spus mare lucru.

Doctorul îi zâmbi și, de data asta, Carol îi zâmbi la rândul ei.

— Știu. Dar e tot ceea ce voiam să aflu pentru moment.

Dimineața trecu foarte repede. Nu avu nici o clipă liberă ca să se mai gândească la ceea ce vorbise cu psihiatrul. După ce își termină serviciul, Carol se refugie în camera ei. Dacă ar reuși să doarmă puțin, ce bine ar fi! O ceașcă de ceai cald i-ar

putea prinde foarte bine. Puse ceainicul în priză. Când începu să șuiere, turnă apă fierbinte peste plicul de ceai. De mult timp nu-și mai băuse singură ceaiul, gândi ea. Ultima oară i se întâmplase după plecarea lui Damian.

Damian, oftă ea. Dacă Lloyd Marmen avea dreptate, sentimentele ei pentru fostul logodnic nu semănau a dragoste. Cedase unui capriciu al tânărului acceptând să se mărite cu el, dar nu cu tot elanul inimii ei.

„Dacă aș accepta propunerea lui Barry Cleevedon..." Era din nou confruntată cu aceeași problemă.

Dădu drumul mașinal la radio. Gillian susținea că un fond sonor muzical o ajută să se gândească. În punctul în care ajunsese Carol, trebuia să încerce orice!

În curând, muzica se întrerupse, fiindcă venise ora știrilor. Tânăra le asculta distrată Se declanșase o grevă în transporturi, un carambol pe autostradă, o spargere la o bancă și, în cele din urmă, se anunță că un anume doctor Frickley fusese grav rănit încercând să salveze un copil dintr-un avion accidentat.

Carol sări în picioare. Era vorba de Julian, era sigură de asta! Dădu radioul mai tare pentru a afla cât mai multe amănunte.

„... Doctorul Frickley a putut fi scos din avion. Suferă de o fractură a claviculei și de multiple arsuri. A fost transportat la Wilengsborough unde profesează..."

Închise radioul și își dădu seama că tremură din cap până-n picioare. Apoi o trecură căldurile.

Deci, asta era! Iată ce vrusese să-i explice Lloyd Marmen. Dragostea te face vulnerabil! Cu Julian se simțea întotdeauna

în siguranță, protejată. Așa se simțise în timpul serilor liniștite petrecute împreună la Fairlawn, în timpul lungilor discuții pe care le avuseseră despre Rowan Acre sau despre cazurile unor bolnavi.

„Îmi place la Rowan Acre“ își mărturisi ea „dar mi-ar plăcea la fel de mult dacă Julian nu s-ar afla aici? Când eram la Saint-Margaret, se afla și el acolo. Dar când voi fi în Clefton, el nu va mai fi lângă mine“. Ideea de a fi despărțită de acest bărbat i se păru de nesuportat.

„Și acum ce să fac?“ se întrebă ea. Era preferabil să-l caute pe Barry și să-i spună că nici nu putea fi vorba să-l urmeze vreodată. Bineînțeles însă că trebuia să-i ascundă adevărul. El nu trebuia să-i ghicească secretul. De altfel, nici Julian. Totuși, nu-și putea închipui nici în ruptul capului să plece sau să lucreze într-un alt loc în afară de Rowan Acre.

Se simțea incapabilă să-l părăsească pe Julian. Dar nici să lucreze cu el nu-i mai era de ajuns. De fapt, situația va deveni în curând destul de penibilă pentru ea.

„E timpul să acționez“, decise ea. „Să rămân închisă în cameră doar cu gândurile mele nu-mi servește la nimic. Mă duc să-l văd pe Barry.“ Dacă se va grăbi, îl va găsi în mod sigur în salon, cu o ceașcă de ceai în față. Va fi un pretext bun să stea de vorbă.

Fără să mai aștepte, tânăra ieși grăbită pe culoar. În fața biroului lui Lloyd Marmen, zâmbi când văzu ieșind o fetiță cu părul roșcat însoțită de mămica ei.

— Vezi, Helde, o să-ți fie bine aici! Ai văzut o infirmieră și pe doctorul Marmen. Sunt sigură că ți-a plăcut doctorul! Iar infirmierele par foarte amabile. Nu ești mulțumită că doctorul Ford ne-a recomandat acest centru?

O nouă pacientă, își spuse Carol. Un copil care trebuie ajutat... Dar nu se opri, grăbind pasul spre salonul unde îl va găsi pe Barry.

Ajunse în sala mică, unde aveau loc consultațiile de după-amiază.

Un surâs lumină chipul doctorului Cleevedon când o văzu intrând.

— Bună, Carol, spuse el, credeam că ești liberă în această după-amiază.

— Așa este, dar am coborât să-ți vorbesc, îi mărturisi ea. După părerea mea, nu mai suferea amânare.

— Accepți să vii cu mine? o întrebă el nerăbdător. Te-ai hotărât?

— Da, m-am hotărât. Dar nu voi veni cu tine, Barry. Îmi pare rău, adăugă ea cu sinceritate. M-am găndit și mi-am dat seama că aș greși acceptând.

Vorbele acestea îl răniseră cu siguranță pe admiratorul ei... dar era mai bine așa. Ar fi fost o cruzime din partea ei să-l lase în continuare în nesiguranță. În câteva ore, Carol se schimbase mult, chiar dacă nu era conștientă de asta. Înainte de discuția cu Lloyd Marmen și anunțul de la radio, ar fi făcut totul ca să evite suferința lui Barry. Dar acum, acționa ca un chirurg. Rana era curată, fără posibilitatea de a recidiva.

— Deci e nu? Dar de ce? o întrebă el imediat. Ai luat prea repede această hotărâre, supunându-te unui impuls. Ieri ai susținut că îți trebuie mai mult timp ca să ajungi la o concluzie corectă. Și pe urmă, te-ai decis în câteva ore, o ironiză el.

— Am avut la dispoziție tot timpul necesar pentru a mă decide.

— Înțeleg, ai vorbit cu doctorul Frickley, spuse el pe un ton plin de reproș. Nu te lăsa influențată de acest om, Carol! Pereții acestui centru contează pentru el mai mult decât fericirea ta, crede-mă! Nu încerca să rivalizezi cu copiii, fiindcă te asigur că vei pierde. Lumea e plină de copii nefericiți...

— Eu nu încerc să „rivalizez“ cu ei, după cum susții tu, îi replică ea cu răbdare. În plus, nu l-am mai văzut pe doctorul Frickley de la discuția noastră de ieri.

— Dar ai ținut cont de el când te-ai hotărât, nu-i așa?

— Da... într-un anumit fel, recunoscu ea. Dar te rog să nu refuzi oferta unchiului tău din cauza mea. O să întâlnești sigur o femeie care va accepta să locuiască împreună cu tine în acea încântătoare casă...

— Dar eu nu vreau pe altcineva! exclamă el pe un ton plângăreț. Eu te vreau pe tine. Și dacă o să mă refuzi, o să fac la fel ca bătrânul meu unchi. O să trăiesc singur.

— O să fii un excelent generalist, doctore și nu vei rămâne mult timp singur, încheie ea plină de convingere. Ești un bărbat frumos și plăcut, Barry, și vei găsi foarte repede pe cineva care te va face fericit. O să vezi!

Îi zâmbi. Și, înainte ca el să apuce să-i răspundă, Carol dispăruse deja.

Capitolul 8

Verity Naduad se plictisea. Când era singură, se simțea nefericită. Elftor plecase de vreo lună. Regreta acum că nu-l însoțise, dar nu voia să se despartă de Marie-Farideh. Doctorul Ford îi dăduse de înțeles destul de clar că toate aceste călătorii nu-i făceau bine fetiței. După părerea lui, era de preferat s-o lase la Rowan Acre până la completa ei însănătoșire.

Totuși, gândi ea plimbându-se prin cameră, locul unei mame este alături de fiica ei. Dar dacă această mamă este o femeie izolată, depresivă și, de ce să nu recunoască, speriată? Aprinzându-și țigaretă după țigaretă, se gândise la obiceiurile din țara soțului ei, la femeile frumoase de pe acolo și care nu-și doreau altceva decât să-i ia locul... Acest gând o îngrijora cel mai mult. Îi scrisese, îi telefonase, îi trimisese telegrame. De fiecare dată, răspunsul soțului ei fusese identic.

„Îmi fac datoria. Sunt moștenitorul tronului." Într-o zi, catadicsise să-i răspundă la telefon: „Imediat ce preocupările

mele îmi vor permite, voi reveni alături de tine". Apoi adăugase cu un râs tandru pe care i-l cunoştea prea bine: „Iar tu ai face mai bine să vii aici, dacă n-ai încredere în mine când sunt singur!".

Apoi îi ceruse veşti despre fetiţa lor şi-i propusese să vină pentru o sărbătoare foarte populară în ţara lui.

„Mă consideră ca pe o subalternă, dar eu nu-i datorez nimic. Eu am reuşit în viaţă fără ajutorul lui. Sunt cunoscută în lumea întreagă! La New York, la Paris, la Londra... am fost primită triumfal şi nimeni n-a îndrăznit vreodată să-mi dea vreun ordin." Caracterul ei era la fel de celebru, ca şi vocea, şi acceptat ca atare.

„Îşi imaginează că o să dau fuga acolo, fiindcă mi-a zis „Vino"! O să vedem noi cine comandă aici! Nici nu poate fi vorba ca Marie să fie crescută la fel cu femeile din ţara lui. Marie va frecventa cele mai bune şcoli, va purta cele mai frumoase haine, se va antrena cu cei mai buni profesori de sport... va avea tot ce îi voi putea oferi din banii pe care i-am câştigat în jumătate de viaţă. Fie că vrea, fie că nu..."

Se opri brusc în faţa unui portret al fiicei sale. Amintirea zilei când fusese făcută această fotografie îi reveni în gând.

Marie se purtase foarte frumos atunci. În zilele când se întâmpla asta, recunoscu Verity, fiica ei era adorabilă. Dar după ce le fotografiase pe mamă şi fiică, fotograful respectiv o rugase să facă o fotografie şi cu o altă fetiţă care luase parte la spectacol. Să facă o fotografie cu mama ei era una,

dar ca mama ei să se lase fotografiată cu o altă fetiță i se păruse insuportabil lui Marie. Copilul făcuse o scenă la fotograf, dar asta nu fusese nimic în raport cu ceea ce urmase seara acasă.

Această „nedreptate“ o făcuse parcă să turbeze pe Marie. Verity se simțea foarte obosită în acea seară. Ziua fusese epuizantă și, pentru prima oară, își pierduse răbdarea și o pălmuise pe fetiță. I se întâmplase adeseori să țipe la ea, dar n-o lovise niciodată, îimărturisise ea doctorului Frickley. Stupefiată, Marie își privise mama drept în ochi, fără să-i vină să creadă. Apoi o mușcase cu putere de mână. Verity suferise nu numai din pricina mușcăturii, dar și sufletește. Când Verity era mică, mama ei o bătuse, la fel ca și pe frații ei, și ea își promisese atunci că n-o să-i umilească astfel pe copiii ei.

Un ton mai ridicat și niște vorbe potrivite vor avea același efect, își spusese ea pe atunci.

Acest incident fusese primul dintr-o lungă serie care le plasase în tabere adverse pe mamă și fiică. Începând din acel moment, Marie trecuse și ea la represalii, ceea ce nu era de mirare. Într-o zi, Elftor asistase la o scenă dintre ele și, derutat de violența lor, fixase o întâlnire cu Adrian Ford. Acesta făcuse tot posibilul să le ajute pe cele două rivale, înainte de a le îndrepta spre centrul doctorului Frickley de la Rowan Acre. Elftor insistase ca ele să-l consulte pe acel „doctor miraculos“, după cum îl numise pe un ton sarcastic. Marie începuse să aibă niște manifestări anormale: leșinuri, respirație sacadată... Deci Verity acceptase sugestia lui.

„Când m-am dus s-o iau acasă“, gândi ea, „Marie se simțea mult mai bine! Numai că plângea mereu după cele două prietene ale ei! Mă întreb...“

Apartamentul spațios de la cel de-al doilea etaj al casei nu era ocupat decât de Marie și guvernanta ei. Era loc destul pentru încă doi copii. Elftor dorise să mai existe și alți copii în casă, ai lui, bineînțeles, dar nu era posibil. Cât loc rămăsese astfel nefolosit! Și toate jucăriile astea cu care nu se juca nimeni...

„O să mă duc să-l văd pe „doctorul miraculos“ și să-i propun să le iau acasă la mine și pe cele două fetițe. Astfel Marie nu-mi va mai putea reproșa că o despart de prietenele ei! Și doctorul va înțelege de data asta că nu mai sunt snoaba de la ultima vizită! Nu știe ce înseamnă să crești în mahalaua orașului! Eu știu asta. Și nu vreau ca Marie să-i frecventeze pe oamenii ăia. Dar dacă n-am de ales... O să-i trimit o telegramă guvernantei și o să obțin în mod sigur o persoană calificată de la Rowan Acre... În sfârșit, va fi o experiență interesantă care merită osteneala. Doctorul Frickley este un bărbat încântător...

Un gând îi trecu prin minte în timp ce își privea mantoul.

„Este exact bărbatul cu care ar fi trebuit să mă mărit“ își spuse ea. „Este atât de diferit de Elftor, pentru care nu contează decât banii... Restul nu-l interesează câtuși de puțin. Petrolul îi aduce o groază de bani dar și eu câștig destul ca să construiesc două centre ca Rowan Acre.

Obsedată de această idee, îl sună pe șofer. Până ajunse la Crossways, Verity Naduad se convinsese singură că Julian Frickley ar fi soțul ideal.

El, cel puțin, nu-i va reproșa tot timpul că spune numai inepții. Din contră, ar încerca să înțeleagă ce nu era în regulă și ar ajuta-o să se schimbe...

Verity Naduad coborî din automobil și sună. Ținu degetul apăsat pe buton până când Patsy, speriată, veni să-i deschidă, cu mâinile pline de făină.

— Aș dori să vorbesc cu doctorul Frickley, vă rog.

— Îmi pare rău, doamnă, dar lipsește pentru moment.

Patsy o recunoscu pe vizitatoare și se întreba ce se mai întâmplase de data asta.

— Dacă doriți să-i lăsați un mesaj, adăugă ea.

— Eu?! exclamă Verity pe un ton tranșant. E în vizită? Am telefonat la spital înainte de a veni. Mi s-a spus că e plecat.

— E la Rowan Acre, doamnă. Dar vă previn că astăzi nu e zi de consultații!

— Nu de aceea m-am deranjat, replică sec Verity, voiam doar să-i fac o sugestie doctorului. Să sperăm că va fi destul de înțelept să accepte!

La drept vorbind, „sugestia“ tocmai îi venise în minte. Era soluția perfectă pentru toate problemele ei. Părerea lui Julian nu avea prea mare importanță. Banii pe care îi avusese pentru fondarea centrului Rowan Acre fuseseră în mod sigur cheltuiți. Acum probabil că se descurcau din împrumuturi sau subvenții de la ministerul sănătății, sau din donații publice, își spuse ea.

— Îți mulțumesc că m-ai informat, rosti ea veselă, înainte de a se îndrepta spre mașină. Dădu ordin s-o ducă la Rowan Acre și s-o aștepte acolo.

Julian avusese o zi istovitoare. Dimineața, fusese chemat de urgență la căpătâiul unui bolnav vârstnic. Vizita asta îl făcuse să întârzie la Saint-Margaret și la Rowan Acre. Era ziua de primiri, de la care nu voia să lipsească în nici un caz. Printre bolnave se găsea o fetiță cu figura angelică, din nefericire cu sechele de poliomielită, al cărei caz îl mișcă în mod deosebit.

În sinea lui mulțumi științei că găsise remedii la atâtea boli. Dar mai rămăseseră încă atât de multe! ofta el.

După ce termină cu internările, se gândi la cafeaua bună și reconfortantă a bucătăresei, înainte de a se întoarce la ceilalți bolnavi ai centrului.

Cu puțin noroc, se gândi el, ar putea-o întâlni pe Carol. Nu o văzuse toată ziua și se mira. Oare se ferea de el? Sau era prea prinsă cu munca? În general se găsea întotdeauna prin apropiere la acea oră a zilei.

„O să cer să-mi aducă ea dosarele de internări“ se gândi el apăsând pe butonul soneriei. Sper că nu se simte jenată că a plâns în fața mea. Nu, mai ales acum... Lloyd ar putea să-i studieze cazul... Dar în fond, nu vreau asta!“

O infirmieră răspunse la apelul lui. O rugă să-i transmită mesajul domnișoarei Darling.

— Am înțeles, doctore, rosti veselă domnișoara Moorfield. Ah! Doamna Naduad se află la biroul de internări. Vrea să vă vadă cât mai repede posibil. O vizită cu caracter particular...

— Spuneți-i să intre, oftă Julian.

Era mai bine să termine cât mai repede cu această femeie, mai înainte de venirea lui Carol. Voia să-i vorbească fără să fie deranjați.

De data asta, Verity chiar reuși să-l surprindă. Intrarea ei fu de-a dreptul modestă. Nici cinema, nici teatru pe ziua de azi, își spuse el. Cântăreața acceptă scaunul, țigareta și bricheta doctorului. Apoi își privi interlocutorul. Julian nu se simțea deloc în largul lui.

— Probabil că vizita mea vă surprinde, doctore, începu ea când el o întrebă care este scopul venirii ei. Dar mă puteți ajuta, dacă doriți.

Îi aruncă o privire intensă printre rotocoalele de fum.

— Sunt sigură, doctore. Asta m-a împins zilele trecute să vin s-o iau pe Marie. Dar mi-a făcut viața amară, pisându-mă tot timpul că vrea să-și revadă ceea ce numește ea „prietenele" ei, adăugă Verity cu un gest de dispreț pe care Julian nu putu să nu-l remarce. Cu ce drept mă pot opune la asta?

— Gemenele au contribuit mult la rezultatele pe care le-am obținut cu fiica dumneavoastră...

Dar ea îl întrerupse imediat.

— Ascultați-mă! Sunt gata să le ajut pe ele și... pe dumneavoastră, doctore.

Julian era din ce în ce mai uimit.

— Mă gândesc să le iau cu mine acasă pe toate trei, pe Marie și pe cele două prietene ale ei. Cineva de aici le-ar putea însoți, dacă credeți că e necesar.

— Ideea dumneavoastră dovedește o mare generozitate, doamnă, rosti el uluit. Dar nu putem să ne trimitrem infirmierele în case particulare. Iar a găsi o infirmieră la domiciliu este practic imposibil în acest moment. Am încercat chiar azi-dimineață pentru unul din bolnavii mei...

— Atunci le iau și găsesc eu pe cineva!

— Să știți, îi explică doctorul calm, că în asemenea probleme nu se admit improvizații. Îngrijirile sunt deosebite și speciale. Cel mai înțelept, pentru moment, ar fi să le mai lăsați aici o săptămână sau două, înainte de a le instala în casa dumneavoastră. Ce idee bună! Vă asigur că nu le vom ține aici mai mult decât este necesar. Avem atât de mulți copii pe lista de așteptare!

— Ah, da, apropo, asta mi-a amintit să vă vorbesc despre cea de a doua idee a mea, spuse ea repede. Noi... Vreau să zic oamenii de peste tot au nevoie de un asemenea centru și de personalul calificat care să-l deservească, nu-i așa, doctore?

— Exact, remarcă Julian cu un zâmbet trist, dar mi-e teamă că banii sunt problema cea mai arzătoare la ora actuală.

— Iată unde aș putea interveni eu. Știți că sunt o femeie bogată. Material, eu nu depind deloc de Elftor Bahli Ali Naduad. Sunt stăpână pe banii mei. Beneficiile realizate de pe urma a trei discuri vor fi suficiente pentru a cumpăra sau a clădi, după cum veți dori, un centru identic cu Rowan Acre.

— Doamnă, dar propunerea dumneavoastră e minunată... Câtă generozitate!

— N-o să mai spuneți același lucru, când vă voi dezvălui în întregime planul meu, doctore, îl întrerupse ea veselă. Soțul meu este plecat de câtva timp în țara lui, știați asta, nu-i așa?

El dădu din cap și Verity continuă:

— Am niște motive foarte serioase de a crede că soțul meu regretă în prezent că nu s-a căsătorit cu o femeie din țara lui. A fost o vreme când eram geloasă din cauza asta! Acum nu mai sunt. În țara lui eu ce aș fi acum? O soție neglijată din cauza uneia mai tinere! Ei bine, doctore, prefer să evit o asemenea eventualitate. Vă ofer un al doilea Rowan Acre și mijloacele de a-l exploata, în schimbul privilegiului de a purta numele dumneavoastră, de a ne întemeia un cămin unde să ne petrecem împreună puținul timp liber pe care-l aveți...

— Eu...

Julian se simțea atât de jenat și de încurcat cum nu mai fusese niciodată.

— Ascultați, nu știu ce să zic, răspunse el cu precauție. Nu știți ce spuneți, doamnă. Sunt convins că, atunci când vă veți întoarce acasă, vă veți regreta vorbele!

— Vă înșelați, doctore! V-am făcut o propunere clară. Sunteți bărbatul cel mai minunat pe care îl cunosc, cel mai încântător, cel mai amabil... Dumneavoastră... ezită ea puțin... mă respectați. Niciodată n-o să-mi spuneți că sunt o proastă, sunteți prea intelligent ca s-o faceți. Veți face un efort ca să-mi înțelegeți fanteziile, nu-i așa?

— Bineînțeles, o aprobă el neputincios. Fac un efort ca să vă înțeleg chiar în acest moment, dar vă mărturisesc că îmi vine greu. Propunerea dumneavoastră mă impresionează dar, adăugă el apăsând pe un buton, ar fi preferabil să aveți mai întâi o întrevedere cu doctorul Marmen. Ce părere aveți?

— Cu „psihi“? Nu, mulțumesc, doctore, spuse ea ridicându-se și apropiindu-se de biroul lui. Liniștiți-vă, nu sufăr nici de tul-

burări mintale, nici de nevroză! N-ar fi trebuit să mă mărit cu Elftor, ăsta e necazul. Dacă am făcut-o, a fost doar pentru a mă răzbuna pe mama mea... chiar dacă era prea târziu pentru ca ea să afle asta.

Se opri o clipă. Julian se pregătea să-i spună că este logodit cu o tânără, când ea reluă:

— Știu acum cu ce gen de bărbat ar fi trebuit să mă căsătoresc, anunță ea cu o voce teatrală. Un bărbat ca dumneavoastră. Dar acum sunt o femeie coaptă la minte, adăugă ea cu convingere, și îmi dau seama de greșeala pe care am comis-o. Și de data asta, n-o voi mai repeta, credeți-mă. Căsătoriți-vă cu mine, doctore, imediat ce se va pronunța divorțul meu. Nu va dura mult și vă asigur că nu va fi un divorț scandalos. Dacă acceptați veți avea un al doilea centru, identic cu acesta. Dacă refuzați, anunță ea cu o voce tragică, lăsându-l cu gura căscată pe doctor, o să mă sinucid! Și o să fac în așa fel încât toată lumea să afle motivul!

Capitolul 9

Carol nu avusese o zi atât de încărcată ca a doctorului Julian Frickley, dar emoțional și a ei fusese foarte plină, mai ales după alerta falsă de la radio... Confuzia făcută între numele celor doi medici îi stricase toată ziua.

După ce îi dăduse un răspuns definitiv lui Barry, nu-l mai revăzuse între patru ochi. Când se întâlneau în timpul serviciului, relațiile lor rămâneau strict profesionale. Și totuși, tânăra se simțea foarte încordată. Dar când domnișoara Woodward o anunță confidențial că doctorul Cleevedon pleca spre sfârșitul lunii, se simți atât de ușurată încât i se făcu rușine.

— Am crezut că veți pleca împreună cu el, domnișoară Darling, se hazardase Freda care se întreba de ce colega ei era mereu așa de încruntată. Amândoi sunteți tineri, pasionați de medicină și de copii!

— Sunt mai pasionată de ceea ce se petrece aici, domnișoară Woodward. Și n-am nici un chef să părăsesc Thrapchester!

— Lumea este imensă, în ciuda avioanelor, rachetelor și a tuturor chestiilor astea, remarcă domnișoara Woodward.

Se gândea acum la anii de serviciu pe care îi petrecuse în străinătate. Fusese o experiență bogată care îi lărgise aria de cunoștințe: oameni noi, peisaje, obiceiuri, totul era diferit, fascinant...

— Cleftondale nu se aseamănă cu o țară străină, replică atunci Carol. De altfel nici nu sunt o fire aventuroasă, contrar a ceea ce am crezut până nu de mult.

Dar regretă imediat că vorbise atât de sincer.

Freda Woodward o privise cu atenție. Ceva îi scăpa. Dar nu avu timp să-i răspundă.

Lloyd Marmen tocmai sosea cu mersul lui sigur, care îi era obișnuit. Se opri lângă Carol.

— Cele trei bolnave pe care le îngrijiți ne vor putea părăsi la sfârșitul săptămânii, domnișoară.

Apoi se îndepărtă repede de biroul domnișoarei Woodward. Carol abia reuși să se țină după el.

— Vă simțiți mai bine? o întrebă doctorul discret.

Carol își ridică ochii spre el. Putea avea încredere absolută în acest om, stătea scris pe chipul lui.

— Într-un anumit sens, da... dar în altul, deloc. Ceea ce mi-ați spus s-a dovedit exact, recunoscu ea. Ieri am priceput ce înțelegeți prin faptul că, dacă ești îndrăgostit, ești vulnerabil.

Și tânăra își exemplifică spusele povestindu-i episodul de la radio.

— Atunci am știut că nu mă voi mărita cu altcineva, totul depinzând dacă doctorul Frickley mă iubește sau nu. Am înțeles că locul meu nu este lângă doctorul Cleevedon, la Cleftondale.

— E evident, răspunse el râzând. Dacă mi-ați fi pus această întrebare, v-aș fi răspuns. Dar v-ați găsit singură soluția la întrebări și asta e mult mai bine. Dar acum, spuneți-mi: sentimentele lui Julian față de dumneavoastră.... Nu v-a vorbit niciodată despre ele? Nu-mi vine să cred!

— Nu. Nu mi-a făcut niciodată nici cea mai mică aluzie... Mi-a povestit despre eșecul primei lui iubiri și mi-a mărturisit că de atunci n-a mai iubit pe nimeni.

— Aventura aceea nu a fost pentru el decât o greșeală. Dragostea i se urcase la cap! Și s-a lăsat influențat de poeții romantici. Pe urmă v-a întâlnit...

Auzindu-i vorbele, tânăra se înroși ca focul. Cum să-și ascundă tulburarea față de interlocutorul ei, care se oprise și o privea?

Dar Lloyd se încăpățâna în tăcerea lui. De fapt, aștepta ca ea să vorbească.

— Ce ar trebui să fac, doctore Marmen? întrebă ea ca o fetiță ascultătoare.

Lloyd clătină din cap. Părea satisfăcut de întrebarea lui Carol și puse mâna pe brațul ei.

— Faceți în așa fel încât să afle că ați găsit cheia misterului! L-ați văzut astăzi?

— Nu, mărturisi ea înroșindu-se din nou. De când am descoperit adevărul, nu mai îndrăznesc să dau ochii cu el.

— Atunci, nu mai pierdeți timpul! Găsiți-l! o sfătui el. Julian vă iubește la fel de mult cum îl iubiți, știu asta. Dacă nu, nu v-aș îndemna să procedați astfel. Vă iubea chiar dinainte de apariția lui Damian Oakroyd-Frances în viața dumneavoastră! Ah, de câte griji și necazuri ați fi fost scutiți dacă

m-ar fi ascultat și și-ar fi declarat sentimentele înainte de escapada sentimentală cu acel tânăr! Dar era convins că l-ați fi luat în râs. E absurd, nu?

— Da, n-aș fi îndrăznit niciodată să fac asta. În schimb, aș fi fost foarte impresionată, fiindcă pe vremea aceea îl cunoșteam foarte puțin.

— Și acum? Inutil să vă spun cum să-l abordați pentru a-i mărturisi dragostea. Las asta în seama voastră! Și mult noroc!

Carol îi mulțumi și ascultă ecoul pașilor lui îndepărtându-se spre capătul culoarului.

Tânăra avu brusc dorința să danseze, să cânte, să-și strige bucuria. Își simțea în sfârșit inima ușurată! Gata cu trecutul! Ce fericire, gândi ea.

Dar domnișoara Woodward veni să-i tulbure acest moment de mare emoție cu niște probleme mult mai prozaice.

— Domnișoară Darling, doctorul Frickley vă așteaptă cu fișele de internări, spuse ea pe un ton sever. Nu erați în camera dumneavoastră și nu știam unde să vă găsesc!

— Mă duc să le iau și să i le duc, o anunță tânăra cu o figură radiind de bucurie.

Freda Woodward, care nu mai pricepea nimic, o privi ridicând din sprâncene.

„Mă întreb ce s-a întâmplat cu ea“ își spuse Freda cu un aer gânditor. Doi copii se apropiară de ea împingând un cărucior. „Pe ei cel puțin îi înțeleg. Nu ca pe domnișiara Darling astăzi“ recunoscu ea.

De la dezvăluirea pe care i-o făcuse Lloyd Marmen, tânăra se simțea foarte încurcată. Ce se va întâmpla cu ea? Și când se gândea că se chinuise ore întregi, întrebându-se dacă să plece

sau nu cu Barry Cleevedon într-o zonă îndepărtată unde să-l dea uitării cu timpul pe doctorul Julian Frickley. Nici o clipă nu-și închipuise că el ar putea-o iubi. O altă variantă care îi venise în minte fusese aceea de a aștepta, de a continua să-l iubească și să-l ajute în munca pe care el o considera mai presus de orice. Și în acest timp să spere că el va sfârși prin a se interesa de ea, sau că ea va întâlni și va iubi pe altcineva.

Învârtise toate aceste întrebări pe toate fețele. Și deodată, descoperise răspunsul, ca prin minune.

Luă fișele de internare și se îndreptă spre biroul doctorului Frickley. Ce-o să-i spună oare? Voia ca el să știe că-l iubește, dar fără a fi nevoită să-i spună asta.

Foarte hotărâtă să-i relateze discuția pe care o avusese cu doctorul Marmen și să-i mărturisească faptul că Barry o ceruse în căsătorie, asta numai ca să-i vadă reacția, Carol se pregătea să bată în ușă când auzi vocea isterizată a doamnei Naduad. Cuvintele ei erau mai mult decât surprinzătoare:

— Căsătoriți-vă cu mine, doctore, imediat după ce voi divorța. Nu va dura mult și numele dumneavoastră nu va fi pronunțat. Dacă acceptați... veți avea un al doilea Rowan Acre. Dacă refuzați, o să mă sinucid și toată lumea va afla motivul!

Complet năucită de ceea ce auzise, Carol rămase țintuită locului. Dar vorbele doctorului Marmen îi dădură curajul să bată în ușă. La urma urmei, avea ocazia să sondeze terenul, spre binele ambilor. Bătu, apoi fără să mai aștepte răspunsul, intră în birou. Avu grijă să închidă ușa în urma ei.

Verity se aplecase spre Julian, peste biroul lui. Acesta părea încurcat și se pregătea să apese pe butonul soneriei. Avea fără îndoială nevoie de ajutor.

— Iartă-mă, dragul meu, începu tânăra făcându-și curaj, nu știam că ești ocupat.

— Doamna Naduad tocmai se pregătea să plece, rosti el ușurat.

Dar Verity se întoarse și o privi pe Carol. Ochii ei verzi străluceau de furie, chipul îi pălise, scoțând în evidență părul roșcat de care era atât de mândră.

— Cine este această persoană? întrebă ea cu o voce glacială. După ținuta ei, recunosc pe una din infirmierele de aici! Dar spuneți-mi, doctore, toate vă spun „dragul meu“? adăugă ea imitând la perfecție vocea lui Carol când pronunțase aceste cuvinte.

Tânăra constată atunci că nu era nici furioasă nici geloasă. Mai degrabă îi era milă de această femeie nefericită.

— Nu, nu toate, răspunse ea cu amabilitate. Dar doctorul Frickley și cu mine suntem logodiți. Ne vom căsători în curând. La sfârșitul verii!

— Sunt niște minciuni! exclamă Verity într-un acces de furie.

Se întoarse din nou spre doctor care încerca să-și ascundă emoția. Pentru el, apariția lui Carol fusese o minune, la fel ca și vorbele pe care le rostise.

— De ce nu mi-ați spus asta? De ce m-ați lăsat să vorbesc atât de mult... Dacă ceea ce spune ea este adevărat, ar fi trebuit să...

— Este adevărat, doamnă. Și dacă n-am făcut-o, este fiindcă nu mi-ați dat ocazia. Nu voiam să vă întrerup...

— Ei bine, tot nu vă cred! Marie mi-ar fi vorbit despre asta. Domnișoara Darling i se pare o persoană excepțională. Chiar

mă întreb de ce. Frumoasa, încântătoarea, răbdătoarea domnișoară Darling și extraordinarul, admirabilul doctor Frickley: „amândoi sunt ființele cele mai minunate din lume“ susține ea mereu. Mi-ar fi spus asta în ziua când am adus-o acasă!

— Cum ar fi putut să vă vorbească despre asta, doamnă Naduad, rosti Carol cu prudență, dacă nu știe? De altfel, nimeni nu e la curent, cu excepția părinților mei! Priviți, adăugă ea desfăcându-și gulerul bluzei.

Tânăra îi arătă atunci lanțul pe care purta inelul de logodnă al mamei lui Julian.

Verity Naduad privi solitarul de la gâtul lui Carol, apoi se dădu înapoi și se trânti pe un fotoliu. Fără să mai scoată nici un cuvânt, îl privi pe Julian. Apoi, pe neașteptate, își ascunse fața în mâini și izbucni în hohote de plâns.

Julian și Carol se repeziră la ea. Fără nici o îndoială, făcuse o criză de nervi. Carol sună o infirmieră care sosi în grabă. Îi comandă o ceașcă cu ceai fierbinte.

Când Verity Naduad se liniști puțin, Carol o ajută cu blândețe să-și bea ceaiul.

— Ascultați-mă, doamnă, spuse ea calmă. Dacă ne veți explica ce nu este în regulă, doctorul și cu mine vom încerca să vă ajutăm.

Doamna Naduad oftă din adâncul pieptului, mai bău câteva înghițituri de ceai, pe urmă puse ceașca pe farfurioară cu un zgomot sec.

Apoi își ridică privirea spre infirmieră.

— Îmi pare rău, domnișoară, spuse ea cu o voce voalată care nu mai avea acum nici un farmec, îmi pare rău că m-am dat astfel în spectacol. Dar sunt atât de nefericită, nici nu vă imaginați cât de nefericită!

— Povestiți-ne, îi propuse Carol.

O sclipire de neîncredere trecu prin ochii lui Verity, ca apoi să dispară imediat. Încrezătoare, căută consolare de la această tânără pereche.

— În ultimii ani, totul mi-a mers prost...

Dădea impresia că își vorbește ei însăși, uitând de interlocutorii ei.

— ...de când am refuzat să mă întorc în țara soțului meu, la moartea bunicului său. Eram atunci pe punctul de a pleca într-un turneu prin mai multe țări ale lumii. Pentru mine era foarte important, chiar dacă nu era primul. E o plăcere pentru mine să plec în turnee. Senzația de a fi tratată ca o regină, nu ca soția unui moștenitor al unui mic principat de care n-a auzit nimeni! Resursele sale petroliere nici măcar nu au importanță mondială. Am fost o dată acolo, cu ocazia căsătoriei noastre. Ne-am căsătorit aici, în Anglia, dar în țara lui trebuia făcută o ceremonie specială, altfel actul civil nu e valabil.

Se opri o clipă și izbucni în râs.

— În viața mea n-am văzut așa ceva! E imposibil de povestit. În palat totul este perfect. Datorită banilor au instalații ultramoderne, dar ce folos.

Ridică din umeri, lăsându-i să-și imagineze urmarea.

— La început a fost amuzant. Tatăl lui Elftor mi-a dăruit o groază de bijuterii și acțiuni la compania sa petrolieră. Vă mărturisesc că am fost încântată. Apoi, după nașterea lui Marie, totul s-a schimbat.

— Poate că n-a fost din vina dumneavoastră, afirmă Carol plină de bunăvoință.

— Ba da. Eu nu mai voiam și alți copii din cauza carierei mele. Apoi Elftor a început să călătorească și să muncească enorm, fiindcă nu suporta să trăiască într-o casă fără copii, după cum spunea el. Am încercat atunci să găsesc o soluție: am consultat cei mai buni specialiști, dar era prea târziu pentru a-mi trata sterilitatea. Am știut că Marie-Farideh va rămâne unicul meu copil.

Julian își umpluse cu discreție pipa. Când Verity făcu o pauză, și-o aprinse. În acel moment, ea își ridică ochii spre el și îi zâmbi ușor.

— I-am propus doctorului Frickley să se însoare cu mine, recunoscu ea cu o figură vrednică de milă. I-am promis că-i mai construiesc un nou centru ca acesta, fiiindcă îmi dau seama de importanța și necesitatea lui. Există atât de mulți copii nefericiți sau bolnavi care au nevoie de el! I-am mai oferit și beneficiile obținute din vânzarea ultimelor mele trei discuri pentru a asigura buna funcționare a centrului... dar el mi-a refuzat oferta. Dacă aș fi știut că sunteți logodiți, aș fi tăcut, bineînțeles... Dar oricum, vreau să ajut pe cineva. Doresc să fac fericiți niște oameni. Mai ales că Elftor nu se mai întoarce poate niciodată aici!

Din cauza tensiunii nervoase prin care trecuse în tot cursul acestei întrevederi, Verity începu din nou să plângă.

— Mi-a trebuit mult timp și mult efort să ies din gaura în care mă născusem și să reușesc în viață. Credeam că am câștigat și, dintr-o dată, se pare că am pierdut totul. Elftor a plecat, Marie nu mă iubește la fel de mult ca pe dumneavoastră, doctore Julian, sau pe dumneavoastră, domnișoară. Nu mi-a rămas decât vocea mea. Chiar dacă inima îmi va rămâne

aici, voi accepta turneul care mi se propune. Dar vă rog, doctore Frickley, faceți-mi plăcerea de a fi de acord cu propunerea pe care v-am făcut-o, aceea de a crea un alt Rowan Acre.

— Nimic nu m-ar bucura mai mult, răspunse acesta cu seriozitate. Dar poate că ne veți putea fi de folos în acest sens. Rămâne de văzut cum!

— Ascultați-mă, doamnă, interveni Carol, eu nu l-am întâlnit decât o singură dată pe soțul dumneavoastră, cu ocazia unei serbări organizate în scopuri de binefacere. Marie îl însoțea. Pe vremea aceea, era foarte mică... Părea fericit că-i poate ajuta pe acei copii care nu aveau atât de mult noroc ca fiica dumneavoastră. Nu credeți că ar fi interesat de Rowan Acre sau de un alt centru de acest gen? Încercați să-l sensibilizați când va reveni aici. Își va da seama cât de mult bine i-a făcut lui Marie șederea aici. Va dori poate să facă mai mult decât să ne ajute, creând de exemplu un așezământ asemănător în țara sa. Nu va fi o problemă să pregătim aici personalul calificat care ar accepta să plece acolo.

— Și eu aș putea participa la asta, recunoscu Verity, cu o scânteiere de speranță în priviri. Ne-am putea ocupa **amândoi** de asta! Un centru pentru copiii din țara lui. Acest proiect îi va plăcea în mod sigur. Cel mai bine ar fi să-i timit o telegramă imediat, urmată de o scrisoare detaliată pe care o voi scrie diseară. Par avion o va primi foarte repede!

Se ridică vioaie și o luă în brațe pe Carol, surprinsă de această manifestare neașteptată de tandrețe.

— Acum înțeleg de ce vă place Marie pe amândoi! Sunteți niște ființe minunate! De altfel, aici toată lumea este formida-

bilă, ca și tot ceea ce faceți! Acum, Elftor și cu mine ne vom face la rândul nostru folositori. Trebuie neapărat s-o văd pe Marie, ca să-i explic planul nostru. În fond, ea și prietenele ei vor avea și ele un rol de jucat, într-un fel sau altul! Dar păstrați-le, vă rog, ca să-mi dați timp pentru a lua măsurile necesare. Am o mulțime de lucruri de făcut pentru a le putea primi cât mai repede acasă. Trebuie s-o rechem pe guvernantă, apoi să găsesc o infirmieră calificată. Am atâtea...

Mai vorbea încă, atunci când domnișoara Scarth o conduse spre sala de joacă unde se aflau fetițele.

Rămași în sfârșit singuri, Julian și Carol se priviră câteva clipe.

— Nu știu cum te simți tu, dar eu mărturisesc că un ceai ar fi binevenit, spuse el râzând. Doamna Naduad nu e singura care a trecut prin mari emoții.

— Îl fac eu, se oferi Carol.

Simțea nevoia să facă ceva cu mâinile ei, după scena la care asistase.

Reveni după câteva minute cu un ceainic și niște cești albe, rezervate de obicei infirmierelor.

— Asta îmi reamintește de venirea mea la Saint-Margaret, remarcă el sculându-se de la birou și întinzându-se ca să se dezmorțească. Ce mult timp a trecut de atunci! În sfârșit, adăugă el, îți mulțumesc că mi-ai sărit astfel în ajutor. M-am întrebat de multe ori ce s-a întâmplat cu inelul mamei mele, dar nu îndrăzneam să te întreb. Nu te-am văzut niciodată purtându-l, nici măcar după orele de serviciu.

— E... Mi se părea că nu e cinstit să port inelul mamei tale doar ca să mă pretez la un joc.

— Poate că ai dreptate, admise el cu un aer gânditor. În momentul în care ți l-am dat, am făcut-o numai pentru a te proteja de insistențele lui Barry Cleevedon. Dar mi se pare că asta n-a folosit la nimic, rosti el cu o voce plină de amărăciune. Aseară a venit să-mi vorbească. M-a anunțat că s-ar putea să plecați amândoi la sfârșitul lunii într-un oraș pe care nu-l cunosc, de altfel. Cred că e situat undeva prin nordul Angliei. Dar nu i-am dat prea multă atenție.

— De ce? îl întrebă Carol, făcând ochii mari de uimire. Nu te interesa să cunoști locul, sau ceea ce urma să fac după ce părăseam Thrapchester și Rowan Acre? Pot să-ți spun că se numește Clefton, iar Cleftondale e numele orașului cel mai important din zonă.

— Indiferent care ar fi, sper că vei fi fericită, răspunse el cu o voce voit indiferentă. Presupun că o să vă căsătoriți înainte de plecare?

— Asta dorești cu adevărat, Julian? întrebă ea fără a îndrăzni să-l privească în ochi.

Inima îi bătea nebunește. Încerca aceeași bucurie pe care o simțise după discuția cu Lloyd Marmen pe culoar.

Urmă o tăcere care păru interminabilă, apoi, în momentul în care ea se pregătea să-i spună adevărul, el începu să vorbească:

— Ce vrei să spui prin „asta dorești cu adevărat?“ întrebă el cu o voce posomorâtă pe care ea nu i-o cunoștea. Dacă țin să te văd măritată cu Barry Cleevedon sau cu altul? repetă el cu asprime, de data asta. Vreau să te văd fericită, asta-i tot. Ți-am mai spus-o, Carol, de mult timp, dacă îți amintești.

— Ascultă, Julian. Dacă vrei într-adevăr să fiu fericită, hai să nu ne mai jucăm! Să reîncepem de la zero, dar de data asta ca domnul Julian Frickley și...

Se opri. Necrezându-și urechilor, Julian o privea stupefiat, apoi se apropie repede de ea și o luă în brațe.

— Domnul și doamna Julian Frickley, încheie el în locul ei. Asta voiai să zici, nu-i așa? Doamne, oare e posibil?

— Da, Julian.

Tânăra simți că se destinde. Acum, totul se terminase. Și mai ales, nu fusese obligată să-și dezvăluie cu voce tare sentimentele față de el. Dar uitase că Julian voia să știe totul, că răspunsurile trebuiau să fie clare înainte de pronunțarea diagnosticului.

— Când? o întrebă el imediat. Când ai știut asta, Carol? De ce nu mi-ai spus nimic? De ce l-ai lăsat pe Barry să creadă...

— Barry n-a crezut nimic, îl întrerupse ea cu hotărâre. El spera doar. În orice caz, știa. Imediat ce m-am hotărât, i-am făcut cunoscută hotărârea mea.

— Ar fi trebuit să-mi spui. De ce să vorbești mai întâi cu altul? Eu trebuia să aflu primul.

— Nu e vorba de asta, Julian. M-am mulțumit să-i spun că nu-l pot însoți. Și atunci el a ajuns la concluzia că tu pui pacienții centrului înaintea fericirii mele!

— Câtă aroganță! exclamă Julian furios. O să...

— Nu, nu a fost vorba de aroganță, Julian, era nefericit, dar nu pentru mult timp, după părerea mea! Doctorul Marmen obișnuiește să spună că oamenii nefericiți încearcă să-i rănească pe ceilalți... Și mai spune că atunci când iubești cu adevărat, fericirea celuilalt e mai importanrtă decât a ta. Are dreptate...

— Da, are destul de des dreptate, admise Julian. Atunci, o să-mi explici cum de știa el totul... despre sentimentele tale pentru mine, cu mult înaintea mea!

— Nu, Julian, nu cu mult înaintea ta, îl asigură ea cu un zâmbet larg, doar cu puțin înainte, slavă Domnului!

— Și de ce, mă rog, slavă Domnului? La urma urmei, ce rol are el în toată povestea asta?

— Ei bine, uite: în momentul când aveam nevoie de un sfat ca să mă hotărăsc, m-am gândit că Lloyd Marmen este persoana cea mai competentă. Pe de altă parte, în sinea mea eram convinsă că, dacă aș fi încercat față de Barry altceva decât niște sentimente amicale, părerea lui Lloyd n-ar fi fost determinantă în alegerea mea. Dar am mai făcut o greșeală în trecut și preferam s-o evit pe a doua.

— Și pe urmă? o întrebă el după o îndelungată tăcere, continuând s-o țină în brațe.

— L-am întrebat ce este dragostea. Am stat de vorbă un timp. Am avut multe de învățat de la el.

— Da, și pe urmă?

— După câteva minute, ascultând la radio, am auzit că un oarecare doctor Frickley fusese rănit în timp ce voia să salveze un copil după un accident de avion.

Pe Carol o trecu un fior, amintindu-și de șocul pe care-l avusese auzind această știre. Când și-l imaginase pe Julian rănit și cu arsuri, fusese chiar convinsă că nu-l va mai revedea în viață.

— Da, și pe urmă? repetă el.

— Atunci am știut, îi mărturisi ea cu simplitate. Mi-a fost atât de teamă că e vorba de tine... Eram atât de îngrijorată, atât de tulburată... încât nici nu mi-a dat prin minte că ar putea fi vorba de o similitudine de nume...

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe acel doctor Frickley, oricine ar fi el, spuse Julian cu un aer solemn. Nu-l cunosc, dar grație lui sunt cel mai fericit bărbat din lume. Trebuie neapărat să-i aflăm adresa și să-i facem o vizită la spital.

— Reporterul a spus că e spitalizat la Willingsborough, în propria lui secție, spuse Carol cu o modestie afectată. Asta m-a făcut să înțeleg că am comis o eroare.

— Numai în privința numelui, replică logodnicul ei, sărutându-i părul. Dacă îmi amintesc bine, Willingsborough se găsește undeva prin sudul Angliei, șopti el. Am putea merge acolo în călătorie de nuntă... Fiindcă ne va fi greu să lipsim acum prea mult timp de la Rowan Acre. Te deranjează că n-o să putem merge în străinătate?

— Pentru mine esențialul e să fim împreună, răspunse ea cu o asemenea sinceritate încât îndoielile lui se risipiră pe loc.

Se aplecă spre ea și o sărută, așa cum visa s-o facă de ani de zile. Din nefericire, un eveniment sau o prezență îi fuseseră întotdeauna potrivnice.

Dar acum, nimeni și nimic nu-i mai putea despărți. Buzele roșii ale lui Carol se întredeschiseră sub sărutările lui. Mâinile ei se încolăciră în jurul gâtului lui Julian.

— Ce-ai zice de o căsătorie la Saint-Mary? o întrebă el, atingându-i părul cu buzele. Dacă vrei, putem alege o altă biserică... Pentru mine nu are nici o importanță.

— Să știi că eu am fost botezată acolo, ca și Gillian de altfel. Tata și mama s-au căsătorit tot acolo. Și, în fond, doar eu nu m-am măritat niciodată acolo, nu-i așa?

Amândoi izbucniră în râs.

Julian se bucură în sinea lui că Damian Oakroyd-Frances nu mai era pentru ea decât o amintire, aceea a unei greşeli de tinereţe! Acum era sigur de asta. Rana ei fusese corect tratată, nimic nu fusese neglijat, şi cicatrizarea era perfectă!

Cineva bătu la uşă. Julian nici nu avu timp să se îndepărteze de Carol, că domnişoara Woodward intră şi dând cu ochii de ei rămase cu gura căscată. Era clar că doctorul Frickley tocmai o sărutase pe domnişoara Darling, pe care o mai ţinea încă în braţe.

— Îmi pare rău, începu Freda, intrigată, dar doamna Naduad mă înnebuneşte la cap, doctore. Pune atâtea întrebări despre centru, administrarea lui, personal... pe scurt, o groază de lucruri care n-o privesc deloc! După cum ştiţi, infimiera-şefă lipseşte astăzi...

— Aşa este, domnişoară, spuse Julian zâmbind, doamna încearcă să se facă utilă. Veţi fi prima care aflaţi vestea. Ei bine, imaginaţi-vă că vrea să deschidă un asemenea centru fie în Anglia, fie în ţara soţului ei. Şi este genul de femeie impulsivă care vrea totul imediat, fără să se gândească şi să se organizeze puţin. Şi mai am o veste, domnişoară Woodward! Domnişoara Darling şi cu mine vă anunţăm căsătoria noastră... spre sfârşitul verii, adăugă el făcându-i cu ochiul lui Carol.

— Eu... felicitările mele, doctore! Toate urările mele de bine, reuşi ea să articuleze.

După ce ieşi, fără a părea că-şi revenise din uimire, amândoi izbucniră în râs.

— Aş vedea-o foarte bine în rolul de domni... de infirmieră de onoare, glumi el. Din nefericire însă, ea va trebui să rămână

aici. Vor veni toți să asiste la căsătoria noastră, cu excepția ei care va fi îngerul păzitor ce va avea grijă de copii în timpul ceremoniei.

— În primul rând, doctorul Marmen, îi reaminti Carol. Nu uita că... el m-a sfătuit.

— Cine vorbește despre mine?

Ușa se deschisese din nou și doctorul Marmen își băgase capul în birou.

Julian se prefăcu mai întâi că bombănește nemulțumit, apoi primi cecul pe care i-l întindea prietenul lui. Era pe numele lui Carol Darling și semnat de Verity Naduad.

Julian făcu ochii mari descoperind suma.

— S-a ținut de promisiune, remarcă el.

Apoi, fără să mai țină cont de prezența lui Lloyd care râdea, o trase spre el pe Carol și o sărută cum n-o mai făcuse niciodată, nimeni înaintea lui.

— Scumpa mea, adorata mea, șopti el.

Ce fericită sunt, gândi tânăra. De data asta era serios... și pentru totdeauna.

Dar nu reuși să-și mai formuleze gândul. Scoase un suspin ușor și se lăsă îmbrățișată și sărutată cu pasiune.

Sfârșit